James

BOND

Ian Fleming

Rusya'dan Sevgilerle

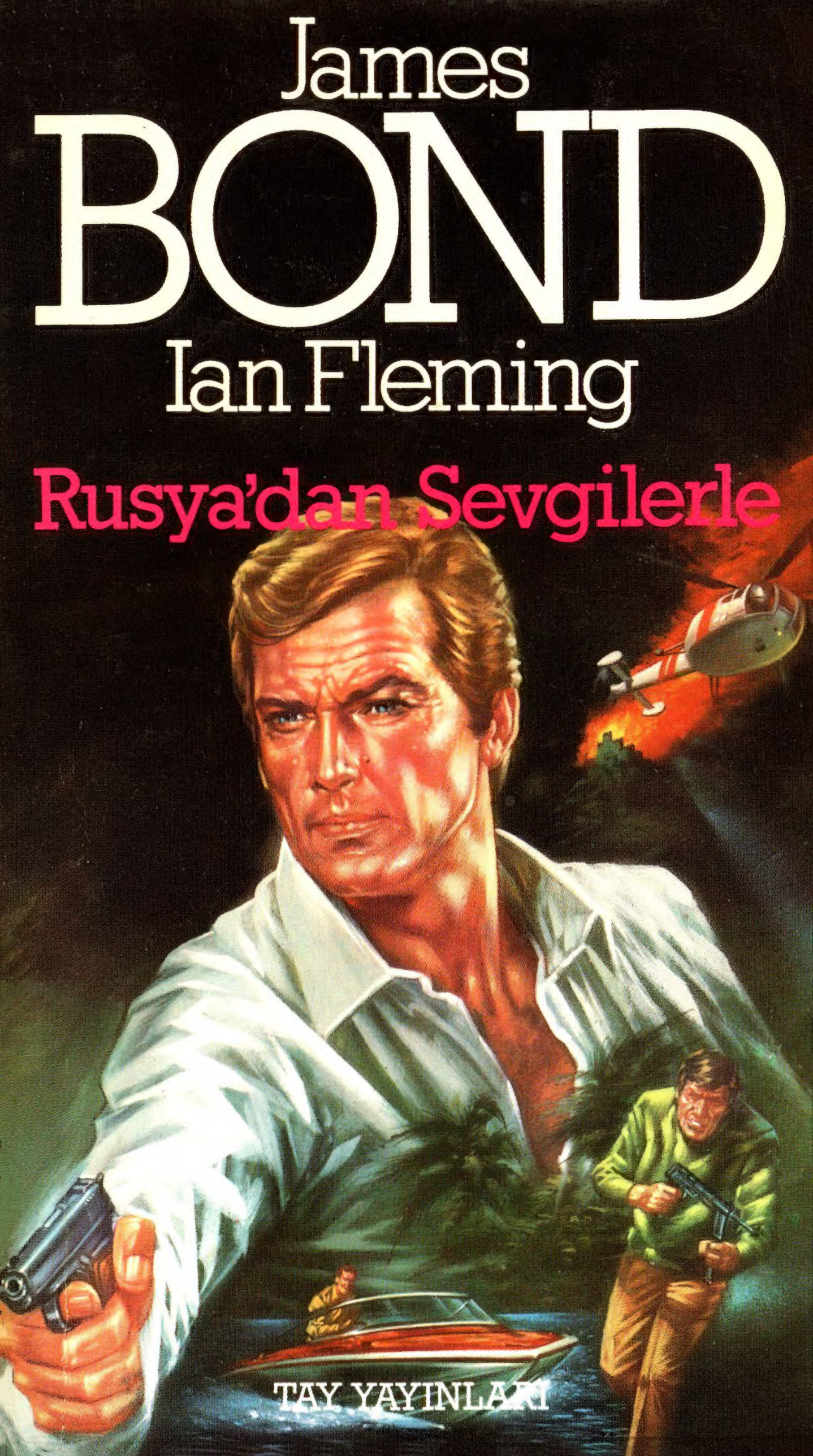

TAY YAYINLARI

JAMES BOND: 1

Tay Yayınları, Klodfarer Cad. 16 Kat 3
Türbe-İstanbul (1983)Telefon: 528 43 84

James

BOND

Ian Fleming

Rusya'dan Sevgilerle

TAY YAYINLARI

Orijinal adı: FROM RUSSIA WITH LOVE

Türkçesi:
Yakut GÜNERİ

Dizgi: Merhaba Ofset / Film: Gümüş Reprodüksiyon
Baskı: Gündoğdu Matbaacılık / Kapak Baskısı: Seçil Ofset

BİRİNCİ KISIM: PLAN:

I. BÖLÜM

GÜLLER DİYARI

Yüzme havuzunun yanında yüzükoyun, çırılçıplak yatan adam ölmüş olabilirdi. Belki de havuzda boğulmuş, polis gelene dek kuruması için otların üzerine yatırılmıştı. Başının yanındaki küçük yığın da özel eşyaları olabilirdi. Adamı havuzdan çıkaranların hiçbir şeyi çalmadıklarını kanıtlamak için özenle, herkesin görebileceği bir yere konmuşlardı.

Eşyalarına bakılacak olursa, ölen zengin biriydi. Küçük yığın arasında, zenginlerin üye olduğu bir kulübün rozeti, içi para dolu bir cüzdan, Dunhill marka altın bir çakmak, işlemeleri ve turkuvaz düğmesinden markası Fabergé olduğu anlaşılan oval altın bir sigara tabakası, zengin erkeklerin bahçede okumak için kütüphaneden çekip aldığı türden bir kitap, P.G. Wodehouse'ın Küçük Altın Külçe'si vardı. Bir de, krokodil kayışı eskimiş, büyük, altın bir kol saati. Değişik aletlerden hoşlananlar için yapılmış, Girard-Perregaux marka saatti bu. Akrep ve yelkovanın dışında günü, ayı ve ayın çeşitli görünümlerini gösteren küçük bir penceresi de vardı. O anda, 10 Haziran saat 2.30'u gösteriyordu. Ay, dolunayın dörtte üçü büyüklüğündeydi.

Mavi-yeşil renkli bir yusufçuk, bahçenin karşı köşesindeki güller arasından havalandı. Ölünün birkaç santim üzerinden geçti. Yusufçuğu oraya çeken, adamın vücudundaki haziran güreşinde parlayan altın sarısı kıllardı. Denizden püfür püfür bir rüzgar esti. Kıllar hafifçe dal-

galandılar. Yusufçuk, silkinerek kenara çekildi. Adamın sol omuzuna konup yerdeki otlara bakmaya başladı. Yeni bitmiş çimenler rüzgârda dalgalandılar. Adamın ağzı bir karış açıktı. Etli burnun yanından kocaman bir ter damlası, pırıl pırıl çimenlerin üzerine yuvarlandı. Bu kadarı yeterliydi. Yusufçuk hızla güllere, bahçe duvarının üzerindeki çentikli cama doğru uçtu. Belki, gördüğü iyi bir avdı ama hareket ediyordu.

Adamın bulunduğu bahçe bir hayli büyük ve bakımlıydı. Bahçenin üç yanı da, sürekli arı vızıltılarının geldiği gül fidanlarıyla çevriliydi. Onların arkasından kayalara çarparak patlayan denizin sesi geliyordu.

Bahçeden deniz görünmüyordu. Gökyüzü ve dört metrelik duvarın üzerindeki bulutlar dışında, manzara görmeye olanak yoktu. Manzarayı görebilmek için, gözlerden hayli uzak olan bu villanın üst katındaki yatak odalarına çıkmak gerekiyordu. Bu odalardan, göz alabildiğince uzanan mavi suları görebilirdiniz. Villanın her iki yanından ise, komşu villaların üst kat pencerelerini, Akdeniz türü yapraklarını dökmeyen meşe ağaçlarını, çamları ve ender de olsa palmiyeleri görebilirdiniz.

Villa moderndi. İşlemesiz, alçak ve uzun bir kutuyu andırıyordu. Bahçeye bakan pembe boyalı cephe, dört demir çerçeveli pencere ve cam bir kapıyla delinmişti. Mermer bir yolla, bahçeye çıkılıyordu. Villanın diğer yanı, tozlu yoldan birkaç metre geride ve ön cephenin tıpatıp aynısıydı. Ama bu yanda dört pencere parmaklıklı ve kapı meşedendi.

Villanın üst katında orta boy iki tane yatak odası, alt katında bir oturma odası ve mutfak vardı. Mutfağın bir bölümü duvarla lavabodan ayrılmıştı. Banyo yoktu.

Akşamüstünün huzur dolu sessizliği, yoldan villaya yaklaşan arabanın gürültüsüyle bozuldu. Araba villanın önünde durdu. Kapı metal bir sesle kapandıktan sonra, araba yoluna devam etti. Kapı zili, iki kez çaldı. Yüzme havuzunun yanındaki adam hareket etmedi. Ama kapı zilinin ve uzaklaşan arabanın sesiyle, gözleri bir an için fal-

taşı gibi açıldı. Göz kapakları, adeta bir hayvanın kulakları gibi irkilmişti. Adam, hemen nerede olduğunu, günü ve saati hatırladı. Seslerin kimliğini saptadı. Kahverengi kısa kirpikli göz kapakları, çok açık, mat mavi gözlerin üzerine yorgunlukla kapandı. Çenesi çıkacakmış gibi esnedi. Adam, ağzına dolan tükürüğü, çimenlerin üzerine tükürdü ve bekledi.

Elinde boncuk çantası, beyaz, pamuklu bir gömlek ve kısacık mavi etek giymiş bir kadın, cam kapıdan bahçeye çıktı. Yeşil mermerin üzerinde erkeksi bir tavırla çıplak adama doğru yürüdü. Erkeğe birkaç metre kala, elindeki çantayı çimenlerin üzerine atarak tozlu, ucuz ayakkabılarını çıkardı. Sonra ayağa kalktı. Gömleğinin düğmelerini açarak, üzerinden çıkardı. Özenle katladıktan sonra, çantanın yanına koydu.

Kızın üzerinde hiçbir şey yoktu. Teni güneşte bronzlaşmıştı. Omuzları ve dik göğüsleri pürüzsüzdü. Eteğinin yan düğmelerini açmak için eğildiğinde, kol altlarındaki yumuşak kıllar göründü. Soyununca, ortaya çıkan kalın bacakları ve mavi bikinisi içindeki geniş kalçalarıyla sağlıklı bir köylü kızı izlenimini uyandırıyordu.

Kız, eteğini gömleğinin yanına koydu, çantasını açtı; eski bir soda şişesi çıkardı. Şişenin içinde, ağır ve renksiz bir sıvı vardı. Erkeğe doğru yürüyerek, çimenlerin üzerine diz çöktü. Dünyanın o bölgesindeki her şey gibi kokulu olan zeytinyağını, erkeğin omuzuna döktü. Parmaklarını bir piyanist gibi gerdikten sonra, ense kaslarına masaj yapmaya başladı.

Zor bir işti bu. Adam son derece güçlüydü. Ensesindeki şişkin kaslar, kızın parmaklarına boyun eğmiyorlardı. Masaj bittiğinde öyle terlemiş ve bitkin düşmüş olacaktı ki, bu yorgunluğu ancak araba kendisini gelip alana kadar havuzda yüzmek ve gölgede uyumakla giderebilirdi. Elleri bir robot gibi adamın sırtında çalışırken, kızı endişelendiren yorgunluk değildi. Hayatında gördüğü en güzel vücuda karşı duyduğu içgüdüsel dehşetti onu endişelendiren.

Ama, kızın hareketsiz asık yüzünde, duyduğu dehşetten eser yoktu. Kısa, gür siyah saçlarının altındaki çekik gözler, deniz üzerindeki yağ birikintileri gibi saydamdı. Ama ruhu, kımıldanıyor, inliyordu. O anda nabzını ölçmeyi akıl etse, çok yüksek olduğunu görecekti.

Son iki yıldır sürekli yaptığı gibi bir kez daha neden bu harika bedenden nefret ettiğini düşündü ve bir kez daha tepkisini analiz etmeye çalıştı. Önce erkeğin saçlarına, geniş ensenin üzerindeki yuvarlak, küçük kafaya baktı. Baş, kızılımsı buklelerle kaplıydı. Kıza, resimlerde gördüğü klasik heykellerin saçlarını anımsatıyordu. Buklelerin çoğu, başa yapışık ve karmakarışıktı. Ensenin tam dibinden dümdüz kesilmişti.

Kız ellerini dinlendirmek için kalçalarının üzerine oturdu. Güzel vücudunun üst yarısı terden parlamaya başlamıştı. Elinin tersiyle alnını sildikten sonra yağ şişesine uzandı. Bir avuç yağı, adamın kuyruksokumuna döktükten sonra parmaklarını açıp kapayarak yeniden öne eğildi.

Altın rengi tüylerle kaplı girinti bir sevdiğine ait olsaydı heyecan verebilirdi. Ama bu adamda hayvanca bir görüntü oluşturuyordu. Hayır, sürüngen gibi demek daha doğru olurdu. Ama yılanların tüyü olmazdı ki! Erkeği yılana benzetiyordu. Ellerini iki tümseğin üzerine koydu. O anda müşterilerinin çoğu, özellikle futbol takımındakiler, şakalaşmaya başlarlardı. Dikkatli olmazsa önerilerin gelmeye başlayacağını biliyordu. Tabii, parmağını siyatik sinirine sertçe bastırarak onları susturabilirdi. Bazen de, erkeği çekici bulduğunda kıkır kıkır gülerek tartışır, kısa bir güreşten sonra, kendini teslim ederdi.

Oysa bu erkek farklıydı. Başından beri, cansız bir et yığını gibi davranmıştı. İki yıl süresince kıza tek bir kelime bile söylememişti. Sırtı bittikten sonra sırtüstü dönerdi. Ve ne gözleri ne de bedeni kızla ilgilenmezdi. Omuzuna vurunca döner, yarı kapalı gözleri arasından gökyüzüne bakardı. Gösterdiği tek insanca tepki, arada bir uzun uzun esnemekti.

Kız yer değiştirdi, sol bacağın üzerine masaj yapma-

ya başladı. Güzel vücuda baktı. Duyduğu tepkiler sadece fizikseł miydi? Adamı ondan uzaklaştıran neydi? Bronzlaşmış teninin fırında kızarmış et görünümü müydü? Tenin kocaman gözenekleri miydi? Omuzlardaki portakal rengi çiller miydi? Yoksa erkeğin cinselliği miydi? Ya bu harika, kabarık kasların umursamazlığı? Yoksa, tepkisinin nedeni ruhsal mıydı? Kıza hayvansal bir içgüdü bu harika bedenin içinde çok kötü bir insan olduğunu mu söylüyordu?

Masajcı kız ayağa kalkarak, başını yavaş yavaş yana çevirdi, gerindi. Kollarını önce yana açtı, sonra kanın vücuduna hücum etmesi için yukarı kaldırıp, bir süre öyle tuttu. Çantasına uzandı, bir havlu çıkardı. Havluyla yüzündeki ve vücudundaki terleri sildi.

Erkeğin yanına gidince, onun sırtüstü dönmüş olduğunu gördü. Bir elini başının altına koymuş, boş gözlerle gökyüzüne bakıyordu. Boş kalan kol, çimenlerin üzerine uzatılmış, kızı bekliyordu. Kız, adamın başının yanına çömeldi. Avuçlarına yağ sürüp, çansız gibi duran yarı açık eli avucuna aldı. Kısa, kalın parmakları yoğurmaya başladı.

Kız, sinirli sinirli, altın renkli buklelerin altındaki bronz yüze baktı. Kaba olmasına karşın, yakışıklı bir yüzdü bu. Pembe, kalın yanaklar, yukarı kalkık küçük bir burun ve yuvarlak bir çene. Ama yakından bakınca, ince dudaklarda acımasız bir şey vardı. Yukarı kalkık burnun geniş deliklerinde, domuzu hatırlatan bir ifade vardı. Açık mavi gözleri saran boş ifade, tüm yüzü etkiliyordu. Boğulmuş, morgtaki cesetlerinkine benzer bir yüzdü bu. Birisi, porselen bir bebeği almış, çevresindekileri korkutmak için yüzünü boyamış gibi.

Masajcı kadın, kol kasları üzerinde çalışmaya başladı. Adam bu harika kasları nasıl geliştirmişti? Boksör müydü yoksa? Dedikodulara bakılırsa, bu villa bir polise aitti. İki uşağın bir tür muhafız olduğu belliydi. Ama ev işlerini yapıyorlar, yemek pişiriyorlardı. Her ay, düzenli olarak adam bir yere gidiyordu. Masajcı kıza gel-

memesi bildiriliyordu. Arada bir de, iki hafta ya da bir ay gelmemesi söyleniyordu. Bir kez, böyle bir aradan sonra, adamın ensesi ve belden yukarısını mosmor bulmuştu. Başka bir gün de, kalbinin üzerindeki kemiklere, ameliyat bantı yapıştırılmıştı. Bantın altından yarı kapanmış yara görünüyordu. Masajcı kız, kasabada ya da hastanede adam hakkında bilgi toplamaya cesaret edememişti. Bu villaya çağrıldığında, uşaklardan biri gördüklerini anlatırsa, hapse atılacağını söylemişti. Hastanede, kızın varlığından o güne kadar habersiz olan başhekim, yanına çağırıp aynı sözleri tekrarlamıştı. Hapse atılabilirdi. Kızın parmakları, sinirli sinirli omuzlarda geziniyordu. Bu işin Devlet Güvenliği ile ilgili olduğunu biliyordu. Belki de bu harika bedene o yüzden tepki gösteriyordu. Adamın kim olduğunu, kendisine neler yaptırtabileceğini düşünerek gözlerini kıstı. Çabucak gözlerini açtı. Adam, farkına varmış olabilirdi. Oysa, boş gözler hâlâ gökyüzüne bakıyorlardı.

Şimdi, yüze masaj yapma sırası gelmişti. Yağ şişesine uzandı.

Evdeki telefon çalmaya başladığında kızın parmakları adamın göz kapaklarına dokunmaya fırsat bulamamıştı. Telefonun sabırsız çalışı, sessiz bahçeye kadar geldi. Adam, tabanca atışını bekleyen bir koşucu gibi, hemen bir dizinin üzerinde doğruldu. Ama ileri atılmadı. Telefonun sesi kesildi. Mırıltılar duyuldu. Uşaklardan biri cam kapıda göründü, çağırır gibi bir el hareketi yaptı ve içeri girdi. Uşak kapıda belirdiği an, adam koşmaya başlamıştı. Kız, bronz sırtın hızla cam kapıdan içeri girişini seyretti.

Kızın, masaj yaptığı erkeğin kimliğini öğrenmemesi daha iyiydi. Adamın gerçek adı, Donovan Grant, ya da "Red Grant"ti. Ama son yıldır, Krassno Granitski ismini kullanıyordu. Kot adı, "Granit" idi.

MGB'nin ana cinayet örgütü SMERSH'in baş cellatıydı. Ve o anda MGB'nin direk telefon hattıyla, Moskova'dan emir almaktaydı.

II. BÖLÜM

KATİL

Grant yavaşça ahizeyi yerine koydu ve telefona bakarak oturdu.

Yanında duran mermi kafalı muhafız, "Hazırlansan iyi olur" dedi.

— Görev hakkında sana bilgi verdiler mi?

Grant, kaba bir şiveyle, kusursuz Rusça konuşuyordu. Sovyet Baltık illerinin herhangi birinde onu kimse Rustan ayıramazdı. Sesi, bir kitaptan sıkıcı bir parçayı ezbere söylüyormuş gibi düz ve yüksekti.

— Hayır. Sadece Moskova'ya gitmen isteniyor. Uçak bir saat sonra burada olacak. Yarım saat yakıt ikmali, Kharkov'da da mola verirseniz üç dört saat de orada geçer ve gece yarısı Moskova'da olursun. Bavullarını toparlasan iyi olur. Ben araba isteyeyim.

Grant ayağa kalktı.

— Evet, haklısın... Bir operasyon olup olmadığını da söylemediler mi? İnsan bilmek istiyor. İpucu verebilirlerdi. Hep verirler.

— Bu sefer vermediler.

Grant, yavaş yavaş camlı kapıdan geçip bahçeye doğru yürüdü. Havuzun kenarında oturan kızı gördüyse de bunu belli etmedi. Eğilip kitabını ve mesleğinin altın kupalarını topladı eve yürüdü, merdivenleri çıkıp yatak odasına girdi. Oda, çıplak ve soğuktu. Buruşuk çarşafların bir yanından yere sarktığı demir bir karyola, hasır bir koltuk, boyasız bir elbise dolabı ve ucuz bir teneke leğenden

başka eşya yoktu. Yer, İngiliz ve Amerikan dergileriyle kaplıydı. Pencerenin altındaki duvara, üst üste ucuz polisiye romanlar sıralanmıştı.

Grant eğilip yatağın altından eski püskü bir İtalyan bavul çıkardı. Bavulun içine dolaptan aldığı temiz, ucuz takım elbiselerini yerleştirdi. Sonra çabucak vücudunu gül kokulu sabunla yıkadı. Yatağın üzerindeki çarşaflardan birine kurulandı.

Dışarıdan arabanın sesi duyuldu. Kol saatini taktıktan sonra, bavulunu alıp, merdivenlerden aşağı indi.

İki muhafızının, eski ZIS Saloon arabanın şoförüyle konuştuklarını gördü. "Tanrının cezası budalalar" diye düşündü. " Herhalde ona, beni sağ salim uçağa bindirmesini söylüyorlar. Bir yabancının o berbat ülkelerinde yaşamak istemesine akıl erdiremiyorlar." Buz gibi gözler, alaycı bir ifadeyle baktılar. Grant bavulunu merdiven basamaklarından birinin üzerine koydu. Vestiyerde asılı paltolar arasından kendininkini aramaya başladı. "Üniformasını" buldu. Çamur rengi yağmurluk ve siyah kumaş şapkadan ibaret Sovyet resmi giysileriydi bunlar. Üniformayı üzerine geçirdi, bavulunu aldı, dışarı çıktı. Sade giysili şoförün yanına geçip, oturdu. Yanından geçerken muhafızlardan birine omuz atmayı da ihmal etmemişti.

Villa, Kırım Yarımadası'nın güneydoğu kıyısındaydı. Rus Riviera'sının bir bölümü olan dağlık kıyı şeridi üzerindeki resmi tatil villalarından biriydi. Red Grant, Moskova eteklerindeki kasvetli bir yer yerine bu villa verilerek kendisine ayrıcalık tanındığını biliyordu. Araba dağlara doğru yol almaya başladı. İkiyüzlü olmalarına karşın ellerinden geldiğince kendisine iyi davranıyorlardı.

Simferopol Havaalanı kırk mil uzaktaydı. Bir saatte havaalanına vardılar. Yolda başka araba yoktu. Arada bir bağlardan çıkan at arabaları kornanın sesini duyunca hemen kenara çekiliyorlardı. Bütün Rusya'da olduğu gibi araba "resmi kişi" anlamına geliyordu. Resmi kişiyse, tehlike demekti.

Yol kenarlarında gül bahçeleri ve bağlar vardı. Havaalanı girişinde, beyaz ve kırmızı güllerden, beyaz zemine kocaman kırmızı bir yıldız yapılmıştı. Grant'ın gül kokusundan midesi bulanmaya başladı. Bir an önce Moskova'ya varıp bu baygın kokudan kurtulmak istiyordu.

Sivillerin giriş kapısını geçtiler, bir mil kadar yüksek bir duvarı izleyerek havaalanının askeri bölümüne geldiler. Telden örülmüş yüksek kapının önünde, şoför silahlı iki nöbetçiye geçiş iznini gösterdi. Asfalt havaalanına girdiler. Alanda büyük, kamufle edilmiş askeri nakliye uçakları, çift motorlu eğitim uçakları ve iki helikopter vardı. Şoför durup, tulum giymiş bir adama Grant'ın bineceği uçağın yerini sordu. Derhal, kontrol kulesinden metal bir ses duyuldu: "Solda! En solda! Numara V-BO."

Şoför emre uyarak, alanda ilerlemeye başladı. Metal ses yeniden duyuldu: "Dur!"

Şoför frene basarken başlarının üzerinde kulakları sağır edici bir gümbürtü koptu. Dört MIG 17, batan güneşin önünden çıkıp başlarının üzerinden geçerken, arabadaki iki adam içgüdüyle kendilerini döşemeye attılar. Uçaklar ardarda alana indiler. Burunlarındaki tekerleklerden mavi dumanlar yükseldi, jetler homurdandı. Uçaklar sınır çizgisine kadar gidip kontrol kulesine doğru döndüler ve hangarlara yöneldiler.

— İlerle!

Yüz metre ileride, üzerinde V-BO işareti bulunan uçağı buldular. Çift motorlu bir Ilyushin 12'ydi bu. Kabin kapısından aşağı, küçük alüminyum bir merdiven sarkıyordu. Araba uçağın yanında durunca, mürettebattan biri kapıda göründü. Şoförün geçiş iznini ve Grant'in kimlik kâğıtlarını inceledikten sonra, Grant'e merdivenlerden çıkması için el salladı. Bavulların taşınmasına yardım etmedi. Ama Grant, bir kitap ağırlığındaymış gibi bavulları merdivenlerden yukarı çıkarttı. Merdiven yukarı çekildi, kapı kapandı.

Yirmi koltuğun hepsi boştu. Grant, kapıya en yakın olanı seçip, oturdu. Pilot kabininin açık kapısından kon-

trol kulesiyle konuşmalar duyuldu. Motorlar öksürdü, ateşlendi. Uçak, bir araba gibi çabucak döndü. Kuzey-güney yoluna doğru ilerledi, havaya yükseldi.

Grant kemerlerini çözdü. Altın yaldız filtreli bir Troyka sigarası yaktı. Arkasına yaslanarak, mesleğinin geçmişini ve geleceğini düşünmeye başladı.

Donovan Grant profesyonel bir Alman halterciyle, İrlandalı bir garson kızın ilişkisi sonucu dünyaya gelmişti. İlişki, bir gece yarısı başlamıştı. Belfast'ın dışında, bir sirk çadırının dışındaki ıslak otların üzerinde olmuş ve bir çeyrek saat kadar sürmüştü. Daha sonra baba, anneye bir miktar bozuk para vermişti. Anne, mutlulukla tren istasyonunun yanındaki kahvenin mutfağındaki yatak odasına gitmişti. Bebek beklerken de sınır köyü Aughmacloy'daki teyzesinin yanında kalmıştı. Orada, altı kiloluk bir oğlan doğurduktan sonra yüksek ateşten ölmüştü. Ölmeden önce, bebeğin adını Donovan koymuştu. Halterci "Güçlü O'Donovan" takma ismini kullanıyordu. Grant ise, kadının kendi adıydı.

Çocuğu teyzesi büyütmüştü. Çok güçlü, ama sessiz bir gençti. Hiç arkadaşı yoktu. Diğer çocuklarla ilişki kurmaktan kaçınıyor, ne zaman onlardan bir şey istese yumruklarını kullanıyordu. Okulda bütün çocuklar ondan korkuyor ve hiç sevmiyordu. Yöre fuarlarında, hileli dövüşmesi ve kana susamış saldırılarıyla kendinden büyük çocukları yenmeyi başarıyordu. Böylece, güreş ve boksta isim yaptı.

Sinn-Feiners ve bölge kaçakçılarının ilgisini çektiği zaman, dövüşmeyi bırakmıştı. Hem Sinn-Feiners, hem de kaçakçılar, Aughmacloy Köyü'nü kuzeye geliş gidişlerinde kullanıyorlardı. Grant, okulu bitirdikten sonra her iki grup için de vurucu güç olarak çalışmaya başladı. Ona iyi para veriyorlar, ama mümkün olduğu kadar az görmeye çalışıyorlardı.

O yıllarda, dolunay zamanında vücudunda garip ve şiddetli titremeler hissetmeye başladı. On altı yaşına bastığı yılın ekim ayında, bir kediyi boğazladı. Artık bütün

bir ay "kendini iyi hissediyordu". Kasımda büyük bir çoban köpeğini, Noel'de bir ineği öldürdü. İnek, komşularının ahırındaydı. Ertesi sabah, hayvanı boğazı kesilmiş buldular. Bu hareketler kendini "iyi" hissetmesine neden oluyordu. Çok geçmeden köyün, garip ölümlerden kuşkulanmaya başlayacağını anlayacak kadar aklı vardı. Bir bisiklet satın alıp ayda bir gece köy dışına çıkmaya başladı. İstediğini bulmak için çok uzaklara gitmesi gerekiyordu. İki ay, kendini tavuk ve kazlarla tatmin ettikten sonra, riski göze alıp bir serserinin boğazını kesti.

Geceleri yollar bomboş oluyordu. Bu yüzden, erkenden yola çıkmaya başladı. Artık, gün doğarken uzaktaki köylere varıyordu. Yollarda, tarlalardan dönen yalnız insanlar ve randevu yerlerine giden kızlar oluyordu.

Arada bir, bir kız öldürdüğü zaman asla ona dokunmazdı. Bu tip şeyleri sık sık duyuyordu. Ama işin o yanına akıl erdiremiyordu. Sadece, öldürme denilen o harika olayla kendini daha iyi hissediyordu. Hepsi o kadar.

On sekiz yaşındayken, Fermanagh, Tyrone ve Armagh'da kötü dedikodular yayılmaya başlamıştı. Güpegündüz bir kadın öldürülüp saman yığınlarının üzerine atıldığında dedikodular paniğe dönüşmüştü. Köylere polis köpekleri getirilmiş, "Dolunay Katili" hakkındaki hikâyeler yöreye gazetecileri çekmişti. Birkaç kez, bisikletiyle giderken Grant durdurulup sorguya çekilmişti. Ama Aughmacloy'da kendini destekleyenler çoktu. Kuzey İrlanda hafif sıklet boks şampiyonluğuna aday olduğu için köyün gururuydu. Antrenman için bisiklete bindiği hikâyesine herkes inanıyordu.

Yine çok geç olmadan, içgüdüleri onu yakalanmaktan kurtardı. Aughmacloy'u terkedip Belfast'a gitti. Profesyonel olabilmek için kendini iflas etmiş bir antrenörün eline teslim etti. Yıkık dökük jimnastik salonunda, katı bir disiplin uygulanıyordu. Hemen hemen cezaevi gibi bir yerdi burası. Grant'in damarlarındaki kan yeniden kaynamaya başladığında alıştırma yaptığı arkadaşlarından birini öldürdü. İki kez, son anda ringten geri çekil-

mişti. Şampiyon olmasaydı, antrenörü onu çoktan kapı dışarı edecekti.

Grant on sekiz yaşındayken şampiyon oldu. Sonra askere alındı. İngiltere'deki eğitim onu biraz sakinleştirdi. En azından, "duygulara" kapıldığı zaman daha dikkatli olmayı öğrendi. Şimdi, dolunay zamanı kendini içkiye vuruyordu. Bir şişe viskiyle Aldershot yakınlarındaki ormana gider, kendinden geçene kadar şişeyi bitirirdi. Sabaha karşı sallanarak kampa dönerdi. "Duyguları" tatmin edilmese de en azından tehlikeli değildi artık. Yakalansa bile, bir gün ceza yiyordu. Çünkü subaylar, Ordu Şampiyonası için Grant'i hoş tutmak istiyorlardı.

Ruslarla "Corridor sorunu" çıkınca, Grant'in bölüğü Berlin'e gönderildi. Grant de şampiyonayı kaçırdı. Berlin'de, sürekli tehlike kokusu, Grant'i daha dikkatli ve sinsi yaptı. Dolunay zamanı hâlâ körkütük sarhoş oluyordu. Ama, geri kalan zamanda olanları izliyor, planlar kuruyordu. Ruslar hakkında duydukları hoşuna gidiyordu. Onların zalimliğini, insan hayatına aldırmazlığını ve kurnazlığını beğeniyordu. Rusların arasına girmeye karar verdi. Ama nasıl? Onlara armağan olarak ne götürebilirdi? Ruslar ne istiyordu acaba?

BAOR Şampiyonası sırasında kararını verdi. Büyük bir raslantı sonucu, şampiyona dolunay sırasında yapıldı. Grant rakibini tutmak, belden aşağı vurmak yüzünden hakem tarafından uyarıldı. Üçüncü raundun sonunda, ısrarla faullü dövüştüğü için diskalifiye edildi. Bütün stadyum, ringten çıkarken onu yuhaladı. En aşırı karşı tezahürat kendi bölüğünden geldi. Ertesi sabah, komutanı Grant'i yanına çağırarak, onu ordunun yüz karası olmakla suçladı. Bir dahaki dönemde, Grant eve gönderilecekti. Diğer şoförlerle onu Coventry'e gönderdiler. Hiç kimse onun arabasına binmek istemediği için, motosiklet dağıtım servisine verilmek zorunda kaldı.

Grant için bundan daha iyisi düşünülemezdi. Birkaç gün bekledi. Bir gece, Reichskanzlerplatz'daki Askeri İstihbarat Karargâhı'ndan o günün postasını aldıktan son-

ra doğru Rus bölgesine gitti. İngiliz kontrol kapısı bir taksinin geçmesi için açılana dek bekledi. Sonra, son süratle kapanan kapıdan geçti. Rus sınırındaki beton kulübenin önünde durdu.

Grant'i ite kaka nöbetçi odasına götürdüler. Masanın arkasında oturan mermer yüzlü bir subay ona ne istediğini sordu.

— Sovyet Gizli Servisi'ni istiyorum, dedi Grant.

Subay, soğuk soğuk yüzüne baktı. Rusça bir şeyler söyledi. Grant'i içeri getiren askerler çekiştirerek dışarı çıkarmaya başladılar. Grant bir silkinişte onların elinden kurtuldu. Askerlerden biri silahını doğrultunca Grant sabırla:

— Dışarda, bir yığın gizli kâğıt var. Gizli Servis'inize ulaşmazlarsa başınız derde girer.

Subay, askerlere bir şeyler söyledi. Hepsi geri çekildiler.

— Bizim Gizli Servis'imiz yok, dedi subay bozuk bir İngilizceyle. Otur ve şu formu doldur.

Grant oturup, Doğu Bloğunu ziyaret etmek isteyenler için hazırlanmış formu doldurdu. İsim, adres, işin niteliği, ziyaret nedeni gibi sorular vardı. Bu arada, subay telefonla kısa bir görüşme yaptı.

Grant formu doldururken odaya iki asker ve subaylar girdi. Subayların üzerinde çamur rengi şapkaları, haki üniformalarında rütbe gösteren rozetleri vardı. Sınır subayı, bakmadan formu onlardan birine uzattı. Grant'i dışarı çıkardılar. Motosikletiyle birlikte bir kamyonete koyup kapıyı üzerinden kilitlediler. On beş dakikalık hızlı bir yolculuktan sonra kamyonet durdu. Grant aşağı inince, kendini yeni bir binanın bahçesinde buldu. Binaya götürüldü, bir asansörle yukarı çıkarılıp penceresi olmayan bir hücreye kondu. Hücre, demir bir sıra dışında bomboştu. Bir saat geçti aradan. Kâğıtları inceliyor olmalıydılar. Sonra, Grant'i rahat bir yazıhaneye götürdüler. İçerde, göğsünde madalyalarıyla albay rütbesinde görkemli bir subay oturuyordu.

Oturduğu masanın üzerinde, güllerle dolu bir vazodan başka hiçbir şey yoktu.

On yıl sonra, yirmi bin fit aşağıda Kharkov'un ışıklarına bakarken, Grant camdaki hayalini neşesiz neşesiz süzdü.

Güller. "O ana kadar yaşamında güllerin dışında hiçbir şey olmamıştı. Hep, güller, güller."

III. BÖLÜM

MEZUNİYET ÖNCESİ ÇALIŞMALAR

— Demek Sovyetler Birliği'nde çalışmak istiyorsunuz Bay Grant?

Aradan yarım saat geçmişti. MGB albayı, konuşmadan sıkılmıştı. Oldukça garip bu İngiliz askerinden yararlı olabilecek bütün ayrıntıları öğrendiğinden emindi. Çantasından çıkan zengin gizli belge yığınına karşılık bir teşekkür yeterdi. Adam sonra hücreye, daha sonra da Vorkuta ya da başka bir çalışma kampına gönderilebilirdi.

— Evet, sizinle çalışmak isterim.

— Ne çeşit bir iş yapabilirsiniz, Bay Grant? Elimizde herhangi bir becerisi olmayan binlerce işçi var. Kamyon şoförüne ihtiyacımız yok. Boksa gelince, elimizde binlerce boksör var. Aralarından iki tanesi de olimpiyat şampiyonu zaten...

— Ben insan öldürme uzmanıyım. Çok iyi beceriyorum bu işi. Hoşuma gidiyor...

Albay, bir an kahverengi kirpiklerin altındaki açık mavi gözlerde, bir ışığın yanıp söndüğünü gördü. Bu adam hem garip, hem de deliydi. Soğuk soğuk Grant'e baktı. Vorkuta'da onu beslemenin, harcanan paraya değip değmeyeceğini düşündü. Belki onu kurşuna dizmek daha iyi olurdu. Ya da İngilizlere geri gönderip onların başına sarabilirdi.

— Bana inanmıyorsunuz, dedi Grant, sabırsızlıkla. Yanlış bölümde, yanlış adamla konuşuyordu. "Kaba kuvvet gerektiğinde, kimi kullanırsınız siz?" "Bırakın onlarla

konuşayım. Onlar için birini öldürebilirim. Kimi isterlerse. Şimdi.''

Albay bezgin bir tavırla Grant'e baktı. Belki durumu rapor etse, daha iyi olurdu. Ayağa kalktı, kapıyı açık bırakarak odadan çıktı. Bir nöbetçi geldi, eli silahında kapıda durup Grant'in sırtını seyretmeye başladı.

Albay, yandaki odaya geçti. Oda boştu. Masanın üzerinde üç telefon vardı. Moskova'ya direk MGB hattını açtı. Askeri santral cevap verince, albay ''SMERSH'' dedi. SMERSH cevap verince, Operasyon Şefi'ni istedi.

On dakika sonra, telefonu kapadı. Ne şans! Basit, yapıcı bir çözüm yolu. Her durumda, sonuç iyi olacaktı. Eğer İngiliz başarırsa, harika olacaktı. Eğer başaramazsa, Batı Bloğunda kargaşalık çıkacaktı. Grant, kendi adamları olduğu için İngilizlerin başı derde girecekti. Birçok casusunu korkùtacağı için Almanlar da şaşıracaktı. Baumgarten'e para yatırdıkları için, Amerikalılar arasında karışıklık olacaktı. Baumgarten güvenliğinin artık bir işe yaramadığını düşüneceklerdi. Albay, yaptığı işten memnun, yazıhaneye girdi, Grant'in karşısına geçip oturdu.

— Sözlerinde ciddi misin?

— Elbette ciddiyim.

— Belleğin kuvvetli midir?

— Evet.

— İngiliz Bölgesi'nde,Dr.Baumgarten ismindebirAlman var. Kurfürstendamn'da, 22 numara. 5. katta oturuyor. Adresi biliyor musun?

— Evet.

— Bu gece, motosikletinle, İngiliz Bölgesi'ne götürüleceksin. Plakaların değişecek. Sizinkiler seni aramaya başlamışlardır. Dr Baumgarten'e bir zarf götüreceksin, üzerinde elden yollanması yazılacak. Bu zarf ve üzerindeki üniformayla başın derde girmez. Mesajın çok özel olduğunu, Dr Baumgarten'le yalnız görüşmek istediğini söyleyeceksin. Sonra onu öldüreceksin. Tamam mı?

— Evet, dedi Grant, duygudan yoksun bir sesle. Eğer yaparsam, bana bu tür işleri hep verecek misiniz?

— Olabilir, dedi albay, umursamazlıkla. İlk önce neler yapabileceğini göstermelisin. Görevini tamamladıktan sonra, Sovyet Bölgesi'ne geri dönecek ve Albay Boris'i göreceksin. (Zili çaldı. Bir adam odaya girdi.) Bu adam sana yiyecek verecek. Daha sonra, sana zarfı ve Amerikan yapısı keskin bir bıçak verecek. Harika bir silahtır. İyi şanslar!

Albay uzanıp, vazodan bir gül aldı, kokladı.

Grant ayağa kalktı.

— Teşekkür ederim, efendim, dedi sıcak bir sesle.

Albay, ne başını kaldırdı ne de cevap verdi. Grant, sade giyimli adamı izleyerek, odadan çıktı

Uçak homurdanarak Rusya'nın kalbine doğru ilerliyordu. Doğuda, Stalino çevresinde alev alev tüten fabrika bacalarını geride bırakmışlardı. Batıda, gümüş bir iplik gibi uzanan Dinyeper, Dnepropetrovsk'da kollara ayrılıyordu. Işıklar içindeki Kharkov, Ukrayna sınırını belirliyordu. Küçük fosfat kasabası Kursk bir çırpıda geçmiş, gözden kaybolmuştu. Şimdi Grant, aşağılarındaki göz alabildiğine uzanan karanlığın, Büyük Step olduğunu biliyordu. Orada, Rusya'nın milyarlarca tonluk tahılı, karanlıkta fısıldayarak olgunlaşmaktaydı. Moskova'ya varana kadar, üç yüz mil boyunca artık ışık vahaları göremeyeceklerdi.

Grant Rusya hakkında pek çok şey öğrenmişti. Ünlü Batı Alman casusunun çabuk ve olay yaratan ölümünden sonra Grant sınırdan geçmiş, nasılsa "Albay Boris"i bulmayı başarmıştı. Sonra, üzerine basit giysiler giydirilmiş, saçlarını gizlemesi için başına pilot kaskı takılmıştı. Ardından da ite kaka boş bir MGB uçağına bindirilip Moskova'ya götürülmüştü.

Sonra, Grant bir yıl yarı hapis hayatı yaşamıştı. Zamanını formunu korumaya ve Rusça öğrenmeye adamıştı. Doktorlarla görüşmüş, sorguya çekilmişti. Bu arada, İngiltere ve Kuzey İrlanda'daki Sovyet casusları, durup

dinlenmeden, onun geçmişini araştırmışlardı.

O yılın sonunda, Grant'e Rusya'da bir yabancıya verilebilecek en iyi politik belge verilmişti. Amerikan ve İngiliz muhbirleri, Grant'in dünyanın hiçbir ülkesinin politikası ya da sosyal gelenekleriyle ilgilenmediğini rapor etmişlerdi. Doktorlar ve psikiyatristler ise, onun dolunay çıktığında nöbeti tutan azılı bir manyak olduğuna hemfikirdiler. Grant'in aynı zamanda cinsiyetsiz olduğunu ve nakislik kurbanı olduğunu da eklediler. Grant, çok yüksek acıya dayanabiliyordu. Bu gariplikler dışında, sağlığı mükemmeldi. Öğrenim seviyesi çok düşük olmasına karşın, bir tilki kadar kurnazdı. Herkes, Grant'in toplumun aşırı derecede tehlikeli bir üyesi olduğunu ve akıl hastanesine konması gerektiğini düşünüyordu.

Dosyası, MGB personel şefine geldiğinde, sayfa kenarına "Onu öldürün" yazacakken, durup düşündü.

SSCB'de, çokça insan öldürülmesi gerekiyordu. Bu ırktan, dünyanın en zalim insanları çıkmasına karşın, sıradan bir Rus acımasız değildir. Ama politikanın gereği olarak, çok sayıda insan öldürülmesi gerekir. Devlete karşı çıkan kişiler, Devletin düşmanıdırlar. Ve Devlette, düşmanlara yer yoktur. Sovyet Rusya'da zaman en değerli şeydir. Böylesine değerli bir şeyi, düşmanlarla harcamak gereksizdir. Israrla can sıkmaya devam ederlerse, insanlar öldürülürler. 200.000.000 nüfusu olan bir ülkede, her yıl birkaç bin kişiyi öldürür ve yokluğunu da hissetmezsiniz. İki kez "büyük temizlikte" olduğu gibi bir milyon kişi bile öldürülse, büyük bir kayıp sayılmaz bu. En büyük sorun, cellat sayısının az oluşudur. Cellatların hayatı kısadır. İşlerinden çabuk bıkarlar. Ruhları hastalanır. On, yirmi, yüz ölümden sonra, insanoğlu ne kadar insanlıktan uzak olursa olsun, sanki ölüm mikrobunu kapar. Tıpkı kanser gibi insanın vücuduna girip hücrelerini için için yemeğe başlar. Kendini melankoli ve içkiye verir insan. Korkunç bir halsizliğe kapılır. Gözleri donuklaşıp, hareketleri yavaşlar. Bu durumu görünce, cellatı öldürüp yerine başkasını bulmaktan başka çaresi yoktur işverenin

artık...

MGB'nin personel şefi, bu sorunun farkındaydı. Sürekli, iyi cellatlar ve adi kasaplar arandığını biliyordu. Sonunda da, her iki çeşit öldürmede de uzman gibi görünen birini bulmuşlardı. Sanatını seviyordu adam. Doktorlara inanmak gerekirse, onun kaderi buydu.

Personel şefi, Grant'in dosyasına kısa bir not yazdı, SMERSH Otdyel II işaretini koydu ve giden mektupların arasına yerleştirdi.

SMERSH'in iki numaralı bölümü operasyonları ve idamları yönetir. Donovan Grant dosyasını aldılar, adını Granitsky olarak değiştirdiler ve kitaplarına kaydettiler.

Ondan sonraki iki yıl, Grant için zorlu yıllardı. Okula gitmek zorunda kaldı. Grant'in kafasındaki tek okul kavramı, pis kokan küçük oğlanlarla dolu, demir bir barakaydı. Grant oradaki kırık tahta sıralara bile özlem duymaya başladı. Şimdi, Leningrad dışındaki İstihbarat Okulu'nda,defterleri üzerinde kalem oynatan, hepsi ciddi yüzlü Almanlar, Çekler, Polanyalılar, Çinliler ve zenciler arasında hiç anlamadığı konularla boğuşmak zorundaydı.

"Genel Politika Bilgisi" üzerine kurslar vardı. İş hareketinin ve Komünist Parti'nin tarihçesi anlatılıyor,dünyadaki güçlü sanayiler, Marks, Lenin ve Stalin'in öğretileri üzerine dersler veriliyordu. Bütün bu derslerdeki yabancı isimlere, Grant'in dili bile dönmüyordu. "Sınıf düşmanları", "Kapitalizm" üzerine konferanslar veriliyordu. Haftalarca, "Taktikler, Kışkırtma ve Propaganda" üzerine çalışılmıştı. Birkaç ay da, azınlıkların sorunları, ırklar, zenciler, yahudilerle geçmişti. Her ayın sonunda bir sınav yapılıyordu. Sınavlarda Grant, oturup bir yığın saçma sapan şeyler karalıyordu kâğıda. Sınav kâğıtları yarı unutulmuş İngiliz tarihinden bölümler ve yanlış yazılmış komünist sloganlarla doluydu. Kaçınılmaz olarak kâğıtları, hem de bütün sınıfın önünde, yırtılıyordu.

"Teknik Konular"a geldiklerinde, Grant daha başarılı oldu. İlginç bulduğu için, hemen kodları ve şifreleri anladı. İletişimde de çok iyiydi. Alan çalışmalarında,

yüksek notlar aldı. Kontakları, kuryeleri, posta kutularını hemen kavradı. En sonunda, Nöbet, Bağlılık, Güvenlik, Cesaret ve Hareketli Olabilme sınavlarında bütün okulda birinci oldu.

Yılın sonunda, SMERSH'e giden raporda, şunlar yazılıydı. "Politik değer sıfır. Operasyon değeri mükemmel" Otydel II de zaten bunları görmek istiyordu.

Ertesi yıl, yüzlerce Rus öğrencisi arasında, diğer iki yabancı öğrenciyle birlikte geçti. Moskova dışında, Kuchino'daki Terör ve Saptırma Okulu'ndaydılar.Grant, judo, boks, atletizm, fotoğrafçılık ve telsiz kurslarını başarıyla bitirdi. Öğretmeni,çağdaş Sovyet casusluğunun babası, ünlü Albay Arkady Fotoyev'di. Küçük silahlar eğitimini ise, Sovyet atış şampiyonu Yarbay Nikolai Godlovsky'nin ellerinde tamamladı.

O yıl iki kez, dolunay gecesi bir MGB arabası gelip, onu aldı.Grant geceyi Moskova'daki hapishanelerden birinde geçirdi. Orada, başına siyah bir miğfer takarak, ip, balta, makineli tüfek gibi çeşitli silahlar kullanarak eğitim yaptı. Bu geceler sırasında, önce ve sonra, elektrokardiogramı, tansiyonu ölçüldü ve diğer tıbbi testler yapıldı. Testlerin amacı ve sonuçları, Grant'e açıklanmadı.

İyi bir yıldı o. Grant haklı olarak, çevredekileri memnun ettiğini hissediyordu.

Arada bir o yıllarda, Grant'e gezici gruplar ya da Avanpost'larla, uydu ülkelerde küçük operasyonlara gitmesine izin verildi. İhanetlerinden kuşkulanılan istihbarat mensuplarının ya da Rus casuslarının öldürülmeleri, dövülmelerine tanık oldu. Grant, kendine verilen bu görevleri özenle yerine getirdi. Sürekli izlenmesine karşın, asla yanlış yapmadı. Karakterinin zayıf olduğunu belli etmedi. Ama, dolunay zamanı, yalnız başına görev yaparken öldürmesi istenseydi, bu durum farklı olabilirdi. Üstleri o dönemde Grant'in kontrol dışı olacağını bildiklerinden, operasyonlar için daha güvenilir tarihler seçtiler. Dolunay zamanı hapishanelerdeki katliamlara rastlıyordu. Bir operasyonu soğukkanlılıkla başardığı zamanlar,

Grant bu şekilde ödüllendiriliyordu.

Grant artık Rus vatandaşıydı. Yıl sonunda da ona Binbaşı rütbesi verildi. Albay Boris'i ilk gördüğü günden beri sigortalı sayıldı. Kırım'daki villa da, armağan olarak verildi. Hem onu korumak için, hem de, dışarıyla özel ilişki kurmaması için, emrine iki koruma görevlisi verildi. Ayda bir kez, en yakın hapishaneye götürülüp ne kadar idam mahkumu varsa, hepsini katletmesine izin veriliyordu.

Doğal olarak, Grant'in hiç arkadaşı yoktu. Yanına yaklaşan herkes tarafından ya kıskanılıyor, ya nefret ediliyordu. Ondan korkanlar çoğunluktaydı. Resmi görevi olan kişilerden bile dostları yoktu. Grant, dostu olmadığını biliyordu. Umursadığı da yoktu. Bütün yaşantısı, heyecan dolu, renkli düşünceleri ve düşleriydi.

Uçak, Moskova'nın kızıl pırıltılarının tam güneyindeki Tushino Havaalanı'na yaklaştı.Radar ışınlarını yakalayıp, alçalmaya başladılar. Grant hâlâ patronlarının gözüne nasıl göründüğünü düşünüyordu.

Artık merdivenin en üst basamağındaydı. SMERSH'in ve tabii Sovyetler Birliği'nin baş celladıydı. Yeni görevi ne olabilirdi? Terfi mi? Daha fazla para mı? Ya da daha çok altın mı? Yoksa daha önemli hedefler, daha gelişmiş teknikler mi vardı?

Elde edebileceği fazla bir şey kalmamıştı. Belki de daha fazla yükselebilmesi için, başka bir ülkede, adını bile duymadığı bir adamı ortadan kaldırması gerekiyordu.

IV. BÖLÜM

ÖLÜM DİKTATÖRLERİ

SMERSH, Sovyet Hükümeti'nin resmi cinayet örgütüdür. Hem ülke içinde, hem de dışında çalışır, 1955'de 40.000 kadın ve erkek bu kuruluşta çalışıyordu. SMERSH, "Smiert Spionam"ın kısaltılmışıdır. "Casuslara Ölüm" anlamına gelir. Örgütün üyeleri ve Sovyet resmi kişileri arasında kullanılan ismidir bu. Halk arasında, hiçbir aklı başında kişi, dudaklarından bu kelimenin çıkmasına izin vermez.

SMERSH'in karargâhı, Sretenka Ulitsa'daki çok büyük ve çirkin, modern bir binadır. Geniş, kasvetli caddenin 13 numaralı binası. Geniş merdivenlerden, kocaman, demir giriş kapısına çıkılır. Merdivenlerin her iki yanında, makineli tüfekli iki nöbetçi durur. Yayalar bu nöbetçilerin önünden geçerken, başlarını öne eğerler.

SMERSH Örgütü, ikinci kattan yönetilir. İkinci kattaki en önemli oda, açık zeytin rengine boyanmış, büyük odadır. Bütün dünyadaki hükümet yazıhanelerinin bir eşidir. Ses geçirmez kapının karşısındaki iki geniş pencere, binanın arkasındaki bahçeye bakar. Yerler, en pahalı Kafkas halılarıyla kaplıdır. Odanın sol köşesinde, kocaman meşe bir masa vardır. Masanın üstü, kalın bir camın altında, kırmızı kadifeyle kaplıdır.

Masanın solunda, giren ve çıkan mektupların kutuları, sağında ise dört telefon vardır.

Bunun merkezinden bir T harfi oluşturarak, konferans masası uzanır. Çevresinde, dik arkalıklı, sekiz tane

kırmızı deri koltuk vardır. Bu masanın da üzeri kırmızı kadifeyle kaplıdır. Ama üzerinde koruyucu kalın camı yoktur. Kül tablaları ve bardaklarıyla iki büyük su sürahisi bulunur.

Duvarlarda altın çerçeveli dört büyük resim vardır. 1955 yılında, kapının üzerindeki resim Stalin'indi. İki pencere arasına Lenin'in, birbirine bakan duvarlarda da, 13 Ocak 1954'e kadar Bulganin ve Beria'nın portreleri asılıydı. Devlet Güvenlik Komitesi Başkanı General Ivan Aleksandrovitch Serov'un portresi de bu duvardadır.

Sol duvardaki Bulganin'in portresi altında, meşe kaplamasıyla gösterişli bir televizyon vardır. Televizyonun içinde, masadan idare edilen bir teyp saklanmıştır. Teybin mikrofonu, konferans masasının altına uzanır. Televizyonun yanındaki küçük kapı, özel tuvalete ve gizli filmler göstermek için kullanılan bir projeksiyon odasına açılır.

General Serov'un portresi altında, büyük bir kitaplık yer alır. Üst raflarında, Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in kitapları vardır. Daha kolay erişilen raflara ise, casusluk, karşı-casusluk, polisiye yöntemler ve kriminoloji üzerine her dilden kitaplar yerleştirilmiştir. Kütüphanenin yanındaki duvara, dar, uzun bir masa konmuştur. Üzerinde, bir düzine kadar deri albüm vardır. Albümlerin üzerine altın harflerle tarihler kazınmıştır. Bu albümlerde, SMERSH tarafından öldürülmüş Sovyet vatandaşlarının ve yabancıların resimleri yapıştırılmıştır.

Grant, gece saat 11.30'da Tushino Havaalanına inerken, elli yaşlarında, kaba saba, tıknaz bir adam, bu masanın önünde durmuş, 1954 tarihli albümü karıştırıyordu.

SMERSH'in başı, General Grubozaboyschikov, binada "G" olarak bilinir. O gece, üzerine yüksek yakalı haki bir tünik ve yanlarında iki kırmızı şeridi olan mavi süvari pantolonu giymişti. Pantolonun paçalarını, yumuşak siyah deri çizmelerinin içine sokmuştu. Tüniğin göğsünde üç sıra kurdele vardı. Lenin'in iki şeref rütbesi, Suvarov'un, Alexander Nevsky'nin, Kızıl Bayrağın, Kızıl Yıldızın

ayrı ayrı şeref madalyaları, Yirmi Yıl Hizmet madalyası ve Moskova Savunması ile Berlin Fethi madalyaları. Bunların altında İngiliz CBE'nin pembe-gri kurdelesi ve Amerikan Yararlık madalyasının kırmızı beyaz kurdeleleri vardı. Kurdelelerin üstünde, Sovyetler Birliğinin Kahramanlık simgesi, altın yıldız sallanıyordu.

Tüniğin yüksek yakasının üzerindeki yüz, ince ve sertti. Kalın, siyah kaşların altındaki gözler cilalı mermeri andırıyordu ve dışa fırlamıştı. Yuvarlak kahverengi gözlerin altında torbacıklar vardı. Kafa, kazınmıştı. Beyaz ten, tepedeki avizenin ışıkları altında, pırıl pırıl parlıyordu. Çenenin ortasında derin bir yarık vardı. Ağız geniş ve sertti.

Masanın üzerindeki telefonlardan biri çaldı. Adam, kısa ve kendinden emin adımlarla masanın önündeki yüksek koltuğuna yürüdü. Koltuğa oturup, üzerinde VCh markaları bulunan beyaz telefonu açtı. Bu harfler, vysokochastoty ya da yüksek frekans anlamına gelir. Sadece elli kadar yüksek Sovyet yetkilisi yüksek frekans santralına bağlıdır. Tabii bir de Devlet Bakanları ve bazı kuruluşların yöneticileri. Santralda, Kremlin'deki profesyonel güvenlik subayları çalışır. Santral memurları bile konuşulanları duyamazlar. Bu hatta söylenen her söz, otomatikman kaydedilir.

— Evet?

— Ben Serov. Hükümetin bu sabahki toplantısından sonra, harekete geçildi mi?

— Birkaç dakika sonra, burada bir toplantım var general yoldaş: RUMİD, GRU ve elbette MGB. Ondan sonra, harekete geçmeye karar verilirse, Operasyon ve Plan şeflerimle görüşeceğim. Ortadan kaldırma söz konusu olursa, gerekli kişiyi Moskova'ya getirterek önlem aldım. Bu kez hazırlıklar benim gözetimim altında olacak. Khoklov olayının tekrarlanmasını istemiyoruz.

— İnşallah! İlk toplantıdan sonra beni ara. Yarın sabah, Hükümete rapor vermek istiyorum.

— Elbette, general yoldaş.

General G telefonu kapadı, masasının altında bir

düğmeye bastı. Aynı anda, teybi de açtı. Yardımcısı, bir MGB yüzbaşısı içeri geldi.

— Geldiler mi?

— Evet, general yoldaş.

— Onları içeri getir.

Birkaç dakika sonra, beşi üniformalı altı adam, kapıdan içeri girdiler. Masanın önünde oturan adama bakmadan, konferans masasına geçtiler. Adamlardan üçü, yüksek rütbeli subaydı. Diğerleri ise, üyesi oldukları bölümlerin başkanları. Her birinin yanında, yardımcı subayları vardı. Rusya'da hiç kimse toplantılara yalnız gitmezdi. Kendini korumak ve departmanını inandırmak için, yanına bir şahit alırdı. Böylece o bölüm, konferans masasında olanları tarafsız birinden öğrenebilirdi. En önemlisi, departman hakkında söylenen sözlerdi. Bir araştırma olursa, konuşulanlar daha da önem kazanırdı. Toplantı masasında not alınmaz, alınan kararlar, gerekli yerlere sözlü olarak iletilirdi.

Askeri Haberalma Örgütü GRU'nun başı Korgeneral Slavin, masanın en uzak köşesinde oturuyordu. Slavin'in yanında ise, albay vardı. Masanın sonunda, Dışişleri Bakanlığı Haberalma Örgütü RUMİD'in başı Korgeneral Vozdvishensky yerleşmişti. Yanında sade giyimli orta yaşlı bir adam oturuyordu. Sovyet Gizli Servisi MGB'nin başı Devlet Güvenlik Albayı Nikitin ise, yanında bir binbaşıyla, arkası kapıya dönük oturmuştu.

— İyi akşamlar, Yoldaşlar!

Üç yüksek rütbeli subaydan mırıltılar yükseldi. Her biri, odanın ses alıcılarıyla kaplı olduğunu biliyordu. Ve her biri de, Devletin gereksinmelerini ve disiplinli yetişmelerinin gereği olarak mümkün olduğu kadar az konuşmaları gerektiğini biliyordu.

— Sigara içebiliriz!

General G. cebinden bir paket Moskwavolga sigarası çıkardı ve Amerikan Zippo çakmağıyla sigarasını yaktı. Masanın çevresinde, çakmak şıkırtıları duyuldu. General G., sigarasının filtresini dişleriyle ezip, ağzının sağ

köşesine iliştirdi. Dişleri kapalı, ağzını açarak konuşmaya başladı. Sözler dişlerinin arasından kısa kısa ve ıslık çalar gibi çıkıyordu.

— Yoldaşlar, General yoldaş Serov'un emriyle burada toplandık. General Serov, hükümet adına size devlet politikasının bazı ana hatlarını açıklamamı emretti. Sonra tartışacak, politikamıza bir yön vereceğiz. Ama şunu unutmamalıyız:Alacağımız karar Devletimiz için büyük önem taşıyacak. Bu yüzden doğru karar almamız gerekecek...

General G., sözlerinin ötekilerinin kafasına girmesi için, kısa bir süre sustu. Tek tek masadaki subayların yüzlerini inceledi. Duygusuz gözler, kendine bakıyordu. Hepsi de çok önemli adamlardı. Bir gün kendileri için hayli tehlikeli olabilecek bir devlet sırrını öğrenmek üzereydiler. Odada sessizce otururlarken, Sovyetler Birliği'nin merkezinden fışkıran o korkunç güçle vücutlarının yıkandığını hissediyorlardı. Bu güç, Prezidyum'dan başkası değildi...

General G.'nin sigarasındaki son kül, üniformasına düştü. Üniformasını eliyle temizleyerek, sigaranın filtresini masasının arkasındaki kutuya attı. Bu kutuya, sadece gizli çöpler atılırdı. Başka bir sigara yakıp, dişlerine sıkıştırarak, konuşmaya başladı.

— Bizim vereceğimiz öneri, üç ay içinde düşman topraklarında başlatılacak terör hareketiyle ilgilidir.

Altı çift ifadesiz göz, yavaş yavaş SMERSH'in başkanında toplandı.

—Yoldaşlar! dedi General G. arkasına yaslanarak. SSCB'nin dış politikası yeni bir aşamaya girdi. Önceleri sert politika izliyorduk. Tıpkı çelikten bir politikaydı bizimki. Bu politika etkili olmasına karşın Batı'da, özellikle Amerika'da tehlikeli olmaya başlayan gerilimler yarattı. Amerikalıların önceden ne yapacakları hiç belli olmaz. İsterik insanlardır. Haberalma örgütlerinin raporları, Amerika'yı Rusya üzerine bir atom saldırısına geçmeye zorladığımızı bildiriyor. Bu raporları okudunuz, sözlerimin doğru olduğunu biliyorsunuz. Biz böyle bir savaşı iste-

miyoruz. Eğer savaş olacaksa, zamanı biz seçmeliyiz. Bizim "sert" politikamız, bazı güçlü Amerikalıların, özellikle Amiral Radford emrindeki Pentagon'un işine yaradı. Bu yüzden amaçlarımızı değiştirmeden, yöntemlerimizi değiştirme zamanının geldiğine karar verildi. Yeni bir politika saptandı, tatlı-sert politikası. Bu politika, Cenevre'de başlatıldı. Biz, "yumuşak"tık. Çin, Quemoy ve Matsu'yu tehdit ediyor. Biz de, "sert" oluyoruz. Bir çoğunun casus olduğunu bildiğimiz halde sınırlarımızı gazetecilere, aktör ve aktrislere açıyoruz. Liderlerimiz Moskova'daki resepsiyonlara gülüyor, alay ediyorlar. Bu şakalar arasında zamanın en büyük bomba denemesini gerçekleştirdik. Yoldaş Bulganin ve Kruşçef ve General yoldaş Serov (General G. isimleri, teyp kayıtları için söylemişti.) Hindistan ve Doğu'yu ziyaret edip İngilizlere sövüp saydılar. Ülkeye döndüklerinde, İngiliz Büyükelçisi ile Londra'ya yapacakları iyi niyet ziyareti üzerine dostça tartışacaklar. Bir gülümsüyor, bir kaşlarımızı çatıyoruz. Batı şaşırıyor. Sertleşmeye vakit bulamadan, yumuşuyorlar. Düşmanlarımızın tepkileri beceriksiz, stratejileri karmakarışıktır. Bu arada halklar bizim şakalarımıza gülüyorlar, futbol takımlarımızı alkışlıyorlar, karınlarını doyurmak istemediğimiz birkaç savaş tutuklusunu serbest bırakınca, sevinçten çılgına dönüyorlar!

Masada, gülümsemeler ve gururlu baş sallamalar oldu. Ne zeki bir politika! Batılıları budala yerine koyuyoruz!

—Aynı zamanda, diye General G. gülümseyerek devam etti, her yerde sürekli ilerlemeye devam ediyoruz. Fas'taki devrim, Mısır'a silahlar, Yugoslavya ile dostluk, Kıbrıs'ta kargaşalık, İngiltere'de grevler, Fransa'da büyük politik kazançlar, sessizce ilerlemediğimiz dünyanın hiçbir cephesi yok kısaca...

General G. masadaki gözlerin hırsla parladığını gördü. Adamlar yumuşamışlardı. Şimdi sertleşme zamanı gelmişti. Şimdi yeni politikayı, üzerlerinde hissetmeleri gerekiyordu. Haberalma örgütleri de, kendi yararlarına oy-

nanan bu oyuna, ağırlıklarını koymak zorundaydılar. General G. öne eğildi. Sağ kolunu masaya dayayıp, sol yumruğunu havada salladı. Sesi yumuşaktı:

— Ama Yoldaşlar, SSCB'nin devlet politikasını uygularken nerede yenildik? Biz sert olmak isterken, kim yumuşak davrandı? Devletin tüm bölümleri zafere doğru giderken, kim yenildi? Kim budalaca gaflarıyla, tüm dünyanın gözü önünde Sovyetler Birliği'ni zayıf ve beceriksiz gösterdi?.. KİM?..

Ses, neredeyse bir çığlığa dönüşmüştü. General G. hükümetin emrettiği suçlamaları çok iyi yaptığını düşündü. Serov teybi dinlediğinde, ne kadar beğenecekti kim bilir?

General, masanın çevresindeki bekleyen, solgun yüzlere baktı. General G.'nin yumruğu gümbürtüyle masaya indi.

—Sovyetler Birliği'nin bütün Haberalma örgütleri, Yoldaşlar... (General şimdi kükrüyordu.) Hain, sabotajcı, mıymıntı olanlar bizleriz! Sovyetler Birliği'ni büyük ve görkemli mücadelesinde yenilgiye uğratan bizleriz!

Önce Gouzenko'yu ve bütün Kanada örgütünü kaybediyoruz. Sonra bilim adamı Fuchs ve bütün Amerikan örgütü temizleniyor. Sonra Tokaev gibi adamları kaybediyoruz, ardından ülkemize çok zarar veren Khoklov olayı geliyor. Sonra, Avustralya'daki Petrov ve karısı. Üst üste yenilgiler. Olanların hepsini anlatmadım hem de.

General G. durakladı. En yumuşak ses tonuyla devam etti.

—Yoldaşlar, bu akşam büyük bir Haberalma zaferi için öneriler vermezsek, bu önerilere uyarak hareket etmezsek, başımız derde girecek.

General G., "başlarının gireceği derdi" tanımlamadan pekiştirecek sözler aradı. Buldu. Yapmacık bir tavırla başını önüne eğdi. "Tatsızlıklar olacak."

V. BÖLÜM

KOMPLO

Mujikler* kamçıyı yemişlerdi. General G., yaradan akan kanın durması için, onlara birkaç dakikalık zaman tanıdı. Masadakiler, hükümetin kamçısını yemişlerdi. Şok geçiriyorlardı.

Kimse, kendini savunmaya kalkışmadı. Hiç kimse, ait olduğu bölümü korumadı. Birkaç hataya karşılık, Sovyet haberalma örgütlerinin sayısız zaferlerini hatırlatan olmadı. SMERSH'in başı da aynı suçluluğu onlarla paylaşıyordu. Kimse, General G.'nin bu korkunç suçlamaya hakkı olup, olmadığını sormadı. Emir büyük yerden çıkmıştı. General G. de, bu emri iletmek için seçilmişti. Bu iş için onun seçilmesi General G.'ye ayrıcalık tanımak demekti. General G., şeref duyuyordu. Herkes, haberalma örgütleri arasında, onun SMERSH ile en öne geçtiğinin farkındaydı.

Masanın bir ucunda, RUMİD'in Başkanı Korgeneral Vozdvishensky oturuyordu. Korgeneral, aynı zamanda, Dışişleri Bakanlığı'nı da temsil ediyordu. Uzun Kazbek sigarasının ucundan kıvrılarak yükselen dumanı seyrediyordu. Beria öldüğü zaman, Molotov'un kendisine söylediklerini anımsadı. Molotov, General G.'nin zamanla çok yükseleceğini söylemişti. Bunun kehanetle ilgisi yoktu. Molotov, ileriyi gören bir adamdı. Beria, G.'yi sev-

(*) Mujik: Çarlık zamanındaki Rus köylüsü

mediği için, sürekli ilerlemesine engel olmuştu. O zamanki Devlet Güvenlik Bakanlığı'nın küçük bölümlerinden birine atamıştı. Stalin öldükten sonra, Beria çabucak bu bakanlığı kaldırmıştı. 1960 yılına kadar, General G., bu bakanlığın başkanlarından birine yardımcılık yapmıştı. Bakanlık kaldırılınca, büyük General Serov'un gizli emirleriyle, kendini Beria'nın alaşağı edilmesine adamıştı. General Serov, nüfusuyla G.'yi Beria'dan bile korumuştu.

Serov, Sovyetler Birliği'ndeki gerçek kahramanlardan biriydi. Aynı zamanda, MGB'nin ünlü selefleri-Cheka, Ogpu, NKVD, MVD-'den emekli olmuştu. Her yanıyla, Beria'dan daha nüfuzluydu. Bir milyon kişinin öldüğü 1950'lerin kitle katliamlarının arkasındaki adamdı. Ünlü Moskova duruşmalarında bizzat bulunmuştu. 1950 Şubatında, Orta Kafkasya'daki kanlı katliamları düzenlemişti. Baltık illerinden kitlelerin kovulması fikrini o ortaya atmış, savaştan sonra Rusya'ya teknolojide büyük bir adım atmasını sağlayan Alman atom ve diğer bilim adamlarını o kaçırmıştı.

Ve Beria ile bütün adamları darağacına giderken, General G.'ye ödül olarak SMERSH verilmişti. General Ivan Serov'a gelince, o şimdi Bulganin ve Kruşçef'le birlikte Rusya'yı yönetiyordu. Belki bir gün, yalnız başına zirveye çıkabilirdi. General Vozdvishensky, masanın başındaki bilardo topu gibi parlayan kafaya baktı, düşündü. O gün gelirse, herhalde General G. de Serov'un hemen yanıbaşında olurdu.

Parlayan kafa, kalktı, sert kahverengi gözler General Vozdvishensky'nin gözlerine baktılar. General Vozdvishensky, sakin ve övgü dolu bakışlarla bakmayı becerdi.

İlginç, diye düşündü General G. Onu biraz gözaltında tutalım, bakalım ne yapacak.

Bir patron edasıyla gülümseyince, ağzının iki kenarındaki altın dişler parladı.

— Yoldaşlar, şaşırmayalım. En yüksek ağacın bile, dibinde bekleyen bir balta vardır. Örgütlerimizin eleştiri götürmeyecek kadar başarılı olduklarını asla düşünmemiş-

tik. Size söylememi emredilenler, hiçbirimizi şaşırtmamalı. Bu yüzden, iyiniyetli olup, hemen kolları sıvayalım. İş bizi bekliyor.

Masanın çevresinde, gülümseyen olmadı. General G. de bunu beklemiyordu zaten. Sigarasını yakıp, konuşmaya devam etti:

— Haberalma örgütleri olarak, hemen bir terör olayı düzenlemeliyiz. Önerilerimizi bekliyorlar. Örgütlerimizden biri, bu benimki olacak, alınacak kararı uygulayacak.

Sert-yumuşak, tatlı-sert. Bu taktik, konferans masasında masa tenisi topu gibi gidip geliyordu.

— Sorun, bir binayı havaya uçurmak ya da bir başbakanı öldürmek değil. Bu tip burjuva saçmalıkları işimize yaramaz. Operasyonumuz, ince, ayrıntılı olmalı ve Batı haberalma örgütlerini kalbinden vurmalıdır. Batı'ya büyük zarar vermelidir. Halkların duymayacağı gizli bir zarar. Ama, gizliden gizliye hükümet çevrelerinde konuşulacak türden bir şey. Öylesine korkunç bir skandal olmalıdır ki, dünya düşmanlarımızın utanç ve budalalığına gülmelidir. Doğal olarak, hükümetler bunun Sovyet komplosu olduğunu bilecekler. "Sert" politikanın bir uygulaması olacak bu. Batı casusları da bizim zekâmıza hayran olup tir tir titreyecekler. Hainler ve Batı'ya sığınmaya yeltenenler fikir değiştirecekler. Bizim ajanlarımız için ise bu, ilham kaynağı olacaktır. Deha ve gücümüzü görünce, cesaretlenecekler ve daha fazla çaba göstereceklerdir. Elbette, biz olay her ne olacaksa, inkâr edeceğiz. Ve Sovyetler Birliği halkının bu işten habersiz olmaları gerekiyor.

General G. sustu, yerini RUMİD'in başkanına bıraktı.

— Şimdi, saldıracağımız örgütü seçecek, sonra da o örgüt içinde belli bir hedefte karar kılacağız. Yoldaş Korgeneral Vozdvishensky, yabancı haberalma manzarasını, tarafsız bir gözle gördüğünüze göre, (MGB'nin Gizli Servisiyle, GRU'nun Askeri Haberalma Örgütü arasındaki ünlü kıskançlık ve çekişmeleri ima ediyordu) belki bizim

için bir inceleme yapabilirsiniz. Batı haberalma örgütlerinin önemi konusundaki fikrinizi duymak isteriz. Sonra hangisinin en tehlikeli olduğunu ve hangisine zarar vereceğimize karar vereceğiz.

General G., arkasına yaslandı. Dirseklerini koltuğun kollarına yerleştirdi. Ellerini, çenesinin altında birleştirdi. Bu haliyle dersini anlatan öğrencisini dinleyen bir öğretmene benziyordu.

General Vozdvishensky, kendine verilen göreve şaşırmadı. Otuz yıldır haberalma göreviyle, yurt dışındaydı. Litvinoff emrinde, Londra'daki Sovyet Elçiliği'nde çalışmıştı. New York'taki Tass Ajansı'nda görev almış, sonra Londra'daki Sovyet Ticaret Organizasyonu Amtorg'a gitmişti. Beş yıldır,Stockholm Elçiliği'nde,Askeri Ateşe olarak çalışıyordu. Ünlü Sovyet Casusu Sorge'yi Tokyo' ya gitmeden önce, o eğitmişti. Savaş yıllarında, İsviçre' de yöneticilik yapmıştı. Orada, sansasyon yaratan ama kötüye kullanılan ünlü "Lucy" şebekesinin tohumlarını atmıştı. Birkaç kez kurye olarak Almanya'ya, "Rote Kapelle"ye gitmiş, ölümden kıl payı kurtulmuştu. Ve savaştan sonra, Batı dışişleri bakanlıklarına girebilmek için, Burgess ve Maclean Operasyonu ve buna benzer sayısız operasyonların içindeydi. Tepeden tırnağa profesyonel bir casustu. Bütün yaşamı boyunca karşılıklı kılıç salladığı düşmanları üzerinde fikirleri vardı. Bu düşünceleri rapor etmeye hazırdı.

Yanında oturan yardımcı subayı, huzursuz görünüyordu. RUMİD'in bu şekilde zorlanmasından huzursuz olmuştu. Üstelik, şubenin fikri alınmamıştı. Söylenen her sözü yakalamak için, kulakları dikildi.

— Bu konuda dedi. General Vozdvishensky, söz konusu adamı bağlı olduğu bölümle karıştırmamalıdır. Her ülkenin iyi casusları vardır. En çok ya da en iyi casuslara sahip olanlar, her zaman büyük ülkeler olmayabilir. Ama Gizli Servis işi pahalıya malolduğundan, küçük ülkeler iyi haberalma örgütleri kuramazlar. İyi bir haberalma örgütü, yanıltma bölümleri, telsiz şebekesi, kayıt şubesi, ajan-

ların raporlarını değerlendiren ve karşılaştıran bölümlerden oluşur. Norveç, Hollanda, Portekiz hesabına çalışan son derece iyi ajanlar var. Bu ülkeler, bu birinci sınıf ajanların raporlarını iyi değerlendirebilseler bizim başımıza rahatça dert açabilirlerdi. Ama bunu gerçekleştiremiyorlar. Ellerindeki bilgiyi, büyük güçlere iletmektense, üzerine oturup, kendilerini bir şey sanıyorlar. O yüzden bu küçük ülkeleri bir kenara bırakacağız. İsveç bizim için önemlidir. Yüzyıllardır, bizi izliyorlar. Baltık'ta, Almanya ve Finlandiya'dan daha iyi bilgilere sahip olan tek ülke İsveç'tir. Tehlikelidirler. Hareketlerine son vermek isterim.

General G., sözünü kesti.

— Yoldaş, hep İsveç'te casusluk skandalları oluyor. Bir skandal daha olursa, dünya umursamaz bile. Lütfen devam edin.

— İtalya'yı da listeden çıkarabiliriz, diye devam etti General Vozdvishensky. (Sözünün kesildiğinin farkında değilmiş gibi görünüyordu.) Zeki ve aktifdirler. Ama bize zararları dokunmaz. Sadece kendi çevreleri ve Akdeniz'le ilgilenirler. Aynı şey İspanya içinde söylenebilir. Ama onların karşı-casusları, Parti'ye zarar veriyorlar.Birçok yararlı adamımız, faşistlerin eline düştü. Onlara karşı bir operasyona girişmek, daha çok adam kaybetmemize neden olabilir. Fazla bir şey de elde edemeyiz. Henüz devrim için yeterince olgun değiller. Fransa'da istihbaratın çoğunu ele geçirdik. Ama Deuxiéme Bureau çok zeki ve tehlikelidir. Başında, Mathis isminde bir adam var. İyi bir hedef oluşturabilir. Fransa'da hareket etmek de kolaydır.

— Fransa kendi başının çaresine bakabilir, dedi General G.

— İngiltere, başlı başına bir sorun. Sanırım hepimiz onların haberalma örgütüne saygı duyuyoruz. Güvenlik örgütleri mükemmel. İngiltere ada olduğu için, güvenlik bakımından çok büyük avantajlara sahip. "M-15" ise iyi eğitim görmüş zeki adamları işe alıyor. Gizli servisleri daha da iyi. Bir hayli başarı kazandılar. Birçok operasyon-

da bizden önce işe başladıklarını öğreniyoruz. Ajanları iyidir. Ayda iki bin ruble gibi az bir parayla çalışıyorlar, ama işlerine bağlıdırlar. Yine de, bu ajanların İngiltere' de hiçbir ayrıcalıkları yok. Bizdeki gibi alışveriş edebilecekleri ucuz dükkanlar yok. Vergiden muaf da sayılmıyorlar. Dış ülkelerdeki sosyal durumları yüksek değil. Emekli olana dek, pek ender olarak ödüllendirilirler. Yine bu kadın ve erkekler tehlikeli görevlerini sürdürüyorlar. Çok garip. Belki de üniversite geleneklerinin bir devamıdır bu. Serüven aşkı. Yaradılıştan komploya yatkın olmadıkları için, bu oyunu böyle iyi oynamaları garip...

General Vozdvishensky, yorumunun övgü olarak algılanabileceğini sezdi. Sözlerini biraz yumuşattı:

— Elbette, güçlerinin çoğunun temelinde mit ve destanlar yatar. Scotland Yard, Sherlock Holmes, Gizli Servis miti. Onlardan korkmamıza gerek yok elbette.

— Peki, ya Amerikalılar? dedi General G. Vozdvishensky'nin övgülerini haklı çıkaracak nedenler göstermesine engel oldu. Bir gün, üniversite gelenekleri sözü, mahkemede kullanılabilirdi. General G., onun Pentagon'un Kremlin'den daha üstün olduğunu söylemesini bekledi.

— Düşmanlarımız arasında, Amerikalılar en zengin ve en büyük servise sahiptirler. Teknik yönden, telsiz, silahlar ve araçlar yönünden dünyada üzerlerine yoktur. Ama işten anlamazlar. Ukrayna'da gizli bir ordu olduğunu anlatan Balkan casusu onları çok heyecanlandırabilir. Casusa, ordusuna çizme alsın diye tonla para verirler ve adam hemen Paris'e gidip parayı kadınlarla yer. Amerikalılar her şeyi parayla çözümlemeye çalışırlar. İyi casuslar sadece para için çalışmazlar. Sadece kötü olanlar, ki Amerika'da bunlardan çok vardır, para uğruna tehlikeye atılırlar.

— Ama başarılı oluyorlar Yoldaş, dedi General G. Belki de iyi değerlendiremiyorsunuz onları.

General Vozdvishensky omuz silkti.

— Başarılı olmak zorundalar, general. Bir milyon tohum attınızsa, en azından bir tane patates alırsınız. Bana

kalırsa Amerikalılar bu konferansı fazla ilgilendirmemeli.

RUMİD'in başkanı arkasına yaslanıp, sigara tabakasını çıkardı.

— Çok ilginç bir açıklama, dedi General G. buz gibi bir tavırla. General yoldaş Slavin?

GRU Başkanı General Slavin'in ordu adına konuşmaya hiç niyeti yoktu.

— General yoldaş Vozdvishensky'nin sözlerini ilgiyle izledim. Ekleyecek bir şeyim yok.

Devlet Güvenlik Albayı, MGB Başkanı Nikitin, GRU'yu fikirsiz budalalar durumuna düşürmenin zararı dokunmayacağı fikrindeydi. Aynı zamanda, General G.'nin dilinin ucuna kadar gelen ve masadakilerin düşüncelerine uyan alçakgönüllü bir yorum yapacaktı. Albay Nikitin, öneriyi hükümet verdiğine göre, Sovyet Gizli Servisi'nin kendini destekleyeceğini biliyordu.

— Terör hedefi olarak, İngiliz Gizli Servisi'ni öneriyorum, dedi kararlı bir tavırla. Benim bölümüm, onları değerli bir rakip olarak görüyor. Aynı zamanda çok başarılılar.

General G.,adamın sesindeki otoriter tona kızdı. Bu sözleri kendi söylemeyi tasarlıyordu. Nikitin, General G.'nin fikrini kendi fikri gibi satmıştı. Başkanlığını herkese hatırlatmak için, masanın üzerindeki çakmağa hafifçe vurdu.

— Karar alındı mı, Yoldaşlar? İngiliz Gizli Servisi' nde terör yaratılacak mı?

Masanın çevresinden onaylayan baş sallamalar geldi.

— Ben de aynı fikirdeyim. Şimdi o örgüt içindeki hedefe karar verelim. General yoldaş Vozdvishensky, bu gizli servisin gücünün bağlı olduğu bir mitten söz etti, yanılmıyorsam. Efsaneyi nasıl yıkabiliriz ve organizasyonu yürüten güce nasıl saldırabiliriz? Bu efsane nerede yaşatılıyor? Bir darbeyle bütün örgütün personelini yok edemeyiz. Efsane, örgütün Başkanı mı? İngiliz Gizli Servisi'nin başı kim?

Albay Nikitin'in yardımcı subayı kulağına fısıldadı.

Albay Nikitin bu soruya cevap vermesi gerektiğini düşünerek söze girdi:

— Servisin başı, bir Amiral. "M." diye tanınır. Onun hakkında elimizde bir "dosya" var. Ama, yeterli bilgimiz yok. Fazla içki içmiyor bu adam. Kadınlar için çok yaşlı. Halk, varlığından habersiz. Onun ölümüyle skandal yaratmak zor olur. Üstelik onu öldürmek kolay olmaz. Ülke dışına pek ender çıkar. Adamı bir Londra caddesinde vurmak pek akıllıca olmaz.

— Söylediklerinizde haklısınız Yoldaş, dedi General G. Ama biz, uygun bir hedef arıyoruz. Örgütte kahraman olan birisi yok mu? Herkesin hayran olduğu ve ölümü şaşkınlık uyandıracak birisi? Efsaneler, kahramanların kahramanlık dolu hareketleri üzerine kurulur çoğunlukla. Böyle bir adamları yok mu!

Herkes belleğini yoklarken, masada bir sessizlik oldu. Hatırlanacak öyle çok isim, öyle çok dosya vardı ki! Her gün dünyanın dört bir yanında operasyonlar oluyordu. İngiliz Gizli Servisi'nde kim vardı? Kim seçilebilirdi?

Utanç verici sessizliği bozan, Albay Nikitin oldu. Duraksayarak:

— Bond isminde biri var, dedi.

VI. BÖLÜM

ÖLÜM EMRİ

General G. elini masaya vurdu:

— Dediğiniz gibi yoldaş, elbette Bond isminde bir adam var. James Bond. Ben de dahil hiç kimse bu casusun ismini hatırlayamadı! Gerçekten çok unutkanız. Haberalma örgütlerinin eleştirilmesine şaşmamalı...

General Vosdvishensky kendini ve örgütü korumak istedi.

— Sovyetler Birliği'nin sayısız düşmanı var, General yoldaş, diye karşı çıktı. İsimlerini öğrenmek istersem, Merkez'den araştırırım. Bu Bond denen adamın ismini ben de biliyorum. Birkaç kez başımıza dert oldu. Ama bugün, aklımda başka isimler var. Başımıza dert olan kişilerin isimleri... Ben futbolu severim, ama Dynamo'ya gol atan her yabancı oyuncunun adını hatırlayamam...

— Şakanın sırası değil, dedi General G. Bu, ciddi bir konu. Ben bile, bu ünlü ajanın adını hatırlayamadığımı itiraf ediyorum. Ama Albay Nikitin bize hatırlatıverdi. Ben bu Bond'un iki kez SMERSH'in operasyonlarına engel olduğunu biliyorum. Tabii, ben yönetime gelmeden önce. Fransa'da, o gazino kentindeki olay vardı. Adamın ismi de Le Chiffre olacak. Fransa'da Parti'nin mükemmel lideriydi. Budalalık etti, para yüzünden başı derde girdi. Ama Bond araya girmemiş olsaydı adam kurtulurdu. Şubenin hemen harekete geçip, Fransızı ortadan kaldırdığını hatırlıyorum. O anda İngilizin de işi bitirilmeliydi. ama olmadı. Sonra, Harlem'de şu bizim zenci vardı. Bü-

yük adam hani, işe aldığımız en büyük adamlardan biri. Arkasında da büyük bir şebeke vardı. Karayipler'de bir hazine davası sürüyordu. Ayrıntıları unuttum. Gizli Servis bu İngilizi gönderdi. Adam tüm organizasyonu ezdi, bizim adamımızı da öldürdü. Benden önceki yöneticiler, bu İngiliz casusunu ortadan kaldırmalıydılar.

Albay Nikitin sözünü kesti:

— Bizim de, Alman Drax ve roket konusunda başımızdan buna benzer bir olay geçti. Konuyu hatırlayacaksınız general yoldaş. Çok önemli bir komployduu. Genel Kurmay işin içindeydi. Çok yararlı sonuçlar verebilecek yüksek politika konusuydu. Yine, bu Bond operasyonu mahvetti. Alman öldürüldü. Sonuçları Devlet için tehlikeli oldu. Zor çözümlenen bir utanç dönemi yaşandı.

GRU Başkanı General Slavin, bir şeyler söylemesi gerektiğini düşündü. Roket, bir ordu operasyonuydu. Yenilgi de GRU'ya maledilmişti. Nikitin, bunu çok iyi biliyordu. Her zamanki gibi MGB, GRU'nun başına dert açmak istiyordu. Bu arada, eski defterleri karıştırıyorlardı.

— Bu adamın ortadan kaldırılmasını istedik biz, general yoldaş, dedi buz gibi bir sesle. İsteğimiz üzerine harekete geçildiğini sanmıyorum. Eğer geçilseydi şimdi bu adamdan söz ediyor olmazdık...

Albay Nikitin'in şakakları öfkeyle zonklamaya başladı. Kendini zor tutuyordu. Yüksek, alaycı bir sesle konuştu:

— GRU'nun isteği, yüksek merciler tarafından onaylanmadı. Bir kez daha utanç verici bir duruma düşmek iyi olmazdı. Belki de bu ayrıntıyı unuttunuz. Zaten böyle bir istek MGB'ye gelseydi SMERSH'e iletilirdi.

— Bana böyle bir istek gelmedi, dedi General G. sert bir sesle. Yoksa bu adam hemen ortadan kaldırılırdı. Şimdi, tarihi araştırmalar yapmanın sırası değil. Roket olayı çok önceydi. Belki MGB bize bu adamın en son faaliyetlerinden söz edebilir.

Albay Nikitin, çabucak yardımcı subayıyla fısıldaştı.

— Elimizde çok az bilgi var general yoldaş. Pırlan-

ta kaçakçılığı işine girdiğini sanıyoruz. Geçen yıl, Afrika ile Amerika arasında. O zamandan beri ondan haber alamadık. Belki dosyada yeni bilgiler vardır.

General G. başını salladı. En yakınındaki telefonu açtı. Bu, MGB'nin özel hattıydı. Bütün hatlar direkti, arada santral yoktu. Bir numara çevirdi.

— Ana Arşiv mi? Ben General Grubozaboyschikov, Bond'un dosyasını istiyorum. Acildir. Telefonu kapadıktan sonra:

— Yoldaşlar, dedi, birçok bakış açısından, bu casus uygun bir hedef gibi görünüyor. Devletin tehlikeli bir düşmanı. Ortadan kaldırılması haberalma örgütlerimize çok yararlı olacaktır. Öyle değil mi?

Masadakiler, onayladılar.

— Aynı zamanda, onun ölümü Gizli Servisi de etkileyecektir. Ama ya daha fazlası? Ciddi olarak onları yaralayacak mı? Sözünü ettiğimiz efsaneyi yıkacak mı? Bu adam o kuruluş ve ülkesi için gerçekten bir kahraman mı?

General Vozdvishensky, sorunun kendine sorulduğunu düşündü. Konuştu:

— Kriketçi, jokey ya da futbolcu değilse, İngilizler kahramanlarla ilgilenmezler. Eğer bir adam bir dağı tırmanarak ya da hızlı koşarak madalya alırsa bazılarının gözünde kahraman olabilir. Ama kitleler için değil. İngiltere Kraliçesi ve Churchill de birer kahramandır. Ama İngilizler askeri kahramanlarla ilgilenmezler. Halk bu Bond denilen adamı tanımıyor. Tanınsa bile kahraman olmazdı. İngiltere'de sıcak ya da soğuk, savaş kahramanlık meselesi değildir. Savaşı sevmezler. Savaştan sonra da, mümkün olduğu kadar çabuk, savaş kahramanlarının isimlerini unuturlar. Gizli Servis'te bu adam kahraman olabilir de, olmayabilir de. Kahramanlık, onun görünümüne ve karakterine bağlıdır. Bunlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Şişko, iğrenç bir adam olabilir. Ne kadar başarılı olursa olsun hiç kimse böyle bir adamı kahraman yapmaz.

Nikitin söze girdi:

— Yakaladığımız İngiliz casusları bu adamdan övgüyle söz ediyorlar. Hiç kuşkusuz, Servis'te herkes ona hayran. Yalnız bir kurt olarak tanınıyor. Yalnız, ama yakışıklı bir kurt!..

Telefon çaldı. General G. ahizeyi kaldırdı. Dinledi. "İçeri getirin!" dedi. Kapı açıldı. Emir subayı kolunun altında kalın, karton kaplı bir dosyayla içeri girdi. Dosyayı generalin önüne, masanın üzerine bıraktı, kapıyı ardından kapayarak dışarı çıktı.

Dosyanın parlak siyah bir kapağı vardı. Sağ üst köşeden sol alt köşeye doğru, boydan boya beyaz bir çizgi iniyordu. Üst sol boşluğa, "S.S." harfleri konmuştu. Harflerin altına beyaz yazıyla "Çok Gizli" anlamına gelen "SOVERSHENNOE SEKRETNO" yazılmıştı.Tam ortada, beyaz harflerle "JAMES BOND" ve altında "Angliski Spion" kelimeleri okunuyordu.

General G. dosyayı açtı. İçi fotoğraf dolu zarfı masanın üzerine boşalttı. Resimlere tek tek baktı. Çekmecesinden çıkardığı büyüteçle resimleri inceledi. Sonra Nikitin ve diğerlerine uzattı.

İlk fotoğraf güneşli bir kaldırım kahvesinde oturan esmer bir genç adamın resmiydi. Masanın üstünde, yüksek ayaklı bir kadeh ve soda vardı. Sağ kolunu masaya dayamıştı. Sağ elinin parmakları arasında bir sigara tutuyordu. Bacaklar, sadece bir İngilizin takındığı tavırla üst üste atılmıştı. Sağ bilek sol dizin üzerine konmuş, sol el, bileği kavramıştı. Umursamaz bir pozdu bu. Adam, altı metre öteden resminin çekildiğini bilmiyordu.

İkinci resim bulanıktı, ama aynı adamın yüz ve omuzları kareye alınmıştı. Çok yakından çekilmişti. Bond, kısılmış gözleriyle, dikkatle bir şeye bakıyordu. Herhalde fotoğrafçının yüzüne olacak. Minyatür bir kamera olmalı, diye tahmin yürüttü General G.

Üçüncü resim, sol taraftan, yakından çekilmişti. Aynı adamı koyu renk bir elbise, şapkasız, geniş bir caddede yürürken gösteriyordu. "Şarküteri" tabelası olan kepenkli bir dükkanın önünden geçiyordu. Yüzü, ileri bakıyordu.

Sağ kolu kıvrık olduğuna göre eli cebinde olmalıydı. General G. resmin bir arabadan çekildiğini düşündü. Adamın kararlı bakışlarını ve amaçlı yürüyüşünü general tehlikeli buldu. Caddenin öbür ucunda bir şeyler oluyormuş da adam oraya saldıracakmış gibi yürüyordu.

Dördüncü ve son fotoğraf, PASSE kelimeleriyle işaretlenmişti. Sağ alt köşesinde bir bölüm ve Kraliyet mührü görünüyordu. Çok büyütülmüş resim, ya bir sınırda ya da bir otelin resepsiyonunda, Bond pasaportunu verdiği anda çekilmiş olmalıydı. General G. büyüteçle yüzü inceledi.

Esmer, temiz bir yüzdü bu. Güneşten bronzlaşmış sağ yanakta beyaz bir yara izi görünüyordu. Gözler büyüktü. Kaşlar, düz, oldukça uzun ve siyahtı. Saçlar siyahtı, sağdan ayrılmıştı. İyi taranmadığı için bir tutam sağ kaşın üzerine düşmüştü. Burun, düz ve uzundu. Düzgün geniş ağız çekici ama acımasızdı. Çene çizgisi düz ve sertti.

General G. elinde fotoğrafı tutarak kolunu ileri uzattı. Resimden kararlılık, otorite ve acımasızlık gibi ayrıntıları görebiliyordu. Adamın kafasından geçenler umurunda değildi. Fotoğrafı diğerlerine uzatıp, dosyanın sayfalarını çabuk çabuk çevirmeye başladı.

Resimlerin hepsi toplanıp General G.'ye geri verildi. Dosyada kaldığı yeri parmağıyla tutarak başını kaldırdı.

— Çetin cevize benziyor. Hikâyesi de zaten bunu pekiştiriyor. Gözüme çarpan noktaları okuyayım, sonra karar veririz. Vakit geç oldu.

— İsim: James. Boy: 183 santimetre. Ağırlık: 76 kilogram. İnce yapılı. Gözler: mavi, saç: siyah, sağ yanakta ve sol omuzda yara izi. Sağ elin tersinde estetik ameliyat izleri, komple bir atlet, tabanca atışlarında uzman, boksör, bıçak atışlarında uzman, kılık değiştirmez. Bildiği yabancı diller: Fransızca ve Almanca. Çok sigara içer (üç yaldız şeritli özel sigaralar). Zaafları: içki, aşırı içmez ve kadınlar. Rüşvet aldığı sanılmıyor...

General G. bir sayfa atlayıp devam etti:

— Bu adam her zaman sol kolunun altında, 25'lik

bir Baretta taşır. Silahın fişek haznesi sekiz mermi alır. Sol koluna bandajla sarılı bıçak taşıdığı görülmüştür, çelik burunlu ayakkabılar kullanmıştır. Temel judo hareketlerini bilir. Çoğunlukla iyi dövüşür ve acıya karşı dayanıklıdır.

General G. diğer ajanların raporlarından derlenen dosyayı okumaya devam etti. Ajanların Bond'la karşılaştıkları olaylar son bölümde anlatılıyordu. Sayfanın son satırlarına göz gezdirerek, yüksek sesle okudu.

— Sonuç: Bu adam tehlikeli bir profesyonel terörist ve casusdur. Yıllardan beri İngiliz Gizli Servisi'nde çalışmaktadır. Servis'teki, şimdiki kod numarası "007"dir. Çift sıfır, adam öldürmüş ve aktif görev halinde öldürmeye hak kazanmış casuslara verilir. Bu yetkiye sahip, Bond'dan başka sadece iki İngiliz ajanı olduğu sanılıyor. 1973'te kendisine, sadece Gizli Servis'ten emekli olanlara verilen CMG ile ödüllendirilmesi değerini ortaya koymaktadır. Aktif durumda karşı karşıya kalınırsa, olay ve tüm ayrıntıların merkeze rapor edilmesi zorunludur. (1961'den sonra alınan MGB, GRU ve SMERSH kararlarına bakınız.)

General G. dosyayı kapatıp kararlı bir tavırla elini masaya vurdu.

— Evet, Yoldaşlar. Karar verildi mi?

— Evet, dedi Albay Nikitin yüksek sesle.

General Vozdvishensky tırnaklarına bakıyordu. Cinayetler midesini bulandırıyordu. İngiltere'de güzel günler geçirmişti.

— Evet, dedi. Sanırım öyle.

General G. iç hatlar telefonuna uzandı.

— Ölüm Emri, dedi sert bir sesle. "James Bond" ismine hazırlayın. Tarif: Angliski Spion. Suçu: Devletimizin Düşmanı. (Telefonu kapatıp, öne doğru eğildi.) Şimdi uygun bir komplo hazırlamamız gerek. Yenilgiye uğramayacak bir komplo! O Khoklov olaylarından bir tanesini daha yaşamak istemiyoruz.

Kapı açıldı, Emir subayı elinde sarı bir kağıtla içeri

girdi. Kâğıdı General G.'nin önüne bırakıp dışarı çıktı. General G. kâğıda bir göz attı. Alttaki büyük boşluğa, "Öldürülecek. Grubozaboyschikov" yazdı. Kâğıdı MGB başkanına verdi. O da, "Onu Öldürün. Slavin." Sivil giysili adamlardan biri kâğıdı RUMİD temsilcisi yanında oturan bir subaya verdi. Adam kâğıdı General Vozdvishensky'nin önüne koyup kalemi uzattı.

General Vozdvishensky kâğıdı dikkatle okudu. Gözlerini yavaş yavaş General G.'ye kaldırdı. General G. kendisini seyrediyordu. General, başını kâğıda çevirmeden, "Onu Öldürün" kelimelerini diğer imzaların altına karaladı ve imzaladı. Sonra, elini kâğıttan çekti ve ayağa kalktı.

— Eğer hepsi bu kadarsa, general yoldaş?...

General C., memnun olmuştu. Bu adam hakkındaki önsezileri doğruydu. Onu izleyip kuşkularını General Serov'a bildirmeliydi.

— Bir dakika general yoldaş, emre eklemek istediğim bir şey var.

Kağıt, General G.'ye uzatıldı. Kalemini çıkarıp önceden yazdığını çizdi. Yazdıklarını yüksek sesle okudu:

— ACIMASIZCA öldürülecek. Grubozaboyschikov.

Başını kaldırıp çevresindekilere gülümsedi.

— Teşekkürler, Yoldaşlar. Hepsi bu kadar. Önerimizle ilgili hükümet kararını size daha sonra açıklayacağım. İyi geceler!

Toplantı dağıldıktan sonra, General G. ayağa kalktı, gerindi, yüksek sesle esnedi. Yine masasının başına geçti, teybi kapadı ve emir subayını çağırdı. Adam içeri girip masanın yanında durdu.

General G. subaya sarı kâğıdı verdi.

— Bunu hemen General Serov'a gönderin. Kronsteen'i bulun ve arabayla buraya getirin. Yataktan bile kaldırsanız umurumda değil. Gelmesi gerek. Otydel II onu nerede bulacağını bilir. On dakika sonra Albay Klebb'i göreceğim.

— Emredersiniz, general yoldaş!

General G. VCh alıcısını açtı, General Serov'u istedi. Beş dakika konuştu. Sonunda, konuşmayı toparladı:

— Şimdi ben, görevi Albay Klebb ve Kronsteen'e vereceğim. Uygun bir planın ana hatlarını tartışacağız. Yarın ayrıntılı önerilerini bana bildirecekler. Siz ne dersiniz general yoldaş?

— Evet, olumlu,dedi General Serov. Onu öldürün, ama mükemmel bir ölüm olsun. Hükümet yarın sabah kararı onaylar.

Hat kesildi. İç hatların telefonu çaldı. General G. "Evet" dedi. Telefonu kapadı.

Bir dakika sonra, emir subayı, kocaman kapıyı açıp yana çekildi.

— Albay, yoldaş Klebb!

Zeytin yeşili üniforması içinde kurbağa gibi biri içeri girdi. Göğsünde Lenin Şeref Kurdelesi'nden başka bir şey yoktu. Kısa adımlarla çabuk çabuk masaya yaklaştı.

General G. toplantı masasındaki kendine en yakın koltuğu gösterdi.

Kurbağa surat, tatlı tatlı gülümsedi:

— İyi geceler, general yoldaş!

Operasyonlar ve suikastlerle görevli SMERSH'in servisi Otyde 11'nin Başkanı Albay Klebb ceketinin eteklerini sıyırıp, koltuğa yerleşti.

VII. BÖLÜM

BUZ SİHİRBAZI

Satranç maşasının yanında, pırıl pırıl kubbesi içerisinde çift kadranlı bir saat duruyordu. Kocaman bir deniz canavarı gibi satranç tahtasına bakıyordu.

Saatin iki kadranı değişik vakitleri gösteriyordu. Kronsteen'inki bire yirmi vardı. Uzun kırmızı sarkaç, saatin alt bölümünde sallanıyordu. Düşmanın saati ise sessizdi ve sarkacı hareket etmiyordu. Ama Makharov'un saati bire beş kalayı gösteriyordu. Oyunun ortasında vakit kaybetmişti, şimdi sadece beş dakikası vardı. Başı, zamanla derde girmişti. Kronsteen çılgınca bir hata yapmazsa, ki buna olanak yoktu, oyunu kaybedecekti.

Kronsteen, hareketsiz ve dimdik oturuyordu. Kötü niyetli bir papağan gibi. Dirseklerini masaya dayamıştı. Yanakları, yumruk yaptığı ellerinin üzerindeydi. İnce dudaklar, büzülmüş ve kalınlaşmıştı. Kalın kaşların altındaki, çekik gözlerle kazandığı oyunu seyrediyordu. Ama, bu maske ardında beyni süratle çalışıyordu. Sağ şakağındaki kalın, solucana benzeyen damar doksanın üzerinde atıyordu. Son iki saatte, ter yoluyla bir kilo kaybetmişti. En küçük bir hatayla oyunu hâlâ kaybedebilirdi. Ama Makharov ve seyircilerin gözünde o hâlâ "Buz Sihirbazı"ydı. Oyun tarzı balık yiyen bir adama benzetilirdi. Önce deriyi soyar, sonra kılçığını çıkarır ve balığı yerdi. Kronsteen üst üste iki yıldır Moskova şampiyonu olmuştu. Üçüncü kez finale kalıyordu. Bu oyunu da kazanırsa, ustalığa aday olacaktı.

Çevresi iplerle seyircilerden ayrılmış masada Kronsteen'in saatinin tık tıkından başka ses yoktu. İki hakem, yüksek sandalyelerinde hareketsiz oturuyorlardı. Makharov gibi onlar da yenilgiyi biliyorlardı. Kronsteen oyuna harika bir değişiklik getirmişti. Makharov, yirmi sekizinci hamleye kadar Kronsteen'e göre oynamıştı. Yirmi sekizinci hamlede zaman kaybetmişti. Belki orada, belki de 31. ve 33. hamlelerde hata yapmıştı. Kimbilir? Bu oyun Rusya'da haftalarca tartışılacaktı.

Sessizlikte derin bir iç çekiş duyuldu. Kronsteen, sağ elini yavaş yavaş yanağından çekmiş, satranç tahtasına uzatmıştı. Istakozun kıskaçları gibi baş ve işaret parmakları açılmış ve sonra el tahtaya inmişti. Taşı tutan el yukarı gitti, yana ve aşağı yürüdü. Sonra, el yavaş yavaş yüze yaklaştı.

Hamleyi büyük duvar panosunda gören seyirciler aralarında fısıldaştılar. K-V8. öldürücü hamle bu olmalıydı!

Kronsteen ileri uzandı ve saatinin altındaki düğmeye bastı. Kırmızı sarkaç durdu. Saati, bire çeyrek kalayı gösteriyordu. Aynı anda Makharov'un sarkacı hareket etti ve o dayanılmaz yüksek sesiyle çalışmaya başladı.

Kronsteen arkasına yaslandı. Ellerini açarak masanın üzerine koydu. Buz gibi gözlerle karşısındaki adamın terden parlayan yüzüne baktı. Yenilginin tadını iyi bilirdi. Rakibinin gövdesine zıpkın yemiş yılan balığı gibi acıdan titreyeceğini biliyordu. Gürcistan şampiyonu Makharov. Yarın, yoldaş Makharov Gürcistan'a dönüp orada kalabilirdi. Bu yıl, ailesiyle birlikte Moskova'ya gelme şansını yitirmişti.

Sade giysili bir adam iplerin altından geçip hakemlerden birinin kulağına fısıldadı. Beyaz bir zarf uzattı. Hakem başını iki yana salladı. Şimdi, bire üç kalayı gösteren Makharov'un saatini işaret etti. Sade giysili adam kulağına bir şeyler daha fısıldayınca, hakem başını öne eğdi. Elindeki çıngırağı çaldı.

— Yoldaş Kronsteen'e acil özel bir mesaj var. Üç da-

kika ara verilecek.

Salonda mırıltılar oldu. Makharov, gözlerini tahtadan kaldırıp, salonun tavan süslemelerine dikmesine karşın, seyirciler oyunun beynine kazıldığını biliyorlardı. Bu üç dakikalık ara, Makharov için üç dakika fazladan zaman anlamına geliyordu.

Kronsteen korkunç bir öfkeye kàpıldı. Hakem, koltuğundan inip kendisine zarfı uzatırken yüzünde hiçbir ifade yoktu. Zarfın üzeri bomboştu. İşaret parmağıyla zarfı yırtıp açtı. Beyaz bir kâğıda büyük harflerle çok iyi tanıdığı el yazısını okudu. "ŞU ANDA GELMELİSİN" İmza ve adres yoktu.

Kronsteen kâğıdı katladı, özenle gömleğinin cebine koydu. Daha sonra kâğıt alınıp yok edilecekti. Hakemin yanında duran sade giysili adamın yüzüne baktı. Gözler emredercesine, sabırsızlıkla kendine bakıyordu. "Hepsinin canı cehenneme" diye düşündü Kronsteen. Oyuna üç dakika kala çekilemezdi. Buna olanak yoktu. Halkın Sporu'na hakaretti bu. Ama, oyunun devam etmesi için hakeme işaret ederken titredi. Ayakta, iplerin içinde duran sade giysili adama bakmamaya çalıştı.

Çıngırak çaldı: "Oyun devam ediyor!"

Makharov satranç tahtasının üstüne eğildi. Saatinin sarkacı çalışıyordu.

Kronsteen içinden titriyordu. Yaptığı iş ne SMERSH'de, ne de başka bir Devlet kuruluşunda görülmüş, işitilmiş şey değildi. Hiç kuşkusuz rapor edilecekti. Emre karşı gelmekten. Göreve gitmemekten. Sonucu ne olabilirdi? En iyi olasılıkla General G.'den azar işitir, dosyasına bir kara işaret konurdu. Ya en kötü olasılık? Kronsteen düşünmek bile istemiyordu. Ne olursa olsun, tatlı zafer ağzında zehire dönüşmüştü.

Ama artık son gelmişti. Makharov vaktinin bitmesine beş saniye kala gözlerini hasmının dudaklarına kadar kaldırdı ve resmi bir boyun eğişle başını kısaca öne eğdi. Hakemin çıngırağı iki kez çaldı. Salondaki seyirciler büyük bir alkış koparark ayağa kalktılar.

Kronsteen ayağa kalktı, rakibini, hakemleri ve seyircileri eğilerek selamladı. Sonra, peşinde sade giysili adam, iplerin altından geçti. Soğuk ve kaba bir tavırla hayranlarını yararak çıkış kapısına yürüdü.

Turnuva Holü'nün dışında, geniş Puşkin Ulitza'nın ortasında, her zamanki siyah ZIK Saloon motoru çalışır durumda bekliyordu. Kronsteen arka koltuğa geçip kapıyı kapadı. Sade giysili adam ön koltuğa kendini attı. Şoför, ani bir kalkışın gürültüsüyle caddede tozu dumana katarak kayboldu.

Kronsteen, sadece giysili muhafızdan özür dilemenin boşuna çene yormak olacağını biliyordu. Üstelik disipline yakışmazdı. Ne de olsa, kendisi SMERSH'in Planlama Bölümü'nün başıydı. Albaylık şeref rütbesini taşıyordu. Beyni, bütün örgüt için tonla pırlantaya eş değerdeydi. Belki bu berbat durumdan tartışarak kendini kurtarabilirdi. Karanlık, ıslak sokaklara baktı. Gece temizlik işçileri çalışmaya başlamışlardı. Savunmasını düşünmeye başladı. Sonra düz bir sokağa saptılar. Ay, Kremlin' in soğanı andıran kubbelerinin arasındaydı. Gelmişlerdi.

Kronsteen'i emir subayına teslim eden muhafız, aynı zamanda subaya bir de kâğıt uzattı. Subay kâğıda baktı. Kaşlarını havaya kaldırarak Kronsteen'e döndü. Kronsteen hiçbir şey söylemedi. Subay omuz silkti, telefonu açıp geldiğini bildirdi.

Büyük odaya girdikten, Kronsteen koltuklardan birine oturduktan ve Albay Klebb ile selamlaştıktan sonra, subay General G.'ye elindeki kâğıdı uzattı. General notu okudu, sert sert Kronsteen'e baktı. Kapı kapandıktan sonra, General G. ağzını açtı:

— Evet, Yoldaş?

Kronsteen sakindi. Hikâyesini hazırlamıştı. Otoriter bir sesle konuştu:

— Halkın gözünde ben profesyonel bir satranççıyım, general. Bu gece, üçüncü kez Moskova şampiyonu oldum. Eğer üç dakika önce karımın Turnuva Holü önünde öldürüldüğünü duymuş olsam, onu kurtarmak için kılım bi-

le kıpırdamazdı. Seyircilerim bunu bilir. Kendilerini benim gibi oyuna adamışlardır. Bu gece oyundan çekilip mesajdaki gibi gelseydim, halk böyle bir kuruluşta çalıştığımı anlayacaktı. Salonda beş bin kişi vardı. Dedikoduların ardı kesilmeyecekti. Buraya geliş gidişlerim izlenecek, gerçek öğrenilecekti. Devlet güvenliğini düşünerek emri üç dakika sonra yerine getirdim. Şimdi bile, salondan aceleyle çıkışım dedikodu olacaktır. Çocuklarımdan birinin çok hasta olduğu masalını uyduracağım. Hikâyeyi kanıtlamak için çocuğumu bir hafta hastaneye koymak zorunda kalacağım. Emri yerine getirmekte üç dakika geciktiğim için özür dilerim. Ama, karar vermek çok zordu. Ben, şubemi düşünerek en doğru kararı almaya çalıştım...

General G. düşünceli düşünceli koyu renk gözlere baktı. Adam suçluydu, ama savunması iyiydi. Suçun ağırlığını tartar gibi notu yeniden okudu. Sonra, çakmağını çıkarıp yaktı. Düşüncelerini açığa vuracak bir şey söylemedi. Ama Kronsteen için en önemlisi, notun yakılmasıydı. Artık dosyasına bir şey kaydedilmeyecekti. Rahatlamıştı. General adil davranmıştı doğrusu. Kronsteen şimdi beyninin tüm gücüyle borcunu ödeyebilirdi.

— Fotoğrafları verin, albay yoldaş, dedi General G. Konu şöyle...

Demek bir ölüm daha, diye düşündü Kronsteen. General konuşurken büyütülmüş pasaport fotoğrafından dik dik kendine bakan esmer ve acımasız yüzü inceliyordu. Kronsteen önemli ayrıntıları ezberledi: İngiliz casusu. Büyük skandal isteniyor. Sovyetler işe karışmayacak. Uzman bir katil. Kadınlara zaafı var. (Öyleyse eşcinsel olamaz, diye düşündü Kronsteen) İçki. (Ama uyuşturucu madde konusunda bilgi yok). Rüşvet almıyor. (Kimbilir? Herkesin bir bedeli vardır). Masraftan kaçınmayın. Bütün haberalma bölümlerindeki personel ve araçlar kullanılabilir. Üç ay içinde başarı gerekiyor. Geniş bakış açısı gerekiyor. Ayrıntıların üzerinde sonra durulacak.

General G. keskin gözlerini Albay Klebb'e dikti.

— İlk tepkileriniz nedir albay yoldaş?

Kadın arkasına yaslandı, generale baktı. Çerçevesiz gözlüklerin kare camları avizenin ışığında parladı. Solgun nemli dudaklar aralandı, kadın düşüncelerini açıklarken çabuk çabuk açılıp kapanmaya başladılar. Masanın karşısında, ifadeden yoksun açılıp kapanan dudaklar Kronsteen'e bir kuklanın ağız hareketlerini anımsattı.

Ses, boğuk ve duygusuzdu. "...bazı yönlerden Stolzenberg olayına benziyor. Hatırlarsınız general yoldaş. O da ünlü birinin ortadan kaldırılmasıyla ilgiliydi. O zaman konu basitti. Casus aynı zamanda sapıktı. Hatırlarsanız..."

Kronsteen söylenenleri dinlemiyordu. Bütün bu olayları bilirdi. Çoğunun planını yapmıştı. Bunun gibi yüzlerce olay, satranç oyunları gibi beynine kazınmıştı. Kulaklarını tıkadı, bu korkunç kadının yüzünü incelemeye başladı. Daha ne kadar bu işte kalacaktı acaba? Daha ne kadar onunla çalışmak zorundaydı?

Korkunç mu? İnsanlar Kronsteen'i hiç ilgilendirmiyorlardı. Kendi çocukları bile. "İyi" ve "kötü" gibi sınıflandırmalarına, onun kitabında yer yoktu. Kronsteen'e göre, insanlar satranç taşlarıydılar. Tepkilerini önceden anlamak için kişiliklerini tanımak gerekirdi. Temiz içgüdüler değişmezdi. Kendini koruma, seks ve yaşama içgüdüsü. Değişik huyları olabilirdi. Melankolik, soğukkanlı, neşeli, çabuk kızan. Bir insanın yapısı, duygularının gücüne göre değişirdi. Karakter, çoğunlukla yetişme biçimine bağlıydı ve Pavlov ile "Davranışçılar" ne derse desin, anne ve babanın karakterleri de önemliydi. Elbette, insanların yaşamlarını fiziksel güç ya da zayıflıklar da etkilerdi.

Kronsteen'in beyni, bu temel sınıflara göre, masanın karşısında oturan kadını inceliyordu. Yüzüncü kez onu inceleyişiydi bu. Ama önlerinde uzun haftalar sürecek bir iş olduğu için belleğini zorlaması iyi olur. Ortaklıklarına, insan ayrıntısı girerse, şaşırmamış olurdu.

Elbette Rosa Klebb'in güçlü bir iradesi vardı. Yoksa

Sovyetler Birliği'nin en güçlü kadınları arasına giremezdi. Hiç kuşkusuz, ülkenin en korkulan insanlarından biriydi. Yükselmesi, Vietnam Savaşı'yla başlamıştı. Ünlü şefi Andreas Nin'in sağ kolu ve metresi olduğu söyleniyordu. Kore Savaşı sırasında da onun emrinde çalışmıştı. Sonra, Moskova'nın emriyle Nin öldürülmüştü. Dedikodulara göre, Nin'i öldüren metresiydi. Bu doğru olsun olmasın, yavaş yavaş Klebb merdivenleri çıkmaya başlamıştı. Engelleri aşmış, savaşlardan sağ çıkmıştı. Sağ çıkmıştı, çünkü kimseyle işbirliği yapmamış, hiçbir gruba katılmamıştı. Sonunda merdivenin tepesinde kimse kalmamıştı. O günlerde, kanlı elleri merdivene yapışmış ve yükselmeye başlamıştı.

Kronsteen, kadının başarısını, en önemli içgüdüsünün garipliğine bağlıyordu. Hiç kuşkusuz, Rosa Klebb cinsel yönden ender görülen kadınlardandı. Cinsiyetsizdi. Kronsteen bundan emindi. Belki fiziksel yönden hoşlanıyordu. Ama bu kadın için seks bir kaşıntı gibiydi. Ve bu fizyolojik ve psikolojik tarafsızlık kadını birçok insanca duygudan, zaaftan ve arzudan uzak tutuyordu. Bir insan cinsiyetsiz olursa, ancak böylesine soğuk olabilirdi. Cinsiyetsiz doğmak harika bir şeydi.

Kadında birlik içgüdüsü de ölü olmalıydı. Sürünün bir parçası değildi. Bu kadar güç sahibi olmayı istediğine göre, sürüde bir koyun olamazdı. Kurt olması gerekiyordu. Yalnız bir insandı o. Ama bunu umursamıyordu. Çünkü başkalarının sıcaklığı ona gerekli değildi. Elbette yapı olarak, soğukkanlı, acıya dayanıklı, tembeldi. Tembelliği başarısına engel olabilir, diye düşündü Kronsteen. Sabah, sıcak yatağından zor kalkıyordu herhalde. Özel alışkanlıkları, umursamaz ve pis olmalıydı. Üniformasını çıkarınca, kadını özel yaşantısında görmek hoş değildi herhalde. Kronsteen'in dudakları bu düşünceyle büküldü. Hiç kuşkusuz güçlü ve sinsi bir karakterdi. Kronsteen, onun dış görüntüsünü düşünmeye başladı.

Kore Savaşı'ndabulunduğuna göre, Rosa Klebb elli yaşlarındaydı. Boyu bir altmıştı. Tıknazdı. Kolları, kısa

boynu ve haki renk çoraplar içindeki kalın bacakları çok güçlüydü. Kimbilir göğüsleri nasıldır, diye düşündü Kronsteen. Masanın üstünde duran çıkıntı, rastgele doldurulmuş kum torbasına benziyordu. Genelde bedeni, armut biçimindeki kalçalarıyla çelloya benziyordu.

Kronstecn arkasına yaslandı. Kadının dökülmeye başlamış turuncu saçları sımsıkı, gülünç bir topuz yapılmıştı. Geniş delikli, üstünde bir kalıp pudra olan burnunun iki yanında parlayan ela rengi buz gibi gözler vardı. Kapan gibi ağız açılıp kapanırken âdeta çeneden tellerle idare ediliyordu. Fransız Devrimi'ndeki ev kadınlarının yüzleri de bu kadın gibi olmalıydı. Giyotin gümbürtüyle inip kalkarken o kadınlar oturup örgü örer ve çene çalarlarlarmış. Onlar da, gözlerinin altında torbalaşan, ağzın kenarlarında ve çenenin altında sarkan aynı tavuk derisi vardı herhalde. Aynı kocaman, köylü kulakları, aynı sıkılı küçük yumruklar. Ama şimdi bu kadının yumrukları, geniş kalçalarının her iki yanında sarkıyordu. SMERSH'in bu kadın üyesi gerçekten korkunçtu.

— Teşekkürler, albay yoldaş. Durumu iyi değerlendirdiniz. Yoldaş Kronsteen, eklemek istediğiniz bir şey var mı? Lütfen kısa olsun. Saat iki oldu. Önümüzde yorucu bir gün var.

General G.'nin gözleri, uykusuzluk ve yorgunluktan kan çanağına dönmüştü. Kronsteen'in kahverengi gözlerinin derinliklerine bakıyordu. Bu adama sözü kısa kesmesini söylemek gereksizdi. Kronsteen hep az konuşurdu zaten. Ama her sözü uzun nutuklara bedeldi.

Kronsteen karar vermişti. Yoksa, bunca zaman kadını incelemezdi. Başını arkaya eğdi. Sesi çok yumuşaktı. Ama ilgi isteyen otoriter bir ton vardı bu seste.

— General yoldaş. Bir Fransızın, Fouche'nin güzel bir sözü vardır: "Şöhretini yıkamazsan, bir adamı öldürmenin yararı yoktur" demiş Fouche. Elbette, bu Bond denilen adamı öldürmek kolay olacaktır. Eğer gerekli emirler verilirse, her paralı Bulgar katil bu işi başarır. Bence, adamın karakterini yok etmek daha zor. Bu aşamada

operasyonu İngiltere dışında, radyo ve televizyonu üzerinde etkimiz olan bir ülkede gerçekleştirmeliyiz. Adamı oraya nasıl getireceğimize gelince, oltaya takacağımız yem önemliyse adam nerede olursa olsun gelecektir. Tuzak kokusunu almaması için oltadaki yemin biraz değişik olmasını öneririm. İngilizler, egzantrik olmakla övünürler. Her garip öneriyi kendilerine meydan okunduğu için kabul ederler. Bu psikolojiden yararlanmak istiyorum. Balığı oltaya bu anlayış çekecektir.

Kronsteen duraladı. Başını önüne eğdi. General G.'nin omuzuna bakmaya başladı.

— Bu tip bir tuzak hazırlayacağım. Balığı oltaya çekeceksek, İngilizceyi çok iyi bilen bir cellat gerekli bize.

Kronsteen önündeki kırmızı kadife masaya baktı. Düşünceliydi.

— Ayrıca, güvenilir ve çok güzel bir kız bulmalıyız.

VIII. BÖLÜM

ŞAHANE BİR YEM

Odasının penceresinde oturmuş, durgun haziran akşamını seyrediyordu. Çevreye günbatımının ilk pembe gölgeleri vurmuştu. Uzaktaki kiliselerin kubbeleri, Moskova çatılarının üzerinde bir meşale gibi parlıyordu. Güvenlik Onbaşısı Tatiana Romanova, hayatında hiç bu kadar mutlu olmadığını düşünüyordu.

Mutluluğu romantik değildi. İhtiraslı bir aşkın başlangıcıyla ilgisi yoktu. Güvenliğin verdiği huzurdan doğan bir mutluluktu bu. Geleceğe cesaretle bakmanın, akşamüstü Profesör Denikin'den aldığı övgünün, elektrikli fırında pişen iyi bir yemeğin, radyoda Boris Goudonov'u çalan Moskova Devlet Orkestrası'nı dinlemenin ve her şeyden çok, uzun kışı geride bırakmanın mutluluğuydu bu. Haziran ayındaydılar.

Oda, Sadovaya-Chernogriazskay Ulitza üzerindeki kocaman, modern katlardan biriydi. Burada, Devlet Güvenlik Daireleri'nde çalışan kadınlar otururdu. Mahkûmlar tarafından yapılmış ve 1939'da bitirilmişti bu binalar. Sekiz katlı binada, iki bin oda vardı. Tatiana'nın odasına benzeyenler üçüncü katta telefonlu kutulardı. Sıcak ve soğuk su, tek bir elektrik lambası vardı. Merkezdeki banyo ve küvetleri paylaşmak zorundaydılar. Üst iki kat ise banyolu, iki-üç yatak odalı dairelerdi. Bu daireler yüksek rütbeli kadın subaylar içindi. Binada yükselme rütbeyle oluyordu. Onbaşı Romanova, sekizinci kattaki cennet gibi Albay dairesine ulaşmak için Çavuş, Yüzbaşı, Bin-

başı, Yarbay aşamalarından geçmek zorundaydı.

Ama şimdi sahip olduklarıyla da mutluydu. Ayda 1.200 ruble maaş alıyordu. diğer bakanlıklarda çalışsa bu kadar alamazdı. Sadece kendine ait bir odası vardı. Binanın alt katındaki kapalı dükkanlardan, ucuz giysiler ve yiyecek alabiliyordu. Ayda en az iki kez bale ya da operaya gidebiliyordu. Yılda iki hafta maaşlı tatil de cabası. Üstelik Moskova'daydı. Küçük kasabaların birinde değil. O kasabalarda, aylarca hiçbir şey olmazdı. Geceleri herkesi erkenden yatmaktan alıkoyan, kırk yılda bir gelen yeni bir film, ya da bir sirkti...

Elbette, MGB'de çalışmanın da bir bedeli vardı. Taşıdığın üniforma seni dünyadan soyutluyordu. İnsanları korkutuyordu. Pek çok kızın yaradılışına ters düşüyordu bu. Diğer MGB mensubu erkek ve kızların dünyasında yaşıyordun. Bakanlıkta kalabilmek için zamanı geldiğinde bunlardan biriyle evlenmek zorundaydın. Herkes sabah sekizden akşam altıya kadar haftada beş buçuk gün çalışıyordu. Öğlen yemeği için kantinde kırk dakikalık izin veriliyordu. Ama yemekler nefisti. İnsan tıka basa doyuyordu. Bir gün giyebileceğin o vizon manto için akşam yemeklerini yemeden de idare edebiliyordun.

Yemek aklına gelince, Onbaşı Romanova pencerenin yanındaki koltuktan kalktı. Akşam yemeğinde birkaç parça et ve mantarlı koyu çorba içecekti. Neredeyse pişmişti. Kokusu nefisti. Fırını kapatıp mutfağı topladı.

Ellerini kurularken lavabonun üstündeki aynada kendini inceledi.

İlk erkek arkadaşlarından biri onu Greta Garbo'nun gençliğine benzetmişti. Amma saçmalık! Yine de bu gece ıyi görünüyordu. Koyu kahverengi ipek gibi saçlar omuzlarına dökülüyor, içeri kıvrılıyordu. (Garbo saçlarını bir kez böyle taramıştı. Onbaşı Romanova, onu taklit ettiğini kendi kendine itiraf etmişti). Teni fildişi rengindeydi. Elmacık kemikleri çıkık, gözleri iri ve koyu maviydi.Kirpikleri hayli uzundu. Düz bir burnu vardı. Peki ya ağzı? Çok mu genişti? Gülümsediği zaman, çok geniş duruyor-

du, herhalde. Aynada gülümsedi. Evet büyük bir ağzı vardı. Ama Garbo'nun ağzı da pek küçük sayılmazdı. Hiç olmazsa, dudakları dolgun ve düzgündü. Uçları, gülümser gibi yukarı kıvrıktı. Hiç kimse bunun soğuk bir ağız olduğunu söyleyemezdi! Yüzü ovaldi. Çok mu uzundu acaba? Profilini görmek için, yan döndü. Saçlarını gözünü kapadı. Çenesi sivriydi. Ama kötü sayılmazdı. Yeniden aynaya baktı. Eline fırça alıp saçlarını fırçalamaya başladı. Greta Garbo! Güzel olmasaydı bunca erkek kendisini güzel bulduğunu söylemezdi. Tabii, öğüt almak için ona gelen kızlar da vardı. Ama bir film yıldızı, üstelik de ünlü bir yıldız! Aynada yüzünü buruşturup yemek yemeğe gitti.

Aslında, Onbaşı Tatiana Romanova çok güzel bir kızdı. Yüzü bir yana, uzun boyu ve diri vücudu gerçekten harikaydı. Bir yıl Leningrad'daki bale okuluna gitmişti. Gerekli boy olan, bir metre altmış beş santimetreyi aşınca danstan vaz geçmek zorunda kalmıştı. Okul, kıza nasıl yürüneceğini ve nasıl davranacağını öğretmişti. Buz patenini çok sevdiği için sağlıklıydı. Dynamo Buz Stadyumu'nda bütün yıl kaydığı için Dynamo Kadınlar Takımı'na girmişti. Kolları ve göğüsleri kusursuzdu. Belki sırtını beğenmeyen çıkabilirdi. Fazla egzersiz sonucu, o kadınsı yumuşaklığı kaybetmişti. Şimdi sırtı bir erkeğinki gibi yuvarlak ve sertti.

Onbaşı Romanova, MGB Ana Arşivi'nin İngilizce Çeviri Bölümü'nün dışında herkesin ilgisini çekiyordu. Yüksek rütbeli subaylardan biri çok geçmeden onu basit evinden çıkaracak, metresi hatta karısı olarak alacaktı.

Tatiana koyu çorbayı porselen bir kaba koydu. Kabın üzerinde kaçmakta olan bir geyiği kovalayan kurt resimleri vardı. Hotel Moska'daki neşeli bir gecede gizlice çantasına attığı parlak kaşıkla çorbasını karıştırmaya başladı.

Telefon çalmaya başladı, Tatiana radyonun sesini kısarak telefonu açtı.

— Onbaşı Romanova?

Sevgili Profesör Denikin'in sesiydi bu. Ama, iş dışında, kendisini hep Tatiana ya da Tania diye çağırırdı. Ne anlama geliyordu bu?

Kız gözlerini kocaman açtı.

— Evet, profesör yoldaş?

Hattın öbür ucundaki ses, yabancı ve soğuktu.

— On beş dakika içinde, saat 8.30'da Otdyel II'nin albay Klebb'i tarafından mülâkata çağırıldın. Onunla evinde buluşacaksın. No 1875. Senin oturduğun binanın sekizinci katı. Anlaşıldı mı?

— Evet, Yoldaş. Ama neden? Nedir bu... Ne?..

O çok sevdiği profesörün garip sesi kızın sözünü kesti:

— Hepsi bu kadar, onbaşı yoldaş.

Kız ahizeyi yüzünden uzaklaştırdı. Küçük deliklerden bilgi alacakmış gibi alıcıya şaşkın gözlerle baktı. "Alo! Alo!" Alıcıdan artık ses gelmiyordu. Sıkı sıkı ahizeye sarıldığı için kolunun ağrıdığını hissetti. Telefonu kapadı.

Bir süre olduğu yerde siyah alete baktı. Onu tekrar aramalı mıydı? Hayır, buna olanak yoktu. Profesör öyle konuşmuştu, çünkü herkes binadan ya da binaya edilen telefonların kaydedildiğini biliyordu. Bu, Devleti ilgilendiren bir konuydu hiç kuşkusuz. Bu tür bir mesajı iletirken söylemen gereken her şeyi çabucak söyler, bir an önce konudan sıyrılmaya bakardın. O korkunç kartı, Maça Kızı'nı bir an önce elinden çıkarmaya bakardın. İskambil oyununda, elini temizlemek gibi bir şeydi bu.

Kız, yumruk yaptığı elini ağzına götürdü. Telefona bakmaya başladı. Kendini neden arıyorlardı? Ne yapmıştı? Geçen ayları, günleri, yılları düşündü. İşinde korkunç bir hata mı yapmıştı? Devlet aleyhine bir yorum? Belki yaptığı şakayı rapor etmişlerdi? Ama ne tür bir yorum? Ne zaman? Kötü bir şey yapmış olsaydı, o zaman suçluluk ya da korku duyardı. Vicdanı rahattı. Yoksa değil miydi? Ya çaldığı o kaşık? Devlet malı kaşık! Şimdi kaşığı camdan dışarı atacaktı. Ama yok, olamazdı. Ne de olsa

küçük bir şeydi o kaşık. Omuz silkti. Ayağa kalkıp, elbise dolabına yürüdü. En iyi üniformasını çıkardı. Gözleri bir çocuk şaşkınlığı ve korkusuyla buğulanmıştı. Ama SMERSH bu tür işlerle ilgilenemezdi. Çok, çok daha kötü bir şey olmalıydı.

Tatiana nemli gözleriyle kolundaki ucuz saate baktı. Sadece yedi dakikası vardı! Yeniden paniğe kapıldı. Elinin tersiyle gözlerini sildi. Önemli günlerde giydiği üniformasını kaptı. Bir de bütün bunlardan sonra, geç kalmak vardı! Beyaz pamuklu gömleğini yırtarcasına üstünden çıkardı.

Giyindi, yüzünü yıkadı, saçlarını taradı. Bir yılan deliğini sopayla araştıran çocuk gibi bu esrarlı olayı kurcalıyordu. Hangi açıdan deliğe bakarsa baksın, öfkeli bir tıslama duyuyordu.

SMERSH'le ne işi olabilirdi? Herkes örgütü lânetliyordu. Kimse adını ağzına bile almıyordu. Feci bir isimdi bu. Mezardan gelen bir sözcük. Ölümün fısıltısı. En yakın arkadaşlar arasındaki gizli toplantılarda bile sözü edilmeyen bir örgüt. Daha kötüsü, bu korkunç örgüt içinde Otdyel II, İşkence ve Ölüm Bölümü, dehşetin merkeziydi.

Tatiana dehşet içinde saatine baktı. Dört dakikası vardı. Üniformasını düzeltti. Aynada, kağıt gibi bembeyaz yüzüne baktı. Sevgili, küçük odasına elveda dedi. Acaba buraya bir daha görebilecek miydi?

Koridora çıkıp, asansörü çağırdı.

Asansör gelince çenesini havaya kaldırdı, omuzlarını dikleştirdi. Giyotin sehpasına yürür gibi asansöre bindi.

— Sekizinci kata! dedi asansörcü kıza.

Yüzü kapıya dönük duruyordu. Çocukluğundan beri kullanmadığı kelimeleri kendi kendine yineliyordu. ("Tanrım... Tanrım... Tanrım!.."

IX. BÖLÜM

AŞIK OLMAK GİBİ BİR GÖREV

Krem rengi kapının dışında, Tatiana'nın burnuna dairenin kokusu geldi. Kendisine sert bir ses içeri girmesini söyleyince kapıyı açtı. Burnuna ağır bir koku çarptı. Işığın altında, oval bir masanın arkasında oturan kadına baktı Tatiana.

Albay Klebb konuştu:

— Güzel bir kızsın sen, onbaşı yoldaş. Odada yürümeni istiyorum.

Bu iltifat neden? Tatiana, kadının ülkeye ün salmış alışkanlıklarını anımsayınca yeniden korkuya kapıldı. Odada yürüdü.

— Ceketini çıkar, sandalyeye as. Kollarını başının üstüne kaldır. Daha yukarı. Şimdi eğil ve ayak parmaklarına dokun. Dizlerini kıvırmadan. Güzel. Otur!

Kadın, bir doktor gibi konuşuyordu. Karşısındaki sandalyeyi işaret etti. Patlak gözlerini, masanın üzerindeki dosyaya çevirdi.

"Benim dosyam olmalı" diye düşündü Tatiana. İnsanın tüm yaşantısını belirleyen aracı görmek ne kadar ilginçti. Ne kadar kalındı dosya. Hemen hemen beş santim kalınlığındaydı. O sayfalarda ne yazıyordu acaba? Kocaman şaşkın gözlerle dosyaya baktı.

Albay Klebb dosyayı kapadı. Dosyanın kabı portakal rengiydi. Üzerinde siyah bir çizgi vardı. Bu renkler ne anlama geliyordu acaba?

Albay Klebb Tatiana'ya baktı. Tatiana nasıl olduy-

sa, cesur bakışlarla kadını süzdü.

— Onbaşı yoldaş Romanova. Hakkında verilen raporlar çok olumlu. Hem sporda, hem işinde mükemmel bir sicilin var. Devlet senden çok memnun.

Tatiana kulaklarına inanamıyordu. Kendini bayılacak gibi hissetti. Önce yüzü kızardı, sonra sarardı. Elini masanın kenarına koydu.

— Çok... çok te.. teşekkür ederim, albay yoldaş, diye kekeledi.

— Mükemmel sicilin yüzünden çok önemli bir göreve seçildin. Bu, senin için büyük bir şereftir. Anlıyor musun?

Her ne görev verilecekse, tahmin ettiği kadar kötü olacağa benzemiyordu.

— Evet, albay yoldaş.

— Bu görev büyük bir sorumluluğu gerektiriyor. Aynı zamanda, rütben yükselecek. Bu görevi tamamlayınca, Güvenlik Yüzbaşısı olacaksın. Seni şimdiden tebrik ederim.

Bu, yirmi dört yaşındaki bir kız için duyulmamış şeydi! Tatiana, tehlikeyi seziyordu. Düşmanın pençelerini gören bir hayvan gibi, irkildi.

— Şeref duyarım, albay yoldaş.

Rosa Klebb homurdandı. Emri aldığı zaman, kızın neler düşündüğünü çok iyi biliyordu. Kızın yüzünden nazik karşılanışın etkisi, iyi haberi alınca şoke olup rahatlaması, yeniden paniğe kapılması rahatça okunuyordu. Tatiana güzel ve masum bir kızdı. Tam koploya uygun biri. Kızı biraz rahatlatmalıydı.

— Ne kadar unutkanım...Bu terfi bir bardak şarapla kutlanmalı. Biz yüksek subayların insanlık dışı olduğumuzu düşünmemelisin. Birlikte içeceğiz. Bir şişe iyi Fransız şampanyam var. Şişeyi açmak için iyi bir bahane çıktı.

Rosa Klebb ayağa kalkıp şampanyayı çıkardı.

— Ben mantarı çıkartmaya çalışırken, sen şu çukulatalardan ye. Şampanya hep zor açılır. Biz kızların bu

gibi işlerde bir erkeğe ihtiyacımız oluyor, değil mi?

Tatiana'nın önüne süslü bir çikolata kutusu koyarken saçma sapan konuşmaya devam ediyordu.

— Çikolatalar İsviçre'den geldi. Dünyada bunlardan iyisini bulamazsın. Yuvarlak olanların içi yumuşak. Kare çikolatalar ise sert.

Tatiana mırıldanarak teşekkür etti. Uzanıp yuvarlak çikolatalardan aldı. Yutması daha kolay olurdu. Tuzağa düştüğü düşüncesiyle ağzı kupkuruydu. Bütün bu oyunların ardında korkunç bir şey olmalıydı. Çikolata çiklet gibi ağzına yapıştı. Çok şükür, şampanya kadehi eline tutuşturulmuştu.

Rosa Klebb ayakta duruyordu. Neşeyle kadehini kaldırdı:

— Za vashe zdarovie, yoldaş Tatiana. Ve en içten tebriklerimle.

Tatiana zorla gülümsedi. Bardağını kaldırıp başını öne eğdi:

— Za vashe zdarovie, albay yoldaş!

Rusya'da içki içme geleneği olduğu için, kadehi başına dikti. Sonra boş kadehi önüne koydu. Rosa Klebb hemen bardağı doldurdu. Kadehini kaldırdı. Kızın tepkisini ölçerken tatlı gülümsemeyle kıvrılan dudaklar, büzüldüler.

—ŞMERSH'e!

Tatiana ayağa kalktı. Vücudu uyuşmuştu. Dolu kadehi kaldırdı. "SMERSH'e!" sözü ağzından zor döküldü. Şampanya genzine kaçtı, iki yudum içmek zorunda kaldı. Kendini sandalyeye havadan bıraktı.

Rosa Klebb ona düşünmesi için fırsat vermiyordu. Karşısına geçip oturdu.

— Şimdi iş konusuna gelelim yoldaş. Yapılacak çok iş var. "Hiç dış ülkelerde yaşamak istedin mi, yoldaş? Yabancı bir ülkede?

Şampanya Tatiana'da etkisini göstermeye başlamıştı. Herhalde kötü haber sonradan açıklanacaktı.

— Hayır yoldaş, Moskova'da mutluyum.

— Batı'da yaşamanın nasıl olacağını hiç düşünmedin mi? Bütün o güzel giysileri, caz müziğini, modern şeyleri?..

— Hayır, yoldaş!

— Ya Devlet Batı'da yaşamanı isterse?

— Yaşarım.

İsteyerek mi?

Tatiana sabırsızlıkla omuz silkti.

İnsan, emirleri yerine getirir.

Kadın duraladı. Gülümsemeye çalıştı.

— Bakire misin, yoldaş?

Aman Tanrım, diye düşündü Tatiana.

— Hayır, albay yoldaş.

Islak dudaklar, ışıkta parladı.

— Kaç erkek?

Tatiana'nın yüzü kıpkırmızı oldu. Rus kızları seks konusundan söz etmezler. Rusya'da ortaçağ seks anlayışı hüküm sürer. Hayatında hiç görmediği bü yüksek rütbeli subay soğuk bir tonla kendini sorguya çekip cinsel hayatını sorunca, Tatiana isyan etmek istedi. Öfkeyle sarı gözlere baktı.

— Bu özel soruların amacı nedir lütfen söyler misiniz, albay yoldaş?

Rosa Klebb doğruldu. Sesi Tatiana'da kamçı etkisi yaptı.

— Kendine gel, yoldaş. Buraya soru sormaya gelmedin. Kiminle konuştuğunu unutuyorsun. Bana cevap ver!

Tatiana, boyun eğdi:

— Üç erkek, albay yoldaş.

— Ne zaman? Kaç yaşındaydın?

Tatiana dokunsalar ağlayacaktı.

— Okulda. On yedi yaşındayken. Sonra, Yabancı Diller Enstitüsü'nde. Yirmi iki yaşındaydım. Sonra, geçen yıl. Paten yaparken tanıştığım bir arkadaşla.

— İsimleri lütfen yoldaş.

Rossa Klebb eline kalem kağıdi aldı. Tatiana yüzü-

nü elleriyle kapadı, hıçkırarak ağlamaya başladı.

— Hayır asla! Bana istediğinizi yapabilirsiniz. Ama, onlara zarar vermeye hakkınız yok.

— Saçmalamayı bırak. Beş dakika içinde o isimleri ve öğrenmek istediğim her şeyi senden öğrenebilirim. Benimle tehlikeli bir oyun oynuyorsun, yoldaş. Sabrım tükenmeye başlıyor.

Rosa Klebb sustu. Kıza çok sert davranıyordu.

— Şimdilik bunu unutalım. Bana isimleri yarın vereceksin. Bu erkeklere bir şey yapılmayacak. Onlara senin hakkında basit, teknik sorular sorulacak, hepsi o kadar. Şimdi doğru otur ve göz yaşlarını sil. Bu saçmalıklarla kaybedecek vaktimiz yok.

Rosa Klebb ayağa kalkıp Tatiana'nın yanına geldi. Sesi yumuşadı.

— Haydi haydi, şekerim! Bana güvenmelisin. Küçük sırlarını bana açabilirsin. Al, biraz daha şampanya iç ve bunu unutalım. Dost olmalıyız. Birlikte çalışacağız. Bana annen gibi davranmayı öğrenmelisin, Tatiana. Al, iç bunu.

Rosa Klebb oturdu. Kızı, anne maskesi arkasından süzmeye başladı.

— Şimdi şekerim, kadın kadına konuşuyoruz. Sevişmekten hoşlanıyor musun? Çok zevk alıyor musun?

Tatiana, yine elleriyle yüzünü kapadı. Ellerinin gerisinden boğuk bir sesle konuştu.

— Evet, albay yoldaş. Doğal olarak, insan aşık olduğu zaman..

— Diyelim ki aşık değilsin... Yine de bir erkekle sevişmekten zevk alır mısın?

Tatiana kararsız bir tavırla başını iki yana salladı. Ellerini yüzünden çekip başını öne eğdi. Saçları yüzüne döküldü. Düşünmeye çalışıyordu.

— Sanırım, erkeğe bağlı bu, albay yoldaş.

— Mantıklı bir cevap, şekerim... Ya bu erkek, örneğin?..

Tatiana, uzatılan fotoğrafı alev almış gibi ucundan

tutup baktı. Düşünmeye çalıştı...

— Bilmiyorum, albay yoldaş. Yakışıklı bir erkek. Belki, nazik davranırsa...

Fotoğrafı çabucak masanın üzerine koydu.

— Sende kalsın, şekerim. Yatağının yanına koy ve bu erkeği düşün. Yeni işinde onun hakkındaki ayrıntıları öğreneceksin. Şimdi yeni görevinin ne olduğunu öğrenmek ister misin? Rusya'daki bütün kızlar arasından seni nasıl bir göreve seçtiğimizi.

— Evet, albay yoldaş

— Görevin çok basit ve hoş. Görevin, aşık olmak. Bu adama aşık olacaksın hepsi bu.

— Ama kim bu adam? Onu tanımıyorum bile.

Rosa Klebb bu aptal kıza biraz açıklama yapmaya karar verdi:

— Bir İngiliz casusu.

— Aman Tanrım!..

Tatiana eliyle ağzını kapadı. Hem dehşetten, hem de Tanrının adını kullandığı için. Dimdik oturdu. Rosa Klebb'e kocaman açılmış, çakır keyif gözlerle baktı.

— Evet, dedi Rosa Klebb. Bir İngiliz casusu. Belki de, içlerinde en ünlüsü. Bu günden itibaren ona aşık olacaksın. Kendini bir an önce bu fikre alıştırsan iyi olur. Budalalık istemiyorum, Yoldaş. Ciddi olmalıyız. Bu önemli bir sorun. Lütfen, saçma sapan işler olmasın. Şimdi ayrıntılara geçelim... "Elini o budala yüzünden çek. Hem, ürkmüş bir koyun gibi bana bakmaktan da vazgeç. Dik otur ve beni dinle. Yoksa senin için çok kötü olur, anlaşıldı mı?"

— Evet, albay yoldaş

Tatiana çabucak ellerini kucağına koydu. Dimdik, tıpkı Devlet Güvenlik Okulu'nda öğrettikleri gibi oturdu. Kafası karmakarışıktı. Ama, şimdi özel şeylerin sırası değildi. Artık o ülkesi için çalışan binlerce insandan biriydi. Nasıl olduysa, kendini önemli bir iş için seçmişlerdi. Ve bir MGB subayı olarak görevini yerine getirmeliydi. Tüm ilgisini vererek dikkatle dinledi.

— Şimdilik, konuya kısaca değineceğim. Daha sonra ayrıntıları öğreneceksin. Önümüzdeki birkaç hafta sıkı bir eğitim göreceksin. Yabancı gelenekleri öğreneceksin. Çok güzel giysilerin olacak. Erkekleri baştan çıkarma sanatını anlayacaksın. Sonra, Avrupa'da bir yabancı ülkeye gönderileceksin. Orada bu adamla tanışacaksın. Onu baştan çıkaracaksın. Bu arada budalalık yapmak yok. Anlaşıldı mı?

— Evet, albay yoldaş

— Bu adamla İngiltere'ye gideceksin. Orada, hiç kuşkusuz seni sorguya çekecekler. Sorgu kolay olacak. İngilizler sert yöntemler kullanmazlar. Devleti tehlikeye sokmadan gerekli yanıtları vereceksin. Biz sana sorulması mümkün soruları ve vereceğin yanıtları öğreteceğiz. Büyük bir olasılıkla Kanada'ya gönderileceksin. İngilizler bazı mahkumlarını oraya gönderirler. Kurtarılacak ve Moskova'ya geri getirileceksin. Gördüğün gibi, oldukça basit bir olay. Bu aşamada soracağın sorular var mı?

— Adama ne olacak yoldaş albay?

— O konu bizi ilgilendirmez. Seni İngiltere'ye sokmak için onu aracı olarak kullanacağız. Operasyonun amacı İngilizler'e yanlış bilgi vermek. Elbette, İngiliz yaşantısı hakkındaki izlenimlerini duymak bizim için zevktir. Senin gibi eğitim görmüş zeki bir kızın görüşleri Devlet için çok önemlidir.

Tatiana birden kendini önemli hissetmeye başlamıştı. Birden her şey gözüne çok heyecanlı görünmüştü. İşi başarıyla bir tamamlayabilse. Elbette, elinden geleni yapacaktı. Ama, ya İngiliz casusunu kendine aşık edemezse? Başını yana eğip, yeniden fotoğrafa baktı. Çekici bir yüzdü bu. Kadının sözünü ettiği, "baştan çıkartma sanatı" nasıl bir şeydi acaba? Belki yardımı olurdu.

Rosa Klebb memnun bir tavırla ayağa kalktı.

— Şimdi rahatımıza bakalım şekerim. Bu gecelik iş bitti. Gidip ortalığı toplayalım. Sonra sohbet ederiz. Bu çikolataları ye, yoksa çöpe atılacak.

Rosa Klebb, yan odaya geçti.

Tatiana durumu neşeyle düşünürken kapı açıldı ve Klebb denilen kadın kapıda göründü. Kısacık kollarını iki yana açtı, manken gibi ayak parmaklarının uçlarında yükseldi. Bir kolunu beline dayayıp, diğer kolunu ileri uzatarak poz verdi.

— Nasıl buldun bunu, şekerim?

Tatiana'nın ağzı bir karış açıldı. Çabucak ağzını kapadı. Ne söylemesi gerektiğini düşündü. SMERSH'in ünlü Albay Klebb'i, ipek kumaştan yarı şeffaf, portakal rengi bir gece elbisesi giymişti! Aynı kumaştan açık yakaya ve bol kolların bileklerine fırfırlar yapılmıştı. Giysinin içinde iki kocaman, pembe saten gülle kaplı bir sütyen görünüyordu. Albay Klebb, bacaklarına pembe çoraplar giymişti. Elbisenin yırtmacından sarı hindistancevizine benzer kalın bacakları görünüyordu. Ayaklarında deve kuşu tüyünden ponponlu pembe saten balerin ayakkabıları vardı. Rosa Klebb gözlüklerini çıkarmıştı. Kirpiklerinde kat kat rimel,dudaklarında ruj ve yanaklarında allıkla boya küpüne girmiş çıkmıştı âdeta.

Tatiana kekeledi:

— Çok güzel!

— Güzel, değil mi? diye kıkırdadı kadın.

Odanın köşesindeki geniş kanepeye oturdu. Koltuğun üzerine köylülerin işledikleri kumaşlardan atılmıştı. İçini çekerek Kleopatra gibi koltuğa uzandı. Kolunu uzatıp pembe abajurun düğmesine bastı. Yanındaki koltuğa vurarak Tatiana'ya gelmesini işaret etti:

— Tepedeki ışığı söndür, şekerim. Düğme kapının yanında. Sonra gel, yanıma otur. Birbirimizi daha iyi tanımalıyız.

Tatiana kapıya doğru yürüdü. Holün ışığını kapadı. Elini kararlı bir tavırla kapı koluna götürdü. Kapıyı açtı ve soğukkanlılıkla koridora çıktı. Birden sinirleri iflas etti. Kapıyı hızla vurarak kapadı. Elleri kulaklarında çılgınlar gibi koridorda koşmaya başladı. Beklediği çığlığı asla duyamadı.

X. BÖLÜM

FİŞEKLER PATLIYOR

Ertesi günün sabahıydı.

Yüzü solgun ve bezgin görünüyordu. Gözlerinin altında tavuk derisine benzer torbalar belirmişti. Gözler kan çanağı gibiydi.

Albay Klebb'in yanındaki üç telefondan biri çalmaya başladı. Telefonu açtı.

— Gönderin!

Kronsteen bir iğneyle dişini karıştırıyordu. Afrika'nın tam altına, deri koltuklardan birine oturdu.

— Granitsky!

Kronsteen, yavaş yavaş başını çevirip kapıya baktı.

Red Grant içeri girip kapıyı kapattı. Masaya yaklaştı. Kronsteen onu doyurulmak için bekleyen kocaman bir köpeğe benzetti.

Rosa Klebb buz gibi gözlerle Grant'i süzdü.

— Çalışmaya hazır mısın?

— Evet, albay yoldaş.

— Görelim bakalım. Elbiselerini çıkar.

Red Grant hiç şaşırmamıştı. Elbiselerini çıkardı, koyacak yer aradıktan sonra yere attı. Sonra, umursamaz bir tavırla üzerindeki bütün giysileri çıkardı. Kasvetli oda, kırmızı-bronz vücut ve altın saçlarla birden ışığa boğuldu. Grant, elleri iki yanında, bir dizi ilerde, bir resim dersine modellik ediyormuş gibi durdu.

Rosa Klebb ayağa kalkıp yanına geldi. At satın alıyormuş gibi vücudu yokladı. Adamın arkasına geçip incelemeye devam etti. Kronsteen, kadının ceketinin cebin-

den bir şey çıkarıp eline taktığını gördü. Metalik bir parıltı gözüne çarptı.

Albay Klebb Grant'in önüne geçti, parlayan karnına baktı. Birden korkunç bir hızla ve kolunun tüm gücüyle, muştalı sağ yumruğunu adamın midesine indirdi.

Rosa Klebb, hafifçe gülümsedi. Muştayı cebine koydu. Masanın başına geçip oturdu. Gururla, Kronsteen'e bakarak "İyi görünüyor" dedi.

Kronsteen homurdandı.

Çıplak adam sırıttı. Bir eliyle karnını ovuşturdu.

Rosa Klebb arkasına yaslanıp Grant'i süzdü. Düşünceli görünüyordu.

— Yoldaş Granitsky, sana bir görev vereceğim. Çok önemli bir görev. Şimdiye kadar gördüklerinden çok daha önemli. Hedef tehlikeli ve zor olduğu için bu görevden elde edeceğin başarı sana bir madalya kazandıracak. Yabancı bir ülkede yalnız olacaksın. Anlaşıldı mı?

— Evet, albay yoldaş!

Grant heyecanlıydı. İleriye büyük bir adım atma fırsatı çıkmıştı. Madalya ne olacaktı acaba? Lenin Nişanı mı? Dikkatle Albay Klebb'i dinledi.

— Hedef, bir İngiliz casusu. Bir İngiliz casusunu öldürmek ister misin?

— Çok isterim, albay yoldaş!

Grant gerçekten istekliydi. Bundan daha iyisi düşünülemezdi. O piçlerle görülecek bir hesabı vardı.

— Haftalarca eğitim görüp hazırlanman gerek. Bu görevde İngiliz ajanı kılığına gireceksin. Görünüşün ve davranışların yetersiz. Centilmenliğin sırlarını öğreneceksin. Buradaki bazı İngiliz centilmenleri eğitecek seni. Londra'daki Dışişlerinden biri. Onun görevi, seni İngiliz casusuna benzetmek olacak. Zor bir iş değil bu. Aralarında her çeşit insan var. Operasyon ağustos sonunda olacak, ama hemen eğitime başlaman gerek. Elbiselerini giy ve emir subayına git. Anlaşıldı mı?

— Evet, albay yoldaş!

Grant, soru sorulmaması gerektiğini biliyordu. Ka-

dının kendine bakan gözlerini umursamadan giyindi. Ceketini iliklerken kapıya yürüdü. Döndü.

— Teşekkürler, albay yoldaş.

Rosa Klebb düşünclerini not ediyordu. Grant'e başını kaldırıp cevap vermedi. Grant dışarı çıktı.

Kadın kalemini masaya fırlattı, arkasına yaslandı.

— Şimdi Yoldaş Kronsteen. Tüm mekanizmayı harekete geçirmeden önce, soracağınız soru var mı? Hükümet, hedefi ve ölüm emrini onayladı. Planınızı ayrıntılarıyla General Grubozaboyschikov'a rapor ettim. Uygulamanın ayrıntıları tamamen bana bırakıldı. Plan ve operasyon personeli seçildi, emir bekliyorlar. Son anda aklınıza gelen bir şey var mı, yoldaş?

Kronsteen tavana bakarak oturuyordu. Kadının ses tonundaki değişiklik umrunda bile değildi. Tüm düşüncelerini konu üzerinde toplamıştı.

— Bu Granitsky denilen adama güvenebilir miyiz? Yabancı bir ülkede nasıl davranır?

— Onu on yıldır sınıyoruz. Kaçmak için, eline sayısız fırsat geçti. Sayısız araştırmalar yapıldı. Ama, hiçbir şey bulunamadı. Tıpkı bir eroinmana benziyor. Nasıl bir eroinman uyuşturucudan vazgeçemezse, o da Sovyetler Birliği'ni terkedemez. Benim en iyi katilim o. Üstüne yoktur.

— Peki ya bu kız? Romanova?

— Çok güzel bir kız. İşimize yarar. Bakire değil, ama saf ve cinsel yönden uyanmamış. Eğitilecek. İngilizcesi mükemmel. Ona, amacımızı değişik bir biçimde anlatalım. Eğer hata yaparsa akrabalarının adresleri elimizde. Eski sevgililerinin de isimlerini öğreneceğim. Gerekirse bu kişilerin görev bitene dek tutuklu kalacakları söylenebilir. Şefkatli bir kız. Bu önlemin yeteceğini sanıyorum. Sorun çıkaracağını tahmin etmem.

—Romanova... Bu eskilerden kalma bir isim. Böyle bir görevde Romanof ismini kullanmak garip gelebilir.

— Büyükanne ve babası uzaktan Çarın akrabaları oluyorlarmış. Ama kızın o taraklarda bezi yok. Zaten he-

pimizin ailesi öyle değil miydi? Hiç kimsenin elinden bir şey gelmez.

— Bizim büyükbaba ve annemizin soyadları Romanof değildi, dedi Kronsteen. Senin aklın yattığına göre sorun yok. Peki, ya bu Bond? Nerede olduğunu öğrenebildiniz mi?

— Evet. MGB İngiltere Şebekesi onun Londra'da olduğunu rapor etti. Gündüz merkeze gidiyor. Geceleri ise Londra'nın Chelsea denen semtindeki evinde kalıyor.

— Güzel. Bir iki hafta daha orada kalsın, yeter. Bu, herhangi bir operasyonda olmadığını kanıtlar. Kokuyu alınca, yeme doğru gidecek. Bu arada, ülke dışındaki kentleri araştırdım. İlk karşılaşma için, İstanbul'u seçtim. Orada iyi bir teşkilatımız var. Gizli Servis'in ise durumu zayıf orada. Ama, başkanı çok başarılı biri. ortadan kaldırılması gerek. Merkez, Bulgaristan ve Karadeniz bağlantılı. Londra'dan oldukça uzak. Kızla buluştuktan sonra Bond'u öldürüleceği yere çekmemiz gerek. Daha o yeri kararlaştırmadık. Fransa ya da yakınlarda bir yer olabilir. Fransız basınında destek bulabiliriz. İçine seks ve casusluk karıştırıp harika bir haber yazarlar. Granitsky'nin ne zaman sahneye çıkacağına karar vermeliyiz. Bunlar önemsiz ayrıntılar. Kameramanı ve diğer gerekli ajanları İstanbul'a göndermeliyiz. Bizim şubemiz ise olağan işlerini sürdürecek. Kuşku uyandırmamalıyız. Operasyondan önce ve operasyon sırasında Türkiye ile bütün haberleşme bağlantıları normal olmalı. İngilizlerin koku almasını istemiyoruz. Şifre Bölümü, özel bir Spektor makinenin güvenlik açısından zararı olmadığını bildirdi. Bu çok iyi olacak. Makine, Özel Gereçler Bölümü'ne gönderilecek. Onlar hazırlıkları tamamlar...

Kronsteen sustu. Düşünceli bir tavırla ayağa kalktı. Kadının dikkatli gözlerine baktı.

— Şimdilik aklıma bir şey gelmiyor. Diğer ayrıntıların zamanı geldikçe karara bağlanması gerek. Ama operasyon başlatılabilir.

—Aynı fikirdeyim, Yoldaş. Artık başlayabiliriz. Ben

gerekli emirleri veririm. Yardımınıza çok teşekkür ederim.

Kronsteen başını bir iki santim öne eğdi. Arkasını dönüp odadan çıktı.

Rosa Klebb telefonlardan birine uzandı. Bir numarayı çevirdi.

— Operasyon Odası, dedi bir erkek sesi.

Rosa Klebb'in gözleri duvardaki İngiltere haritasına çevrildi. Bir ışık yanıp söndü bu sarı gözlerde. Islak dudakları aralandı.

— Ben Albay Klebb. İngiliz casusu aleyhine düzenlenen komplo konusu. Operasyon hemen başlasın!

İKİNCİ KISIM: EYLEM

XI. BÖLÜM

HUZUR DOLU YAŞAM

Huzur dolu yaşamın kolları uzanıyor ve Bond'un boynuna boğarcasına sarılıyordu. O, mücadelenin insanıydı. Uzun bir süre savaş olmazsa morali bozulmaya başlıyordu.

Bu kez, bir yıldır barış saltanatını sürdürüyordu. ve barış, Bond'u yavaş yavaş öldürüyordu.

Bond 12 Ağustos Perşembe sabahı saat 7.30'da uyandı. Evi, King's Road'da,ağaçlı çok rahat bir apartman dairesiydi. Daha şimdiden kendini bekleyen günü düşünüp canı sıkılmaya başlamıştı. Herhalde dünyanın bütün dinlerinde boş oturmak günah olmalıydı. Uykudan bile canı sıkkın kalkıyordu.

Tıraş olduktan sonra üzerine lacivert, kolsuz gemici tişörtünü ve açık mavi pamuklu pantolonunu geçirdi. Ayaklarına siyah deri sandaletlerini geçirip büyük pencereli oturma odasına yürüdü. En azından şimdilik, sabah ki sıkıntısını bedeninden çıkarıp atmıştı.

Hizmetçisi May, elinde kahvaltı tepsisiyle içeri girdi. May, bembeyaz saçlı, yüzü hâlâ güzel, yaşlı bir İskoçyalı kadındı. Tepsiyi, The Times Gazetesi'yle birlikte pencerenin önündeki masaya koydu. Bond, The Times'dan başka gazete okumazdı.

— Günaydın, Sör!

Bond'a göre, May'in ilginç özelliklerinden biri de buydu. İngiliz kralları ve Churchill dışında hiç kimseye "Sör" diye hitap etmezdi. Arada bir Bond'u "Sör" diye

çağırmakla ona duyduğu saygıyı göstermiş oluyordu.

Bond gazetesine göz atarken May gelip masanın yanında durdu.

— Dün akşam, sizin adam televizyon için yine buraya geldi.

— Hangi adammış o?

— O hep gelen adamınız. Hazirandan beri altı defa buraya geldi. Ona ilk gelişinde, günah olduğunu söyledim. Bir daha gelmeyeceğini sandım. Ama hâlâ satmaya çalışıyor. Hem de taksitle!

— Satıcıları kolay kolay yıldıramazsın.

— Dün akşam, yüzüne karşı aklıma geleni söyledim. Adamı yemek vakti rahatsız ediyor. Kimliğini sordum.

— Herhalde bu ona yetmiştir, dedi Bond ve kocaman fincanını ağzına kadar sade kahveyle doldurdu.

— Yok canım. Nerede o günler? Bana sendika kartını gösterdi. Hem de Elektrikçiler Sendikası kartını. Onlar komünist, değil mi Sör?

— Evet, öyle, dedi Bond.

Kadını dinlemiyordu. Birden uyandı. Belki kendini izleyen birileri vardı. Kahvesinden bir yudum aldı, fincanı masaya koydu.

— Bu adam, sana neler söyledi May? diye sordu.

— Boş zamanında televizyon satıp komisyon alıyormuş. İstemediğimize emin miymişiz? Bu mahallede televizyonu olmayan tek bizmişiz. Bizim antenimiz olup olmadığını bile gözlemiş. Sizinle bu konuda konuşmak istediğini söyledi. Nasıl oldu da eve girip çıkarken sizi yakalamadı, bilmem. Hep, ne zaman geleceğinizi soruyor. Tabii, ben ona hiçbir şey söylemedim. Bu kadar inatçı olmasa terbiyeli, iyi biri olacak.

Olabilir, diye düşündü Bond. Ev sahibinin evde olup olmadığını anlamanın yüzlerce yolu vardır. Hizmetçinin hareketleri, kapı arasından çabucak içeri bir göz atış. Güvenlik Bölümüne haber vermeli mi? Bond omuz silkti. Herhalde önemsiz bir şeydi. Neden onlar kendisiyle ilgilenecekti ki? Önemli bir şey olsa, Güvenlik Bölümü he-

men evini değiştirirdi.

— Herhalde onu bu kez, iyice korkutmuşsundur. (May'e gülümsedi.) Bir daha geleceğini sanmam.

— Herhalde, Sör.

Bond ona çevrede kuşkulu birini görürse haber vermesini söylemişti. Kadın da aldığı emre uyuyordu. Islık çalarak odadan çıktı. Ağustosun ortasında hâlâ o tapon siyah elbiseyi giymekte ısrar ediyordu.

O sabah Bond kahvaltısını balla bitirirken moral bozukluğunun nedenini teşhis etti. Her şeyden önce, Tiffany Olayı vardı. Birlikte mutlu aylar geçirdiği sevgilisi, onu terketmişti. Acı dolu birkaç haftayı bir otelde geçirdikten sonra temmuz ayında Amerika'ya dönmüştü. Onu fena halde özlüyordu. Yıllık izni yaklaşmıştı. Ama, yalnız ya da Tiffany'nin yerine biriyle tatile çıkmaya ne isteği ne de enerjisi vardı. Böylece, Gizli Servis'in yarı boş merkezinde kalmış, sekreterini haşlamış, arkadaşlarına çatmıştı.

M. bile, alt kattaki kafesteki aslandan bıkmıştı. Sabrı tükenmiş olacak, bu haftanın başında Bond'a sert bir mesaj göndermişti. Onu Yüzbaşı Troop yönetimindeki Soruşturma Komitesi'ne yolluyordu. Servisin yüksek bir subayı olarak önemli yönetim sorunlarına Bond'un el atma zamanı gelmişti. Zaten onun yerine gidecek başka biri de yoktu. Karargâhta hemen hemen herkes tatile çıkmıştı. 00 Bölümü, dinlenme halindeydi. Bond'dan o akşamüstü, 2.30'da 412 numaralı odaya gelmesi isteniyordu.

Bond sigarasını yakarken en çok başının etini yiyen, can sıkıcı nedenin Troop olduğuna karar verdi.

Her büyük şirkette herkesin canını sıkan, sevilmeyen bir diktatör vardır. Bu kişi, farkında olmadan olağan öfke ve nefretleri ve diğer yıldırımları üstüne çeker. Gönüllü bir hedeftir o. Bu adam, genellikle ya yönetmen ya da idarenin başıdır. Ufak tefek ayrıntıları bir çoban köpeği gibi izlediği için şirketin vazgeçilmez elemanıdır. Isı ve elektrik, havlu ve sabunlar, kırtasiye, kantin, tatil rotası,

diğerlerinin çalışma yöntemleri gibi şeyler gözünden hiç kaçmaz. O, yazıhanenin gereçleri ve rahatlığı üzerinde söz sahibi olan adamdır ve otoritesi şirkette çalışan kadın ve erkeklerin özel hayatına kadar uzanır. Böyle bir işe göz koymak ve gerekli özelliklere sahip olmak için insanda herkesi çıldırtan özellikler bulunmalıdır. İnsanın cimri, meraklı, herkesin işine burnunu soran, kılı kırk yaran biri olması gerekir. Aynı zamanda çok disiplinli olmalı ve farklı düşüncelere kayıtsız kalabilmelidir. Diktatör olmalıdır biraz. İyi çalışan şirket ve kurumlarda mutlaka böyle biri vardır. Gizli Servis'te bu adam Yüzbaşı Troop'du. Kendine göre görevi, "Servisi muntazam ve İngilizlere uygun bir durumda" tutmaktı.

Kaçınılmaz olarak Yüzbaşı Troop'un görevleri, kuruluşun çoğuyla çelişecekti. Ama, M.'nin Troop dışında bu Komitenin başına getirecek birini bulamaması büyük şanssızlıktı.

Çünkü bu da, Burgess ve Maclean olayını inceleyip, olaydan alınacak dersleri çıkartan sayısız Soruşturma Komitesi'nden biriydi. M., o olayın dosyasını kapatalı beş yıl oluyordu. Ama Başbakan daha sonra Güvenlik Servisleri'nin Özel Konsey Soruşturması'nı emrettikten sonra, M. sus payı olarak bu soruşturma komitelerini kurmaya başlamıştı.

Bond, Troop'la Gizli Servis'e alınan "entellektüeller" konusunda umutsuz bir mücadeleye girişmişti.

Kızdıracağını bile bile, Bond inadına görüşlerini ileri sürmüştü. Eğer "M-15" ve Gizli Servis ciddi olarak atom çağının "entellektüel casusuyla" ilgilenecekse, onları daha iyi anlamak için kadrolarına aydın kişileri almalıydılar.

— Hindistan ordusundan emekli olmuş subaylar Burgess ya da Maclean'in düşünce yöntemlerini anlayamazlar, demişti Bond. Onların sırlarını, akraba ve yakınlarını öğrenmek bir yana, bu tip insanların varlığından bile haberleri yoktur. Burgess ve Maclean Rusya'ya gittikten sonra, onlarla kontak kurmanın ve onları Ruslara karşı

ikili ajana dönüştürmenin tek yolu vardı. Bu yol da, en yakın dostlarını Moskova, Prag ve Budapeşte'ye göndermek ve onlara kontak kurana kadar beklemelerini söylemekti. İkisinden biri, özellikle Burgess, yalnız olduğu ve hikâyesini birine anlatmak istediği için yine bize yaklaşacaktı. Elbette trençkotlu, süvari bıyığı ve olumsuz düşünceleri olan birine açılamazlardı.

— Öyle mi? demişti, Troop soğukkanlılıkla. Demek organizasyona uzun saçlı sapıklar doldurmamızı öneriyorsun? Çok ilginç bir fikir. Hepimizin güvenlik açısından eşcinselleri tehlikeli bulduğumuzu sanıyordum. Amerikalıların bir yığın atom sırrını parfüm kokan bir homoseksüel erkeğe vereceklerini hiç sanmam.

—Bütün aydınlar eşcinsel değildir. Üstelik çoğu da kel-dir. Benim söylemek istediği...

Böylece, tartışma üç gündür sürüp gidiyordu. Diğer komite üyeleri de Troop'dan yanaydılar. Bugün önerilerini vermek zorundaydılar. Bond, azınlık raporunda olmak gibi hoşlanılmayan bir adım atıp atmamakta kararsızdı.

Saat dokuzda merdivenlerden inip arabasına binerken Bond düşünüyordu. Bu sorunu ne kadar ciddiye alıyordu? İnatçılık mı ediyordu acaba? Sırf sinirleri bozuk olduğu için mi kendini tek kişilik muhalefet durumuna sokmuştu? Canı çok sıkıldığı ve yapacak başka bir şey bulamadığı için mi kendi kuruluşu içinde kendini budala yerine koyuyordu? Bond bir türlü karar veremiyordu. Bütün bunların dışında, içinde anlam veremediği bir huzursuzluk duyuyordu.

Otomatik kontak düğmesine basınca Bentley'in çift egzozu homurdanarak çalıştı. Durup dururken Bond'un aklına garip ve rezilce bir özdeyiş geldi.

"Tanrı kimi mahvetmek isterse, önce onun canını sıkar..."

XII. BÖLÜM

ÇOCUK OYUNCAĞI

Bond, Komitenin sonuç raporunda karar vermek zorunda kalmadı.

Sekreterinin yeni yazlık gömleğini övdü, o gece gelen dosyayı incelemeye başladı. Dosyanın yarısına gelmişti, kırmızı telefon çalmaya başladı. Arayan ya M. ya da Başkan olmalıydı.

Bond telefonu açtı:

— Gelebilir misin?

— M. mi çağırıyor?

— Evet. Uzun bir toplantı olacağa benzer. Troop'a haber verip senin Komite toplantısına gelemeyeceğini bildirdim.

— Ne hakkında olduğunu biliyor musun?

— Evet, aslında biliyorum ama konuyu ondan duysan iyi olur. Hiç olmazsa kendine gelirsin. Bu seferki hayli ilginç benziyor.

Bond ceketini giyip dışarı çıkarken, uyku günlerinin sona erdiğini, birisinin bir el ateş edip koşuyu başlattığını sezdi. Üst kata asansörle çıkarken ve M.'nin odasına doğru uzun koridorda yürürken aynı hissi taşıyordu. Ne zaman kırmızı telefonla yukarı çağrılsa bu hisse kapılırdı. Sonra, silahtan atılan bir mermi gibi hızla M.'nin seçtiği dünyanın uzak bir bölgesine doğru yol alırdı. M.'nin özel sekreteri Bayan Moneypenny'nin yüzünde de o aynı eski heyecan ve bilinçli gülümseme vardı.

— 007 geldi efendim.

— İçeri gönderin, dedi metal bir ses. Ve kapıda, rahatsız edilmemelerini belirten kırmızı ışık yandı.

M. kırmızı deri masanın karşısındaki koltuğu gösterdi. Bond oturup, çok sevdiği ve gurur duyduğu denizcinin sakin ve kırışık yüzüne baktı.

— Sana özel bir soru sorabilir miyim, Bond?

M., yanında çalışanlara asla kişisel sorular sormazdı. Bond ne diyeceğini merakla bekledi.

— Evet, efendim.

M., bakır tabladaki piposunu alıp doldurmaya başladı. Gözleri düşünceliydi, tütün tutan parmaklarını seyrediyordu.

— Cevap vermek zorunda değilsin. Ama, arkadaşın Bayan Case ile ilgili. Bildiğin gibi, ben bu konularla ilgilenmem. Ama o pırlanta işinden beri birbirimizi çok sık gördüğünüzü duydum. Evlenèceğinizi söylediler. Bana bu konuyu biraz anlatmak ister misin?

Şimdi ne olacak? diye düşündü Bond. Bu ofis dedikodularının tanrı cezasını versin.

— İyi anlaşıyorduk efendim. Herkes evleneceğimizi sanıyordu. Ama sonra, o Amerikan Elçiliği'nden biriyle tanıştı. Askeri ataşelikte, bir Deniz Binbaşısı. Herhalde onunla evlenecek. Aslında her ikisi de Amerika'ya döndüler. Sanırım, böylesi daha iyi. Ayrı ülkelerden insanların evlilikleri pek yürümüyor. Duyduğum kadarıyla iyi bir adammış. Londra'da yaşamaktan daha iyidir kız için. Buraya alışamazdı. İyi kızdı ama sinirliydi. Çok fazla kavga ediyorduk. Herhalde benim hatam. Neyse zaten bitti...

M. gözleri pırıl pırıl gülümsedi.

— Yürümediğine üzüldüm, James.

M.'nin sèsinde hiçbir üzüntü yoktu. Bond'un kadınlara düşkünlüğünden hoşlanmıyordu. Eski terbiyeyle büyüdüğü için önyargılıydı. Ama Bond'un şefi olarak, onun bir kadının ağına düşmesini hiç istemezdi.

— Herhalde, en iyisi bu. Bu işte sinirli kadınlarla ilişki kurmak iyi değildir. İnsana ayak bağı olurlar. Sorduğum için özür dilerim. Olanları sana açıklamadan önce

bunu sormam gerekiyordu. Çok garip bir iş. Evlenmek üzereyken seni böyle bir işe sokamazdık.

Bond, hikâyeyi bekleyerek başıyla bu sözleri onayladı.

— İyi öyleyse, dedi M.

Sesinde rahatlamış bir ton vardı. Arkasına yaslandı. Sönmemesi için, piposundan çabuk çabuk bir iki nefes çekti.

— Dün İstanbul'dan uzun bir sinyal geldi. Perşembe günü T. Bölümü'nün şefi daktiloyla yazılmış imzasız bir mesaj almış. Galata Köprüsü'nden saat 20'de kalkan vapura gidiş dönüş bileti alıp Boğaz'ı gezmesi yazılıymış. Hepsi bu kadar. T.'nin şefi serüvene meraklı çocuktur. Tabii vapura binmiş. Güverteye çıkıp beklemiş. On beş dakika sonra yanına bir kız gelmiş. Çok güzel bir Rus kızı diyor. Manzaradan, havadan sudan konuştuktan sonra, kız birden konuyu değiştirip sohbet eder gibi bir ses tonuyla olağanüstü bir hikâye anlatmış.

M. sustu. Yeniden piposunu yaktı. Bond, araya girdi.

— T.'nin şefi kim efendim? Ben hiç Türkiye'de çalışmadım.

— Kerim isminde bir adam. Darko Kerim. Annesi İngiliz, babası Türk. Harika bir insandır. Savaştan önce, T.'nin başkanlığına geldi. Elimizdeki en iyi adamlardan. İşini seviyor, başarılı. Çok zeki ve o bölgeleri avucunun içi gibi bilir. Her neyse, kız MGB'de onbaşı olduğunu söylemiş. İstanbul'a şifre subayı olarak yeni atanmış. Rusya'dan kaçmak ve Batı'ya sığınmak için bu görevi istemiş...

— Çok iyi! dedi Bond. Onlardan şifreleri bilen birini aramıza almak yararlı olabilir. Ama neden buraya gelmek istiyor?

M. masanın öbür ucundan Bond'a baktı.

— Çünkü aşık olmuş... Sana aşık olduğunu söylüyormuş.

— Bana mı aşık?

— Evet, sana. Kendisi öyle söylüyor. İsmi Tatiana Romanova. Hiç bu ismi duydun mu?

— Tanrı korusun, hayır! Yani duymadım efendim. Çok tuhaf! Benimle hiç karşılaşmış mı? Benim varolduğumu nereden biliyor?

— Tabii, bütün bunlar çok saçma dedi M. Ama, öylesine saçma ki, doğru da olabilir. Kız yirmi dört yaşında. MGB'ye girdiğinden beri, Merkez Fihrist'te çalışıyormuş. Bizim Kayıtlar Bölümü'nün eşi bir yer. Kız, "İngiliz" bölümündeymiş. Üzerinde çalıştığı dosyalardan biri de seninkiymiş.

— O dosyayı bir elime geçirsem, dedi Bond.

— Önce, senin fotoğraflarını görmüş, beğenmiş. Yüzünü filan yani. Senin hakkındaki her şeyi okumuş. Çok yaman biri olduğuna karar vermiş.

Bond, burnunun ucuna baktı. Yüzü kayıtsızdı.

— Ona, Lermontov ismindeki bir Rus yazarının roman kahramanını hatırlatıyormuşsun. O yüzden seni beğenmiş. En sevdiği kitap buymuş. Bu kahraman, çok kumar oynarmış. Her neyse, seni ona benzetmiş. Bir gün, yabancı bürolardan birine atanmayı başarırsa seni bulacağına inanmış. Senin. gidip kendisini kurtarmanı bekliyor.

— Hayatımda böyle saçma sapan hikâye duymadım efendim. Elbette, T.'nin şefi bunu yutmamıştır.

— Dur bir dakika. Hiç duymadığın bir şeyle karşılaştın diye hemen karar verme. Bu meslek yerine, film yıldızı olduğunu düşün. Dünyanın dört bir yanından sensiz yaşayamayacağını söyleyen aşk mektupları alırdın. Karşımızda, Moskova'da sekreterlik yapan aptal bir kız var. Herhalde orası da bizim Kayıtlar Bölümü gibi kadınlarla doludur. Yüzüne bakacak tek bir erkeğin bile olmadığı bir yer. Ve yakışıklı yüzünle senin dosyan sürekli kızın önüne geliyor. Tıpkı, bütün dünyadaki sekreterlerin dergilerdeki o korkunç yüzlere aşık olduğu gibi, o da sana tutuluyor. Aslında ben bu konuda fazla bir şey bilmem, ama bu gibi şeylerin olduğunu itiraf etmelisin.

Bond gülümsedi. M. kendisine yardım çağrısında bu-

lunuyordu.

— Aslında, olay bana da pek mantıksız gelmiyor, efendim. Rus kızlarının da İngilizler kadar aptal olmaması için hiçbir neden yok. Ama, yaptıkları büyük cesaret isteyen işler. Yaptığı işin ne kadar tehlikeli olduğunu biliyor mu acaba?

— T.'nin şefi kızın korkudan ödünün koptuğunu söyledi. Vapurdayken hep çevresine bakınmış. Ama her zamanki yolcuların dışında biri yokmuş. Zaten vakit geç olduğu için vapur hemen hemen boşmuş. Dur bir dakika. Daha hikâyenin yarısını bile anlatmadım. Kerim'e, sana duyduğu bu ihtirasın korkuya dönüştüğünü söylemiş. Ülke dışına atanmayı isteyince, İngilizce ve Fransızcayı çok iyi bildiği için, şifre memuru olarak İstanbul'a gidebileceğini söylemişler. Maaşı azalmış. Lafı uzatmayayım, altı haftalık eğitimden sonra üç hafta önce İstanbul'a gitmiş. Sonra araştırıp Kerim'in ismini almış. Kerim o kadar uzun zamandır Türkiye'de ki, herkes onun ne yaptığını biliyor. Ama umurunda değil. Üstelik, arada sırada gönderdiğimiz özel kişiler de bu yolla dikkati çekmemiş oluyorlar. Eğer kiminle konuşmaları, nereye gitmeleri gerektiğini bilirlerse çok müşteri çekeriz."

Bond yorum yaptı:

— Halkın gözü önünde olan adam, gizlenmek için zaman ve enerji harcayandan daha başarılı olur.

— Şimdi kız Kerim'den yardım bekliyor. Tabii, Kerim de önceleri tıpkı senin gibi tepki göstermiş. Tuzak aramaya başlamış. Ama bu kızı bize göndermekle Rusların ne elde edeceklerini anlayamamış. Bu sırada, vapur Boğaz'daki yolculuğuna devam ediyormuş, çok geçmeden geri dönüş başlayacakmış. Kerim, kuşkulandıkça kız da umudunu yitirmeye başlamış...

M.'nin gözleri parladı. M.'nin gözlerindeki parıltılar, diye düşündü Bond. M.'nin gözlerindeki parıltıların kendini ele verdiği o anları ne kadar iyi biliyordu.

— Kızın oynayacak tek bir kartı varmış. Koz ası. Eğer bize gelirse, şifre makinesini de birlikte getirmek zo-

runda olduğunu biliyormuş. Yepyeni Spektor makinesini. Ele geçirmek için her şeyi göze alacağımız makine.

"Tanrım!" dedi Bond. Armağanın büyüklüğü karşısında aklı durmuştu.Spektor! Bütün gizli trafiği deşifre edebilecekleri makine.O makineyi ele geçirmek, kaybolduğu anlaşılıp şifre düzeni değişse de, dünyanın tüm Rus Elçilik'lerinden ve casusluk merkezlerinden kaldırılsa da paha biçilmez bir zafer kazanmak olacaktı.

— Anladın mı 007?.. Şimdi ne demek istediğimi anladın mı?

— Ama, nasıl yapacağını söylemiş mi kız?

— Hayır. Ama Kerim, kızın gece görevinden söz ettiğini söylüyor. Herhalde bazı geceler ofiste yalnız kalıyor. Bu konuda hiç kuşkusu yokmuş. Birisi planı duyarsa, kendilerini vuracaklarını biliyor. Kerim'in bana rapor vermesinden bile endişelenmiş. Sinyali, Kerim'in göndermesini ve tek kopya olmasını istemiş. Tabii, Kerim söylediklerini yapmış. Kız Spektor'dan söz edince, Kerim bunun savaştan beri karşımıza çıkan en büyük fırsat olduğunu anlamış."

— Sonra ne olmuş efendim?

— Vapur, Ortaköy denen bir iskeleye yanaşmış. Kız orada ineceğini söylemiş. Kerim, o gece sinyali göndereceğine söz vermiş. Kız, biz sözümüzü tutarsak kendisinin de tutacağını söylemiş. İyi geceler deyip iskeleye çıkan insanların arasına karışmış. Kerim onu bir daha görmemiş.

M. birden öne eğilip Bond'un yüzüne dikkatle baktı:

— Tabii, Kerim pazarlığı yapacağımızı garanti edememiş. Bu kız tek bir şartla isteneni yapacak. İstanbul'a gidecek, onu ve makineyi buraya getireceksin!..

Bond omuz silkti. Zor iş değildi bu. Ama... İçtenlikle M.'ye baktı.

— Bu iş çocuk oyuncağı. Bana kalırsa tek bir engel var. Kız sadece benim resimlerimi görmüş ve bir yığın heyecanlı hikâyemi okumuş. Beni karşısında görünce, ya düş kırıklığına uğrarsa? Beklediği gibi çıkmazsam?

— Zaten zor yanı da bu ya. O yüzden sana Bayan Ca-

se hakkında soru sordum. Kendini ona beğendirmek zorundasın.

XIII. BÖLÜM

"B.E.A. SENİ ORAYA GÖTÜRÜR..."

Turbo-jetlerin homurtusu kulağa artık uğultu, gibi geliyordu. Sesin niteliği ve sarsıntının olmaması Bond' un yeni bir deneyimiydi. Hep, homurtulu, beygir gücüne karşı direnen uçaklarla uçmaya alışıktı. Uçak rahatlıkla Londra Havaalanı'nın doğu-batı pistinde ilerlerken, Bond kendini pahalı bir oyuncağın içinde oturuyormuş gibi hissetti.

Pilot motorlara gaz verdi, frenleri bıraktı. BEA'nin 10.30'da kalkan Roma, Atina üzerinden İstanbul'a giden 130 sefer sayılı uçağı havalandı.

On dakika içinde 20.000 fite ulaştılar: Motorlardan artık vızıltı gibi bir ses çıkıyordu. Bond kemerini çözüp, bir sigara yaktı. Yanında, yerde duran pahalı ataşe çantasına uzandı. Eric Ambler'in "Dimitrios'un Maskesi" adlı kitabını çıkardı. Çantayı yanına koydu. Çanta, boyuna karşın bir hayli ağırdı. Londra Havaalanı'ndaki memurun çantayı tartsa, ne kadar şaşıracağını düşündü. İçini bile açmamışlardı. Gümrük memuru ağırlığından kuşkulanınca İnspektoskop altına koyacaktı mutlaka. İçindekileri görse ne kadar şaşırırlardı kim bilir?

"Q" Bölümü bu çantayı özenle hazırlamıştı. Deriyle astar arasına iki sıra halinde elli tane 25'lik mermi konmuştu. Masum görünen yan astarların içinde ise iki bıçak vardı. Wilkinsons tarafından imal edilmişti bıçaklar. Kabzaları ise ustaca yan dikişlerin içine gizlenmişlerdi. Bond'un gülerek onları vazgeçirmek için gösterdiği tüm

çabalara karşın, O'nün ustaları çantanın sapına siyanür hapı yerleştirmişlerdi. Belli bir noktadan çantanın sapına bastırıldığında, hap Bond'un elinde olacaktı. Bond çantayı teslim alınca hapı hemen tuvalete atmıştı. En önemlisi, "Palmolive" tıraş kremiydi. Krem kutusunun tepesi açılıyordu. İçine Baretta'nın susturucusu yerleştirilmişti. Para çok gerekli olursa, çantanın kapağında elli tane altın vardı.

Bu hünerli çantalar Bond'un komiğine gidiyordu. Dört kiloluk ağırlığına karşın, bu çanta sayesinde mesleğinin gereçlerini yanında taşıyabiliyordu. Çanta olmasa o aletleri vücudunda gizlemek zorunda kalacaktı.

Uçakta sadece on iki kadar yolcu vardı. Yolcu sayısının on üçe çıktığını duysa, Loelia Ponsonby nasıl dehşete düşecekti kim bilir? Bond kadının yüzünü düşünüp gülümsedi. M.'nin yanından ayrıldıktan sonra, yazıhanesine inmişti. Sekreteri, cuma gününe rastlayan ayın 13'de yolculuk etmenin uğursuzluk olduğunu söylemişti.

Öğle yemeğini getirdiler. Bond kitabını ve düşüncelerini bir kenara bırakıp Cenevre Gölü'nü seyrederek yemek yedi. Alpler'in eteklerindeki çam ormanlarını görünce ski yapmaya gittiği tatilleri anımsadı. Bond, karlı tepelere baktı, gençliğini düşündü. Ardında Cenevre Üniversitesi'nden iki arkadaşı, belinde ip, Aiguilles Rouges' un kayalık zirvesine çıkardı.

Ya şimdi? Bond, camdaki hayaline gülümsedi. Uçak dağların üzerinden uzaklaştı, Lombardia Platosu'na yaklaştı. Eğer o genç James Bond, caddede yürürken karşısına çıksa on yedi yaşındaki temiz, hevesli gençliğini tanır mıydı acaba? Ve o genç, daha yaşlı, gizli ajan James Bond hakkında ne düşünürdü? Yılların ihaneti ve acımasızlığıyla kirlenmiş bedenin ardında kendini tanıyabilir miydi? Soğuk kibirli gözleri, yanağındaki yara izi ve sol kolunun altındaki kabarıklıkla bu adamı... Genç onu tanırsa, nasıl yargılardı? Bond'un şimdiki görevi hakkında ne düşünürdü? Yakışıklı gizli ajan hakkında ne düşünürdü? Yeni ve çok romantik bir rolle İngiltere için zampa-

ralık yapmaya dünyanın başka bir ülkesine giden bu adam hakkında?

Bond, çoktan ölmüş gençliğini düşünmeye çalıştı. Geriye asla dönmemeliydi. Kaderini izle ve onunla mutlu ol. Kullanılmış araba satıcısı, sarı basın kartlı, nikotin ve cine gömülmüş bir gazeteci ya da bir sakat, ya da ölü olmadığına şükret.

Akdeniz'in mavi sularına bakarken Bond geçmişini aklından çıkardı. Geleceğini, "İngiltere için zamparalık" olarak tanımladığı işini düşünmeye başladı.

Nasıl tarif edilirse edilsin, görevi buydu. Hayatında hiç görmediği, ilk kez ismini dün duyduğu bir kızı baştan çıkartmaya, hem de çok çabuk baştan çıkartmaya gidiyordu. Ve kız ne kadar güzel olursa olsun- T.'nin başkanı onu "çok güzel" diye tanımlamıştı- Bond'un aklı fikri kızda değil, getirdiği çeyizde olmalıydı. Parası için zengin bir kadınla evlenmeye benziyordu bu iş. Böyle bir rolü oynayabilecek miydi? Belki gerektiği gibi konuşacak ve davranacaktı, ama bedeni gizli düşüncelerinden ayrılıp ileri sürdüğü aşkı kanıtlayabilecek miydi? Akılları kadının banka hesabındayken, erkekler yatakta nasıl doğal olabilirlerdi? Belki servet avcılığının da erotik bir yönü vardı. Ama, ya bir şifre makinesinin?

Yoksa bu karmakarışık bir MGB oyunu muydu? M.'nin kuşkulu kafasının bile alamadığı bir tuzağa mı girmek üzereydi? M.'nin tuzak olasılığından endişelendiği belliydi. Yalnız M. değil, bütün bir gün ve gece Bölümlerin Başkanları durumu incelemişlerdi. Nereden bakılırsa bakılsın, Rusların niyeti ve çıkarı anlaşılamamıştı. Bond'u kaçırıp sorguya çekmek isteyebilirlerdi. Ama neden Bond? Servisin genel çalışmalarıyla ilgilenmeyen bir ajandı o. Kafasındaki yeni görevin ayrıntıları dışında Ruslara faydalı olabilecek bir şey bilmiyordu ki! Ya da intikam almak için Bond'u öldürmek isteyebilirlerdi. Ama onlarla karşılaşmayalı iki yıl olmuştu. Onu öldürmek istese-lerdi, Londra caddelerinde ya da evinde vurabilirler, arabasına bomba koyabilirlerdi.

Hostesin yanına gelmesiyle Bond'un düşünceleri yarıda kaldı. "Kemerlerinizi bağlayın lütfen." Hostes konuşurken, uçak mide bulandırıcı bir biçimde hava boşluğuna düştü. Dışardaki gökyüzü birden kararmıştı. Yağmur yağıyordu. Aniden mavi-beyaz bir aydınlık oldu, sonra uçaksavar mermileri uçağa isabet etmiş gibi bir patlama oldu. Uçak fırtınanın ortasına girmişti.

Bond tehlike kokusu aldı. Lunaparktaki elektrik ve ter karışımına benzer gerçek bir kokudur bu. Yeniden şimşekler çaktı. Birden uçak çok küçük ve çaresiz göründü gözüne. On üç yolcu! Cuma günü, ayın on üçü! Bond, Loelia Ponsonby'nin sözlerini düşündü. Koltuğun kollarına yapışmış elleri, ıslaktı. Uçak kaç yıllıktı acaba? Kaç mil katetmişti şimdiye kadar? Kanatlarının gücü neydi? Belki de İstanbul'a hiç varamayacaktı. Belki de bir saat önce üzerinde felsefe yaptığı kaderi onu Akdeniz'e yollayacaktı.

Bond'un ruhunda, tropik ülkelerdeki evlerde bulunan bir tayfun odası vardı. Bu odalar evin merkezinde, sağlam yapılmış küçük hücrelerdir. Çoğunlukla evin bodrumuna yapılırlar. Tayfun'un evi yıkma tehlikesi varsa, aile bu odaya sığınır. Tehlike geçene dek orada kalırlar. Bond olaylar kendi kontrolünden çıkıp başka bir seçenek kalmadığı zaman bu odaya sığınırdı. Şimdi de ruhunun boşluğuna kaçtı. Şiddetli sarsıntıları ve cehennem gürültüsünü duymamaya çalıştı. Tüm dikkatini önündeki koltuğun dikişlerine verdi. Harap olmuş sinirlerle kaderin 130 sefer sayılı BEA için aldığı kararı beklemeye başladı.

Birdenbire, kabinin içi aydınlandı. Yağmur durdu. Jetlerin sesi normale döndü. Bond, tayfun odasının kapısını açıp dışarı çıktı. Başını çevirip merakla dışarı baktı. Çok aşağılarda, uçağın minik gölgesini gördü. Derin bir nefes aldı ve arka cebindeki sigara tabakasına uzandı. Üç yaldız şeritli Morland sigaralarından birini çakmağıyla yakarken ellerinin titremediğini gördü, memnun oldu. Lil'e, tahminlerinin neredeyse doğru çıktığını söylemeli miydi? İstanbul'da yeterince kötü bir durum bulursa

söylemeye karar verdi.

Doksan dakikalık bir uçuştan sonra İstanbul'da olacaklardı. Karanlık Ege'yi geçip Marmara'ya varacaklardı. İyi bir akşam yemeği, iki sert martini ve bir şişe pembe şarap Bond'a endişelerini unutturdu. Ayın on üçünde, cuma günü uçmayı ve görevinin kuşkularını aklından çıkardı.

Sonra İstanbul'a geldiler. Uçağın motorları durdu. İstanbul'a bir saat uzaklıktaki güzel ve modern Yeşilköy Havaalanı'na indiler. Bond, hostese güzel uçuş için teşekkür edip allahaısmarladık dedi. Elinde ağır çantası, gümrüğe yürüdü. Bavulunu bekledi.

Demek bu esmer, ufak tefek insanlar çağdaş Türklerdi. Bond onların seslerini, geniş sesli harfleri, uzatarak söyledikleri "u"ları dinledi. Yumuşak terbiyeli sesleri vardı. Ama gözleri farklıydı Zeki, kederli ve bazen öfkeli gözlerdi bunlar. Bond, bu gözlerin tarihini bildiğini sanıyordu. Yüzyıllardır, ufukları seyretmeye alışık gözlerdi bunlar. Tarlayı biçen, tüccarın terazisini dikkatle süzen gözlerdi. Korkusuz, kederli gözlerdi. Yabancılara güvenmeyen gözler.

Gümrükten çıkınca, uzun boylu, sarkık bıyıklı bir adam gölgelerin arasından sıyrıldı. Üzerinde şık bir pardösü ve şoför şapkası vardı. Selam verdi, Bond'un ismini sormadan bavulunu elinden aldı. Eski, ama pırıl pırıl bir arabaya doğru yürüdüler. Altmışlı yıllarda bir milyoner için özel yapılmış bir Rolls Royce idi bu.

Araba havaalanından kayarak uzaklaşıyordu. Şoför döndü, mükemmel bir İngilizceyle konuştu. Sesi son derece kibardı.

— Kerim Bey bu gece dinlenmeyi tercih edeceğinizi düşündü. Yarın sabah saat dokuzda sizi alacağım. Hangi otelde kalacaksınız?

— Kristal Palas'ta.

— Çok güzel.

Arkalarında, havaalanı otoparkının gölgeleri arasında, Bond bir motosikletin hareket ettiğini duydu. Bond

için önemsiz bir sesti bu. Arkasına yaslanıp gezinin tadını çıkarmaya başladı.

XIV. BÖLÜM

DARKO KERİM

James Bond, Beyoğlu sırtlarındaki Kristal Palas Oteli'nin küçük odasında, sabah erkenden uyandı. Gece otele geldiğinde kendini karşılayan kapıcıyı gördükten ve girişteki rengi soluk döşemeyi inceledikten sonra, nasıl bir yere geldiğini anlamıştı. Otelini değiştirmeyi düşünmüştü. Tembellik ve Avrupa'nın eski moda otellerinde görülen romantik havayı sevme gibi garip bir huy yüzünden kalmaya karar vermişti. Defteri imzaladıktan sonra, asansörle üçüncü kata çıkmışlardı.

Birkaç parça eski eşyası ve demir karyolasıyla oda beklediği gibi çıkmıştı.

Bond, bir süre Avrupa ile Asya'yı ayıran pırıl pırıl sulara baktı. Sonra, güneş içindeki odasına dönüp telefonla kahvaltı istedi. İngilizcesini anlamadılar, ama Fransızcasıyla derdini anlatabildi. Suyu açıp, tıraş oldu. Odasına gelmesini söylediği kahvaltının fiyasko olmamasını umdu.

Düş kırıklığına uğramadı. Yağlı yoğurt, mavi porselen bir kâseye konmuştu. Kabukları soyulmuş incirler taze ve olgundu. Sade Türk kahvesi ise, kokusundan yeni kavrulduğu belliydi. Bond, masalardan birini açıp pencerenin yanına çekip afiyetle nefis yemeği yedi. Önünde uzanan denizi geçen kayıkları ve vapurları seyretti. Kerim'i ve yeni haberlerini düşündü.

Saat tam dokuzda, Rolls Royce kendisini almaya geldi. Taksim Meydanı'ndan, kalabalık İstiklal Caddesi'nden

geçtiler. Deniz Yolları'nın zarif armasıyla süslü vapurların bacalarından kalın ve siyah dumanlar çıkıyordu. Galata Köprüsü'nün karşısı sisler altındaydı. Rolls Royce, araba selinin arasından, güçlü havalı kornasının sesiyle yayaları teğet geçercesine kendine yol açmaya çalışıyordu. Sonra yol açıldı ve İstanbul'un eski Avrupa yakası geniş köprünün karşı tarafında pırıl pırıl parladı. Camilerin kubbeleri, gökleri delen ince ve zarif minarelerinin dizleri dibine çökmüşlerdi sanki. Burası bir zamanlar Binbir Gece Masalları'na sahne olacak kadar büyülü bir kent olmalıydı. Modern Türkiye'nin bu büyüleyici kenti, Beyoğlu yığını tepelerinden kendine bomboş parlayarak bakan Hilton gibi çelik ve beton yığını uğruna bir kenara atılmış gibiydi.

Köprünün karşısına geçince, araba parke taşlı dar bir sokağa girdi. Yüksek, ahşap bir konak kapısının önünde durdular.

Güleryüzlü, haki üniformalı bir görevli kapıcı bölmesinden çıkıp onları selamladı. Arabanın kapısını açıp Bond'a kendini izlemesini işaret etti. Çakıltaşlı küçük bir bahçeye girdiler. Bahçenin ortasında kocaman bir ökaliptus ağacı vardı. Altında iki küçük kumru, yerde bir şeyler gagalıyorlardı. Uzaktan kentin gürültüsü geliyordu. Burası, sessiz ve huzur doluydu.

Çakıl taşlarının üzerinde yürüdüler ve başka bir kapıdan daha geçtiler. Bond, kendini kemerli büyük bir ambarın içinde buldu. Yüksek ve yuvarlak pencerelerden süzülen güneş huzmeleri, balyaların üstüne vuruyordu. Ambarda baharat ve kahve kokusu vardı. Ana koridordan geçerken Bond'un burnuna kesif bir nane kokusu geldi.

Ambarın sonunda, demir parmaklıklarla çevrili yüksek bir platform çıktı karşılarına. Platformun üzerinde, kızlı erkekli bir grup birtakım hesaplar yapıyor, çabuk çabuk önlerindeki defterlere bir şeyler yazıyorlardı. Bond aralarından geçerken hiçbiri başını kaldırıp bakmadı. Uzun boylu, ince ve esmer bir genç yanlarına geldi. Yüzüne çok yakışan masmavi gözleri vardı. Pırıl pırıl, bem-

beyaz dişleriyle Bond'a dostça gülümsedi. Platformun arkasına geçtiler. Elindeki anahtarla maun kapıyı çaldıktan sonra, cevap beklemeden içeri girdiler.

— Ooo, buyrun, buyrun!

Darko Kerim, sıcak eliyle sertçe Bond'un elini sıktı. Güçlü bir eldi bu. Parmak kemiklerini sıkarak kırabilecek güçte bir el.

Bond'un boyu bir seksendi. Ama, bu adam kendisinden en az beş santim daha uzun boylu olmalıydı. Üstelik, Bond'un iki misli ağırlığındaydı. Bond, esmer yüzdeki gülümseyen mavi gözlere baktı. Gözler çalışmaktan yorgun düşmüş görünüyorlardı. Tehlikenin tadını iyi bilen gözlerdi bunlar. Esmer gururlu yüz, siyah kıvırcık saçlar ve mavi gözlerle son derece çarpıcıydı. Acımasız, hayat dolu, görmüş geçirmiş bir yüz. Bond, hiçbir insanın yüzünde böylesine dostluk ve sıcaklık görmemişti. Adamın elini bırakıp gülümsedi. Bond, bir yabancıya karşı pek ender olarak bu kadar yakınlık duyardı.

— Dün akşam beni arabayla aldırdığınız için, teşekkür ederim.

— Dostlarımıza da teşekkür etmelisin. Arabam ne zaman havaalanına gitse takip ederler. Her iki taraf da seni karşıladı.

— Vespa mıydı, yoksa Lambretta mı?

— Farkettin demek. Lambretta. O ufak tefek adamları için yüzlerce motosikletleri vardır. Hepsi birbirlerine benzerler. Kimin kim olduğunu bir türlü anlayamadık. Küçük gangsterler, çoğunlukla onların pis işlerini yapan Bulgarlardır onlar. Ama sanırım, bu yanınıza fazla yaklaşmadı. Bir gün şoförüm takip edildiğini farkedince durmuş, son sürat geri geri gitmeye başlamıştı. O günden beri Rolls Royce'a fazla yaklaşmıyorlar. Arabanın boyası mahvoldu, tampon da öyle. Ama onları biraz terbiye edebildik...

Kerim fildişi ağızlığına sigarasını yerleştirirken, Bond çevresine bakındı. Oda vernik ve boya koktuğuna göre, yeni döşenmiş olmalıydı.

Duvarları maun kaplanmıştı. Kerim'in koltuğunun arkasında, tavandan yere kadar işlemeli bir örtü sarkıyordu. Örtü, arkasında açık bir pencere varmışcasına rüzgârla dalgalanıyordu. Işık, tepedeki üç yuvarlak pencereden geldiğine göre buna olanak yoktu. Belki örtünün arkasında Haliç'e bakan bir balkon vardı. Bond'un kulağına sahile vuran dalga sesleri geliyordu. Sağ duvarın tam ortasında, Kraliçe'nin büyük bir portresi vardı. Bir duvar ise, boydan boya kütüphaneye ayrılmıştı. Tam önünde deri bir puf duruyordu.

Kerim sigarasını yaktı. Başıyla, rüzgârda sallanan işlemeli örtüyü gösterdi.

— Dün dostlarımız beni ziyarete geldiler. Duvarın dışına bomba koymuşlar. Niyetleri beni masamda otururken yakalamaktı. Büyük bir şans eseri birkaç dakika için, bir Romen kızıyla şu divana çekilmiştim. Kız hâlâ, bir erkeğin sevgi karşılığında sırlarını ortaya dökeceğine inanıyor. Bomba can alıcı bir anda patladı. Tabii, oralı olmadım. Ama, kız için bu kadarı çok fazlaydı. Onu bıraktığımda, sinir krizlerine tutuldu. Korkarım, benim sevişme tarzımı çok şiddetli buldu. Tabii, çabucak odayı tamir ettirdim. Şimdi, o yüzden boya ve vernik kokuyor. (Kerim arkasına yaslandı, kaşlarını çattı.) Neden birdenbire savaş açtılar, anlamıyorum. Biz İstanbul'da dostça geçinir gideriz. Hepimizin kendi işleri vardır. Sevgili dostlarımın böyle birden savaş ilan etmeleri duyulmuş şey değil. Çok endişeleniyorum. Sonunda Rus dostlarımızın başı derde girecek. Bombayı atan adamın ismini öğrenirsem onu azarlamak zorunda kalacağım. Umarım, bunun bizim olayla ilgisi yoktur.

— Peki benim ziyaretimi herkese duyurmak gerekli miydi? Sizi bu olaya sokmayı hiç istemem. Rolls Royce'u neden havaalanına gönderdiniz? Benimle ilgili olduğunuz ortaya çıktı.

— Dostum, bilmen gereken bir şey var. Bizlerin, Ruslar ve Amerikalıların otelde maaşlı adamları vardır. Gizli Polis'ten, ülkeye deniz, kara ya da hava yoluyla giren

yolcuların her gün bir listesini alırız. Birkaç gün vaktim olsaydı seni Yunan sınırından gizlice de sokardım. Ama ne gerek var? Buraya geldiğini karşı taraf bilmeli ki, dostumuz seninle kontak kurabilsin. Randevuya kendi karar verecek. Bunu şart koştu. Belki bizim güvenliğimizden kuşkulanıyor. Kim bilir? Sanki ben bilmiyormuşum gibi, merkezin senin gelişinden hemen haberi olacağını söyledi. Neden kızın işini zorlaştıralım? Benim tek düşüncem, seni rahat ettirip eğlendirmek. Ziyaretten bir sonuç alamasan bile, buradan iyi izlenimlerle ayrılmanı istiyorum.

Bond güldü.

— Sözümü geri aldım. Balkan formülünü unutmuşum. Zaten burada senin emirlerin altındayım. Sen bana yapmam gerekenleri söyle ben yaparım.

Kerim elini sallayarak konuyu değiştirdi.

— Şimdi, rahatlığından söz ettiğimize göre, otelin nasıl?

— Fena değil. İstanbul Hilton ya da çok lüks bir otelde kalmak istemedim.

— Para yüzünden mi? Kerim çekmecesini çekti, bir tomar yeşil banknot çıkardı. İşte, şu elli bin Türk lirasını al. Burada sterlin çok değerli. Paran bitince bana söyle. İstediğin kadar veririm. Oyun bittikten sonra hesap görürüz. Croesus ilk altın paraları bulduğundan beri, paranın değeri düştü. Paranın üstü de değeri gibi itibarını yitirdi. Önceleri paranın üzerine tanrıların yüzleri işlenirdi. Sonra kralların, sonra da başbakanların resimleri konmaya başladı. Şimdi bir bak, paraların üzerine bina resimleri basıyorlar. Başka ne istersin? Sigara? Bu sigaralardan birkaç paket oteline gönderirim. Diplomat, Türkiye'deki en iyi sigaradır. İşe başlamadan önce başka bir isteğin var mı? Yemek ve eğlenceyi merak etme, ben ilgilenirim. Kusura bakma, ama burada kaldığın sürece yanında olmak istiyorum.

— Hiçbir şeye ihtiyacım yok, dedi Bond. Ama, bir gün mutlaka gelip beni Londra'da ziyaret etmelisin.

— Asla, dedi Kerim. Hava ve kadınlar çok soğuk.

Burada oluşuna çok sevindim. Aklıma savaş geldi. Kahveni şekerli mi, sade mi istersin? Türkiye'de rakı ya da kahve içmeden konuşulmaz. Vakit rakı için daha çok erken.

— Sade olsun.

Bond'un arkasındaki kapı açıldı. Kerim emir verdi. Kapı kapanınca Kerim çekmecelerden birini açtı, bir dosya çıkarıp Bond'un önüne koydu. Eliyle dosyaya vurdu.

— Dostum, bu iş hakkında ne diyeceğimi bilemiyorum. Hiç düşündün mü, bilmem? Ben işimi biraz film yapımına benzetiyorum. Hep aktörleri istediğim yere topluyorum. Tam çekime başlayacağım, ya hava bozuyor ya da bir kaza oluyor. Sonra film çekiminde başına gelecek en kötü şey, şimdi olduğu gibi, iki yıldızın birbirine aşık olması. Bana göre bu olayda en karışık yer de bu. Bu kız, gerçekten seni seviyor mu? Seni gördüğünde de sevecek mi? Onu İngiltere'ye götürecek kadar sen onu sevecek misin?

Bond yorum yapmadı. Kapı çalındı. Memurlardan biri önlerine porselen kahve fincanlarını koydu, çıktı. Bond kahvesini yudumladı. Kerim bir yudumda bitirdi. Ağızlığına bir sigara iliştirdi.

— Ama bu aşk konusunda yapabileceğimiz bir şey yok. Bekleyip göreceğiz. Yapacak başka işler var bu arada... Düşman kampında bir şeyler oluyor dostum. Sadece beni ortadan kaldırmayı denedikleri için değil. Birtakım bilgiler aldım. İyi ve güvendiğim bir dostum anlattı. Mesele bu kadar önemli olmasa sana eve dönmeni söylerdim. Tehlikeli işler olacak burada.

Kerim arkasına yaslandı. Yüksek sesle güldü.

— Ama biz yaşlı kadınlar değiliz. İşimiz bu. Söylediklerimi unutup, işimize bakalım. Her şeyden önce bilmediğin bir şey varsa anlatayım. Kızı bir daha görmedim ve haber alamadım. Ama, belki bana randevu hakkında soru sormak istersin.

— Sadece bir tek ayrıntıyı öğrenmek istiyorum.dedi Bond. Bu kız hakkında ne düşünüyorsun? Hikâyesine ina-

nıyor musun, inanmıyor musun? Bunun dışında hiçbir şeyin önemi yok. Gerçekten bana aşık değilse, bütün iş yatar. Belki de ardında bizim anlayamadığımız bir MGB oyunu var. Söyle, kıza inandın mı?

Kerim başını iki yana salladı. Kollarını açtı.

— O gün ve o günden beri kendime hep aynı soruyu soruyorum. Kadının doğruyu söyleyip, söylemediği nereden anlaşılır? O güzel masum gözleri pırıl pırıldı. Nemli ve dolgun dudakları aralıktı. Söylediği şeylerden, yaptığı işten korkuyordu. Elleri bembeyazdı. Ama kalbinde ne vardı? Onu yalnız Tanrı bilir. Bir kadının seni sevip sevmediğini anlamanın tek yolu vardır. Onu bile sadece bir uzman anlayabilir.

— Evet dedi Bond. Ne demek istediğini anlıyorum. Kadının sevgisi yatakta anlaşılır.

XV. BÖLÜM

BİR CASUSUN GEÇMİŞİ

Yeniden kahve geldi. Bir kahve, bir kahve daha ve oda ağır bir sigara dumanıyla doldu. İki erkek, her ipucunu tek tek incelediler. Bir saat sonra, başladıkları yere geri dönmüşlerdi. Bu kızın sorununu çözmek Bond'a kalmıştı. Hikâyesine inanırsa, kızla birlikte makineyi ülkeden çıkaracaktı.

Kerim idari sorunları üstlendi. İlk önce, telefonu açıp seyahat acentesiyle görüştü. Gelecek hafta için ülke dışına, Londra'ya uçan her uçakta -Air France, BEA, SAS ve Türk Hava Yolları'nda- iki kişilik yer ayırttı.

— Şimdi sana bir pasaport bulmalı, dedi Kerim. Bir tane yeterli. Kız, senin eşin olarak seyahat edebilir. Adamlarımdan biri senin resmini çeker, sonra da kıza benzeyen birinin resmini bulur. Aslında, eski Greta Garbo resimlerinden biri uyar sanırım. Kız, Garbo'ya benziyor. Gazete arşivlerinden bulunabilir. Ben konsolosla görüşeceğim. Benim taktiklerimi seven, çok iyi bir insan kendisi. Pasaport bu gece hazır olur. İsmin ne olsun?

— Sen seç.

— Somerset. Annem oralıdır. David Somerset. Mesleğin şirket yöneticisi. Anlamsız bir meslek bu. Her anlama gelebilir. Ya kız? Caroline diyelim. Caroline tipinde bir kız zaten. Seyahat etmeyi seven temiz bir İngiliz çifti. Finans Kontrol Formu? Onu bana bırak. Üç yüz sterlinlik seyahat çeki gösteririm.Türkiye'deyken yüz sterlin bozdurduğunuzu gösteren bir banka makbuzu bulu-

rum. Gümrük? Onlar hiçbir şeye bakmazlar. Yanınıza, Londra'daki arkadaşlarınız için birkaç kutu Türk lokumu alacaksınız. Eğer ülkeden çabuk çıkmanız gerekirse, otel faturanı ve bavullarını bana bırak. Beni Kristal Palas'ta iyi tanırlar. Başka bir şey var mı?

— Aklıma başka bir şey gelmiyor.

Kerim saatine baktı.

— Saat on iki. Arabanın seni oteline götürme vakti geldi. Mesaj bırakılmış olabilir sana. Odana girince içeriyi araştırmayı unutma. Belki biri odanı karıştırmıştır.

Kerim zili çaldı. Dimdik duran memura emirler yağdırdı. Adam keskin gözlerini bir an için Kerim'den ayırmadan dinledi.

Kerim Bond'u kapıya kadar geçirdi. Yine, sertçe elini sıktı.

— Araba seni öğlen yemeğine geri getirecek. Mısır Çarşısı'nda küçük bir lokantada yiyeceğiz. Seninle çalışacağım için sevindim. İyi anlaşacağız. Şimdi, çabucak bitirmem gereken işlerim var. Yanlış işler olabilir, ama yine de... İşimize bakalım...

Kerim'in yardımcısı gibi görünen memur Bond'u yüksek platformun duvarındaki başka bir kapıdan çıkardı. Memurlar hâlâ başları önlerinde, çalışıyorlardı. Her iki yanında odalar olan, küçük bir koridora girdiler. Adam Bond'u bu odalardan birine soktu. İçerisi, çok yeni araçlarla donanmış bir karanlık oda ve laboratuvardı. On dakika sonra Bond yine sokağa çıktı. Rolls Royce, dar sokaktan Galata Köprüsü'ne yöneldi.

Kristal Palas'ta, resepsiyonda yeni bir görevli duruyordu. Sarı yüzlü, suçlu bakışları olan ufak tefek bir adamdı bu. Bond'a doğru yaklaştı. Hemen özür dilemeye başladı.

— Çok üzgünüm efendim. Arkadaşım size yanlış odayı vermiş. Kerim Bey'in dostu olduğunuzu bilmiyorduk. Eşyalarınızı 12 numaraya götürdük. Otelin en iyi odasıdır. Aslında, balayındaki çiftlere verilir bu oda. Her konforu vardır. Çok özür dilerim, efendim. Diğer oda si-

zin gibi seçkin konuklar için değildir...

Bond'un en sevmediği şey gereksiz yere pohpohlanmaktı.

— Şu odayı bir göreyim, belki beğenmem. Eski odamda oldukça rahattım, dedi.

Asansöre bindiler, birinci katta indiler. Resepsiyon memuru bir kapıyı açtı, yana çekildi. Bond, odayı gerçekten beğendi. Küçük bir balkona açılan geniş pencerelerden içeri güneş vuruyordu. Fransız stili döşenmiş odaya pembe ve gri renkler hakimdi. Parke döşemeye harika Buhara halıları serilmişti. İşlemeli tavanda büyük ve pırıl pırıl bir avize asılıydı. Sağdaki duvarın önüne kocaman bir yatak konmuştu. Arkasındaki duvarda ise, boydan boya altın çerçeveli bir ayna vardı. Odaya açılan banyoda büyük bir küvet ve duş vardı. Bond'un tıraş takımları özenle banyoya konmuştu.

Resepsiyon memuruyla birlikte yatak odasına geçtiler yeniden. Bond beğendiğini söyleyince memur eğilerek dışarı çıktı.

Bavulu, şifonyerin yanındaki pufun üzerine konmuştu. Eğildi. Kilidin çevresinde çizik yoktu. Kilide sıkıştırdığı saç parçası hâlâ yerinde duruyordu. Bavulu açıp, küçük ataşe çantasını çıkardı. Yine iz bulamadı. Bond çantayı kilitleyip ayağa kalktı.

Duş aldıktan sonra odadan çıkıp aşağı indi. Hayır, kendisine mesaj bırakılmamıştı. Resepsiyon memuru Rolls Royce'un kapısını açarken selam verdi. Adamın suçlu bakışlarının arkasında ne gizliydi? Bond, her ne gizliyse umursamamaya karar verdi. Tasarlanan oyun her neyse, nasıl olsa oynanacaktı. Eğer oda değiştirmek bir başlangıçsa çok daha iyi olmuştu. Nasıl olsa, oyun er ve geç başlayacaktı.

Araba hızla yokuşu inerken, Bond Darko Kerim'i düşünüyordu. T. Bölümü'nün şefi ne adamdı ya! Herkesin orta boylu olduğu bir ülkede sadece cüssesiyle otorite yaratabiliyordu. Hayat dolu görünüşüyle de herkesin dostluğunu kolayca kazanabiliyordu. Nereden bulmuşlardı bu

adamı? Servis'te nasıl çalışmaya başlamıştı acaba? Bond'un çok sevdiği, o ender bulunan adamlardandı Kerim. Sadece beş, altı tane gerçek dostu olan Bond, Kerim'i de onların arasına katmaya karar verdi.

Araba Galata Köprüsü'nden geçti. Mısır Çarşısı'nın önünde durdu. Şoför önden giderek yol açtı. Gölgelerin ve egzotik baharat kokularının içine girdiler. Şoför sola döndü, Bond'a küçük bir kapıyı gösterdi. Dar merdivenlerle yukarı çıkılıyordu.

— Kerim Beyi soldaki dip odada bulacaksınız efendim. Sormanız yeter. Burada herkes onu tanır.

Bond taş medivenleri çıktı. Bir garson ismini bile sormadan önüne düştü. Küçük, renk renk işlemeli, kemerli odalardan geçtiler. Kerim, çarşının girişine bakan köşe masada oturuyordu. İçinde buzların tıkırdadığı süt rengi bardağını kaldırıp Bond'u selamladı.

— İşte buradayım dostum! Şimdi, hemen bir rakı söyleyeyim sana. Küçük gezinti seni yormuştur.

Bond rahat koltuğa yerleşip, garsonun uzattığı bardağı aldı. Kerim'e doğru kaldırdı ve tadına baktı. Uzo'ya çok benziyordu rakı. Bir dikişte içkiyi bitirdi. Garson hemen bardağını doldurdu.

— Şimdi yemek ısmarlayalım. Burada sakatat yemekleri çok iyidir.

Güler yüzlü garson önerilerde bulundu.

— Döner kebabı bugün çok iyi, diyor. Kömür ateşinde dönerek pişirilen kuzu etidir. Pilavla servis yapılır. Yoksa tercih ettiğin başka bir şey var mı? Pilav ya da dolma? En iyisi ızgara lüfer ile başlamak. (Kerim, yine garsona bağırarak sipariş verdi.) Yeni haberlerin var mı?

Bond başını salladı. Kerim'e odasının değiştirildiğini ve el sürülmemiş çantasını anlattı.

Kerim içkisini bitirdi. Bond'un düşüncelerini yüksek sesle tekrar etti:

— Oyunun er geç başlaması gerek. Şimdi oturup bekleyeceğiz. Yemekten sonra düşman bölgesinde küçük bir gezinti yapacağız. Sanırım, bu ilgini çekecek. Oh, hayır,

bizi görmeyecekler. Gizlice, yeraltından gideceğiz. Şimdi, başka şeylerden söz edelim. Türkiye'yi beğendin mi? Yok hayır, cevabı bilmek istemiyorum. Başka?

Yemekleri geldi. Lüferler gerçekten nefisti. Kerim az pişmiş, hemen hemen çiğ balık yiyordu. Bond'un yüzündeki merakı görünce anlattı:

— Bir zamanlar güreşirdim ben. Antrenörüm hep çiğ yememi söylerdi. Bu balıklardan sonra çiğ sebze ve salata yiyeceğim. Herkes yemeyebilir. Ama benim umurumda değil başkalarının düşünceleri. Somurtkan insan olmasınlar da masada ne isterlerse onu yesinler.

— Neden güreşten vazgeçip bu mesleğe girdin?

Kerim, rakısından bir yudum aldıktan sonra bir sigara yakıp arkasına yaslandı:

— Benden de söz etmeliyiz tabii. Merak ediyorsundur. Bu iriyarı deli adam Servis'e nasıl girdi diyorsun. dur. Lafı uzatmadan anlatayım. Canın sıkılırsa söyle...

— Olur.

— Ben Trabzonluyum. Ailem çok geniştir. Babam çok yakışıklıydı. Hem de iyi bir balıkçı. Ünü bütün Karadeniz'e yayılmıştı. Kılıçbalığı tutardı. Kılıç, tutulması zor balıktır. Babam diğer balıkçılardan daha ustaydı. Türkiye'nin o bölgelerinde cesur erkekleri severler. Babam da oralarda kahraman gibi olmuştu. Birçok teyze, yenge, çocuklar beraber yaşardık. Babamın birçok gözdesi vardı. Tıpkı bir harem gibi. Bu gözdelerinin arasında, sirkte çalışırken görüp Trabzon'a kaçırdığı bir İngiliz kızı bile vardı. Kardeşim sarışındı. Onun için adını "Bianko" koydular. Ben esmer olduğum için de, Darko. Ama, babam hepimize çok iyi davranırdı. Güzel bir çocukluk yaşadım. Babam gibi yapılı biri oldum büyüyünce. Ama daha iyi eğitim gördüm. Annem istedi bunu. Babam bize sadece temiz olmayı, yalan söylememeyi, gururlu olmayı öğretti. Yirmi yaşıma gelince bir teknem oldu, para kazanmaya başladım. Evi terkettim, rıhtımda iki odalı bir evde yaşamaya başladım. İstanbul'da çingenelerle dövüşmüştüm. Onların kızlarından birini kaçırıp eve getirdim.

Bir gün annem haber vermeden evime geldi. Kızı buldu. Öfkeden çılgına döndü. Benden utanıyordu. Kızı derhal ait olduğu yere göndermeye karar verdi. Çingene kızı hep çıplak gezerdi. Ona elbiselerinden verdi. Kız giyindi ama ayrılık vakti gelince beni terketmedi. Halbuki kıza köpek gibi davranıyordum. Neyse, annem kız için endişelene dursun, ben de babamla konuştum. Babamın bu olaydan hiç haberi olmadı. Babamın yanında uzun boylu sarışın, bir gözünde siyah bir deri bağlı bir İngiliz vardı. Ruslardan söz ediyorlardı. İngiliz onların Batum'da, sınırda ne yaptıklarını öğrenmek istiyordu. Batum, petrol çıkarılan bir kenttir. Bilgi karşılığında, İngiliz iyi para ödeyecekti. Ben hem İngilizce, hem de Rusça biliyordum. Teknem, keskin gözlerim ve kulaklarım vardı. Babam, benim İngilizin hesabına çalışmama karar verdi. Ve o İngiliz dostum benden önce bu Bölümün Şefi olan adamdı. Binbaşı Dansey. Gerisini sen tahmin et artık...

— Peki, bu güreş eğitimi?

— O yan işlerden biriydi. Ruslar sirk olmadan yaşayamazlar. Türk sirklerinin sınırı geçmesine izin veriyorlardı. Ben önce güreş öğrendim. Sonra sirkte, dişlerimle ağırlık kaldırıp zincir filan kırmaya başladım. O Gürcüler arasında dev gibi adamlar vardır. Ama beyinsiz devler. Onlarla ne zaman kavgaya girsem yenerdim. Güreşten sonra içki içilirdi. Dedikodular olurdu. Ben anlamıyormuş gibi yapardım. Arada bir budalaca bir soru sorardım. Benim aptallığıma gülerlerdi.

İkinci yemekle birlikte bir şişe de sert Kavaklıdere şarabı geldi. Döner çok nefisti. Kerim ise, çiğ köfte yedi. Bond'a biraz tattırdı. Bond yemeği çok beğendiğini söyledi.

— Hergün yemelisin bu köfteden, dedi Kerim içtenlikle. Sevişmekten çok hoşlananlar için iyidir. Aynı amaçla, egzersiz de yapmalısın. Bu gibi şeyler erkekler için önemlidir. En azından benim için öyle. Ben de babam gibi kadınlara çok düşkünüm. Ama o benim gibi çok sigara ve içki içmezdi. Bunlar da çok sevişen erkeklere yara-

maz. Yaptığım bu işler de öyle. Fazla gerilim ve çok fazla kafa yorma. Kanı, olması gereken yere değil, beyine hücum ettirir. Ama ben hayatı çok seviyorum. Hep, bir şeylerle ilgilenirim. Bir gün kalbim kaldırmayacak. Ama umurumda değil. En azından şerefli bir hastalıktan ölmüş olacağım. Belki mezarıma, "Bu Adam Çok Hızlı Yaşamaktan Öldü" diye yazarlar.

— Dünya değiştirmeye bu kadar çabuk niyetlenme, Darko. M. çok üzülür. Sana çok değer veriyor.

— Öyle mi?

Kerim doğruyu söyleyip söylemediğini anlamak için Bond'un yüzünü araştırdı.

— Öyleyse, ben de ayağımı sıkı basarım. (Saatine baktı.) Haydi James. Bana görevimi hatırlattığın iyi oldu. Boşa geçirecek vaktimiz yok. Hergün 2.30'da Rusların savaş konseyi toplanır. Bugün ikimiz onların toplantısını şereflendireceğiz...

XVI. BÖLÜM

FARELER TÜNELİ

Serin yazıhanede, içmeden edemedikleri kahveyi beklerken Kerim duvardaki dolabı açarak mühendislerin giydikleri mavi üniformalardan çıkardı. Külotuna kadar soyunup üzerine bu tulum ve lastik ayakkabıları geçirdi. Bond ise, üzerine uyan bir tulum ve ayakkabı seçip, giydi.

Kahveyle birlikte memur, kuvvetli iki fener getirip masanın üzerine koydu.

Memur odadan çıktıktan sonra:

— Bu gördüğün memur benim en büyük oğlumdur, dedi Kerim. İçerde gördüklerinin hepsi benim çocuklarım. Şoför ve kapıcı da amcalarım. Akrabalık, en iyi güvenliktir. Ve bu baharat işinden daha iyi kamuflaj olamaz. M. tasarladı bunu. Londra'daki arkadaşlarıyla konuştu. Şimdi benTürkiye'nin en çok para kazanan baharat tüccarıyım. Yıllar önce, M.'den aldığım borcu ödedim. Çocuklarımın hisseleri vardır. Gizli bir iş yapılması gerekiyorsa, en uygun çocuğu seçerim. Hepsi değişik işler için eğitim gördüler. Hepsi de akıllı ve cesur. Bazıları adam bile öldürdüler. M.'ye büyük saygı duyarlar. Bunları, güvenilir ellerde olduğunu anlaman için söylüyorum...

— Ben de aksini düşünmemiştim zaten...

— Hıh!, dedi Kerim kayıtsız bir tavırla ve el fenerlerinden birini Bond'a verdi.

— Şimdi işbaşına...

Kerim, geniş camlı kütüphaneye yürüdü. Elini kü-

tüphanenin arkasına soktu. Bir "klik" sesi duyuldu. Kütüphane sessizce sola doğru kaydı. Arkasında küçük bir kapı vardı. Kerim kapının bir yanına bastırdı. Kapı dışarı doğru açıldı. İçerde taş merdivenli karanlık bir tünel görünüyordu. Odaya hayvan ve dışkıyla karışık bir pis koku yayıldı.

— Önce sen in, dedi Kerim. Merdivenlerle aşağı in ve bekle. Benim kapıyı kapatmam gerek.

Bond el fenerini yaktı, merdivenlerden indi. Fenerin ışığında taşlar ve altı metre kadar aşağısında ise su görünüyordu. Bond aşağı inince eski taş duvarlı tünelin sağa doğru eğim yaptığını gördü. Yerdeki su, merkezdeki oluktan akıyordu. Sol tarafında, tünel aşağı doğru uzayıp gidiyordu. Bond, tünelin Haliç'e açıldığını tahmin etti.

Işığının varamadığı noktadan kıpırtı sesleri geliyordu. Karanlıkta yüzlerce topluiğne ucu gibi kırmızı ışık parlıyor ve hareket ediyordu. Yirmi metre uzakta, binlerce fare Bond'a bakıyordu. Kokusunu almışlardı. Bond farelerin bıyıklarını kıpırdattıklarını düşündü. El feneri sönerse fareler ne yaparlardı acaba?

Birden Kerim yanına geldi.

— Yukarı çıkış on beş dakika sürecek. Umarım, hayvanları seversin. (Kerim'in kahkahası tünelde yankılanınca fareler kaçıştılar.) Ne yazık ki, başka seçeneğimiz yok. Fareler ve yarasalar. Hepsi tabur tabur asker sanki. Onları önümüze katmak zorundayız. Tünelin sonuna doğru yol bir hayli daralıyor. Haydi başlayalım. Hava iyi. Yanlardaki duvarlar kurudur. Akıntının iki yanı da öyle. Ama, kışın sular çoğalır. O zaman balıkadam giysileri giyeriz. El fenerini benim ayaklarımdan çekme. Başına yarasa dokunursa elini salla, gider. Fazla da meraklanma; sık olmaz çünkü. Bilirsin yarasaların radarları çok güçlüdür.

Dik yokuşta yürümeye başladılar. Çevrede, ağır bir lağım kokusu vardı. Bond, aylarca bu kokunun burnundan gitmeyeceğini düşündü.

Tepede, salkım salkım üzüm gibi üst üste yarasalar

asılıydı. Arada bir Kerim'in ya da Bond'un başı değdikçe silkinerek karanlıklarda kayboluyorlardı. Önlerinde, ciyaklayan, kımıldanan kırmızı toplu iğne uçları vardı. Merkezdeki olukta yoğunlaşıyorlardı. Arada bir, Kerim el fenerini ileri tutunca ışıkta parlayan gözleri ve bıyıkları ile lağım farelerini görebiliyorlardı. Işığı gören fareler dehşete kapılıyor, kaçmak için birbirlerinin üzerlerinden atlıyorlardı. Sürüler halinde fare, ana oluktan çıkmaya devam ediyordu. Tünelin üstüne doğru ilerledikçe arkadan onları izliyorlardı.

İki adam ellerindeki fenerleri silah gibi tutarak on beş dakikalık bir yürüyüşten sonra amaçladıkları yere geldiler.

Burası, duvarın içine yeni tuğlalarla yapılmış bir bölmeydi. Tavandan aşağı kalın muşamba sarılı bir alet iniyordu. Aletin her iki yanında sıralar vardı.

Fare sürüsünün sesleri yavaş yavaş kanalizasyona doğru kayboldu. Arada bir uçuşan yarasaların sesleri dışında çevre derin bir sessizliğe gömülmüştü.

Kerim homurdandı:

— Bazen burayı temizlemeleri için yetkililere haber vermediğime pişman oluyorum. Ama Ruslar buradayken haber veremem. (Saatine baktı.) Beş dakikamız var. Şimdi koltuklara yerleşmiş kâğıtları gözden geçiriyorlardı. Masadaki üç adam hiç değişmez. Bazen biri askeri haberalma GRU'dan olabilir. Herhalde üç kişi daha olacak. İki kişi on beş gün önce geldi. Biri Yunanistan'dan, diğeri İran'dan girdiler. Biri de pazartesi günü geldi. Kim olduklarını, buraya niçin geldiklerini allah bilir. Bazen tatiana içeri girip, çıkıyor. Umarım bugün onu görürüz. Çok beğeneceksin.

Kerim yukarı uzandı, muşambayı açıp aşağı doğru çekti. Bond anlamıştı. Bu bir denizaltı periskobuydu.

— Bunu da nereden buldun tanrı aşkına Darko?

— Türk donanmasının savaş artığı bu. Londra'daki Q Bölümü buna ses alıcısı da yerleştirecek. Yukarıda, çakmak büyüklüğünde bir mercek var. Kaldırdığım zaman

onların döşeme seviyesine çıkıyor. Mercek için odanın köşesine küçük bir fare deliği deldik. İyi iş becerdik. Bir keresinde büyük bir fare kapanı görmüştüm. İçine peynir koymuşlar. Ama ne yazık ki, yukarıyı göremiyoruz. Başka bir mercek için yer yok. İçeri girip çalışmaya da olanak yok artık. Bunu da Çalışma Bakanlığı'ndaki dostlarım sayesinde başardım. Birkaç gün Rusları bu binadan çıkardılar. Yoldan geçen kamyonların binaların temelini sarstığını iddia ettiler. Araştırma yapacağız dediler. Bakanlık, bu semtteki birkaç yapıyı inceledi ve yapıları güvenilir buldu. O süre içinde, biz de işimizi gördük. Ruslar çok kuşkulandılar tabii. Geri döndüklerinde her yeri tepeden tırnağa incelemişler. Mikrofon filan aramışlar. Ama, aynı numarayı iki kez yapamayız. Q Bölümü çok akıllıca bir şey bulamazsa elimdekiyle yetineceğim. Bugünlerde faydalı şeyler göreceğimi sanıyorum. Bizim ilgilendiğimiz birini sorguya çekecekler ya da buna benzer bir şey olacak.

Bölmenin tavanında, bir futbol topunun iki katı büyüklükte bir metal vardı.

— Nedir o? diye sordu Bond.

— Bir bombanın öteki yarısı. Bana bir şey olursa ya da Ruslarla savaş çıkarsa, yazıhanemden telsiz kontrolüyle o bomba patlatılacak. Korkarım, Rusların dışında pek çok masum insanda ölecek. Ama, kurunun yanında yaş da yanıyor. Kural bu...

Kerim periskobun iki yanındaki tutacak çıkıntıların ortasındaki göz dayama yerinin camını temizledi. Sonra saatine baktı. İki eliyle aleti tuttu, çenesi hizasına getirdi. Periskobun parlak gövdesi bölmenin tavanındaki haznesinde kayarken, hidrolik fısıltaya benzer bir ses çıkardı. Kerim eğildi, doğrulup dimdik durana dek aleti yukarı itti. Merceği deliğe getirdi. Bond'a:

— Sadece altı kişi var, dedi.

Bond periskoba geçti.

— Onlara iyi bak, dedi Kerim. Ben onları tanıyorum. Ama yüzlerini belleğine kaydet. Masanın başında bura-

nın yöneticisi oturuyor. Solunda iki görevli var. Karşılarındaki üç kişi, burada yeni. En son gelen, önemli birine benziyor. Yöneticinin hemen sağında. Konuşmanın dışında bir şey yaparlarsa, söyle bana.

Bond'un ilk tepkisi, Kerim'e bu kadar ses çıkarmamasını söylemek oldu. Ruslarla aynı odada gibiydi. Masada not tutan bir sekretermiş gibi hissediyordu kendini.

Uçakları ve gemileri görmek için yapılmış, geniş açılı merceğin görüntüsü garipti. Masanın altında bir yığın bacak, yüzlerin bir bölümünü ise bir farenin bakış açısıyla görüyordu.

Bond'un gözleri yorulmuştu. Periskobu döndürdü, odanın çevresine göz attı. İlgi çekiçi hiçbir şey göremedi. İki zeytin yeşili dosya dolabı, kapının yanında bir askılık, üzerinde bir sürahi ve bardaklar duran küçük bir masa vardı odada. Bond gözlerini ovuşturarak periskobun başından çekildi.

— Keşke duyabilseydik, dedi Kerim başını iki yana sallayarak. Dünyalara değerdi duyduklarımız.

Bond da aynı fikirdeydi.

— Sorunlarımızın yarısını çözerdik. Bu tüneli nasıl buldun Darko? Ne amaçla yapılmış burası?

Kerim eğildi, çabucak periskoptan baktı, sonra doğruldu.

— Burası, Yerebatan Sarayı'nın pek bilinmeyen bir dehlizi. Yerebatan Sarayı, turistlerin gezdiği Ayasofya yakınlarında tarihi bir yerdir. Bin yıl önce, su deposu olarak yapılmış. Yüzlerce metre uzunluğunda ve genişliğinde kocaman bir yeraltı sarayıdır. İçinde milyonlarca galon su bulunurmuş. Dört yüzyıl önce, Gyllius tarafından yeniden keşfedilmiş. Bir gün, nasıl bulduğunu anlatan yazıyı okuyordum. Sarnıca suyun geniş bir borudan doldurulduğunu yazmış Gyllius. Kent düşman eline düştüğünde de boşaltmak için büyük bir boruya gerek olduğunu düşündüm. Yerebatan Sarayı'na gittim. Oğullarımdan biriyle, lastik bir botla bütün gece kürek çekip dolaştım. Duvarlardaki yankılanmayı kontrol ettik. Bir uçta boşluk sesi

duyduk. Dostlarım sayesinde orayı kapattık, çalışmalara başladık. Su seviyesinin üzerinde duvar deldik. Karşımıza bir kemerin tepesi çıktı. Kemer, tünelin başlangıcıydı. Tünele girip aşağı indik. Nereye çıkacağımızı bilmediğimiz için çok heyecanlandık. Tünel Rusların tam altından geçiyor ve benim depomun yirmi metre ötesinde Haliç'e dökülüyordu. Yerebatan Sarayı'ndan açtığımız deliği kapatıp benim depomdan kazmaya başladık. İki yıl önce oldu bunlar. Birçok inceleme ve bir yıllık çalışmanın sonunda Rusların temelini bulmayı başardık. Sanırım, günün birinde Ruslar toplantı odalarının yerini değiştirmeye karar verecek. Ondan sonra da bizimkiler umarım T.'nin başına başkasını getirirler...

Kerim periskoba eğildi. Bond, onun irkildiğini gördü. Kerim sabırsızlıkla:

— Kapı açılıyor, çabuk gel bak, kız içeri giriyor! dedi.

XVII. BÖLÜM

ZAMAN ÖLDÜRME

Aynı gece saat yedide, Bond oteline döndü. Sıcak bir banyo, ardından da soğuk bir duş almıştı. En azından o ahır kokusunu üzerinden attığını sanıyordu.

Üzerinde sadece külotuyla, odasının pencereleri önünde oturmuş, votka-toniğini yudumluyor, Haliç'teki şahane güneş batışını seyrediyordu. Ama gözleri, minarelerin ardındaki altın ve kırmızı gökyüzünü görmüyordu.

Balerin gibi uzun sıcak Tatiana Romanova'yı düşünüyordu. Kapıdan içeri elinde bir kâğıtla girmişti. Şefinin yanında durup ona kâğıdı uzatmıştı. Bütün erkekler kıza bakmışlardı. Kızın yüzü kızarmış, başını önüne eğmişti. Erkeklerin yüzündeki ifadenin anlamı neydi? Yüzlerinde güzel bir kıza bakışın dışında bir şeyler vardı. Merak vardı. Neden rahatsız edildiklerini öğrenmek istiyorlardı adamlar. Ya başka? Tiksinti ve acıma vardı. İnsanların kiralık kadınlara bakmaları gibi.

Bond içkisini bitirip bir sigara yaktı.

Tatiana Romanova. Bir Romanof. Hiç kuşkusuz bir Rus prensesine benziyordu kız. Uzun boylu, ince kemikli vücudu ne kadar zarif hareket ediyordu. Gür saçları omuzuna iniyordu. Profilinde sessiz bir otorite göze çarpıyordu. Ürkek, sakin ve Garbo'ya benzer şahane bir yüz. Kocaman koyu mavi gözlerdeki saflıkla, ihtiraslı kalın dudaklar arasındaki zıtlık. Yüzün kızarıp uzun kirpiklerin eğilmesi. Bir bakirenin ürkekliği miydi bu? Bond, öyle ol-

duğunu sanmıyordu. Bu vücudun hareketinden, niçin yaratıldığını bilen bir cesaret seziliyordu.

Gördüğü kadarıyla bu kız bir fotoğrafa aşık olacak bir kız mıydı? Nasıl bilebilirdi insan? Böyle bir kızın çok romantik bir yapısı olmalıydı. Gözler ve ağız, düşlerle doluydu. Sovyet mekanizması henüz ondan romantizmi söküp alamamıştı. Romanof kanı ona tanıştığı ciddi, soğuk, mekanik, çağdaş Rus subayı tipinden başka erkekleri de özlemesine neden olabilirdi.

Hikâye doğru olabilirdi. Kızın bakışlarında hikâyeyi yalanlayacak hiçbir şey yoktu. Bond, bu kıza inanmak istiyordu.

Telefon çaldı. Arayan Kerim'di.

— Yeni bir şey var mı?

— Hayır.

— Öyleyse seni saat sekizde alacağım.

— Hazır olurum.

Bond telefonu kapattı, yavaş yavaş giyinmeye başladı.

Kerim, gece konusunda kararlıydı. Bond, otel odasında kalıp ilk haberi beklemek istemişti. Belki bir telefon, belki bir not gelirdi. Kerim hayır demişti. Kız, zamanı ve yeri kendi seçmekte ısrar etmişti. Bond'un, ona köle olması yanlıştı.

— Bu kötü bir psikoloji dostum, diye ısrar etmişti Kerim. Hiçbir kız, ıslık çaldığında peşinden koşan erkekten hoşlanmaz. Kolay elde edilir bir erkek olursan senden nefret edecektir. Dosyada okudukları ve gördüklerinden senin farklı davranmanı bekler. Seni baştan çıkartmak, o acımasız dudaklardan bir öpücük çalmak istiyor. O bir imaja aşık olmuş. Sen de o imaj gibi hareket et. Rolünü oyna.

Bond omuz silkmişti.

— Pekâlâ Darko. Haklı olduğunu itiraf etmek zorundayım. Ne önerirsin?

— Normal yaşantını sürdür. Votka-tonik buranın iyi içkilerindendir. Hiçbir şey olmazsa seni sekizde alırım. Bir

çingene arkadaşımın yerinde akşam yemeği yeriz. Vavra isminde bir adam. Bir kabilenin başıdır. Zaten bu gece onu görmem gerek. Benim en iyi kaynaklarımdan biridir. Yazıhaneme kimin bomba koyduğunu öğrenmeye çalışıyor. Kızlar senin şerefine dans ederler. Ama seni özel olarak eğlendirmemelerini söyleyeceğim. Kılıcını keskin tutmalısın. Bir deyiş vardır: "Kral, her zaman kraldır. Ama bir kez şövalye olmak yeter!"

Bond, hâlâ bu sözlere gülümserken telefon ikinci kez çaldı. Arabanın geldiğini bildirdiler. Merdivenlerden inip Rols Royce'da bekleyen Kerim'in yanına giderken, Bond kendi kendine düş kırıklığına uğradığını itiraf etti.

Haliç tepelerine çıkarken şoför arkasını dönüp kaygısız tavırla bir şeyler söyledi.

Kerim, tek bir kelimeyle cevap verdi.

—Lambretta'nın peşimizde olduğunu söylüyor. Önemsiz bir şey. İstersem, işlerimi gizli yürütürüm. Çoğu kez, arka koltukta bir manken otururken bu arabayı kilometrelerce izlediler. Dikkati çeken bir arabanın, sayısız yararları vardır. Bu çingenenin dostum olduğunu biliyorlar, ama neden dost olduğumuzu bilmiyorlar. Eğlenmeye gittiğimizi varsın öğrensinler. Bir cumartesi gecesi, İngiltere'den gelmiş bir arkadaşla bunun tersini yapmak çok garip olurdu.

Bond arka camdan, dönüp kalabalık sokağa baktı. Duran otobüsün arkasında bir motosiklet göründü. Sonra bir taksinin arkasında kaldı. Rusların merkezi yönetme yöntemlerini düşündü. Bol paraları ve yepyeni aygıtları vardı. Gizli Servis ise, karşılarına bunun gibi kullanılmış Rolls Royce'u ve yardımcı olarak da çocuklarını kullanan bir avuç serüvenci adamla çıkıyordu. Yine de Kerim yaşadığı ülkeyi ve bu oyunları çok iyi biliyordu. Belki de doğru seçilmiş bir adam, doğru seçilmiş bir aygıttan çok daha iyiydi.

Saat sekiz buçukta, İstanbul'un eteklerinde bir kahvenin önünde durdular. Boş masaların ardındaki yüksek duvardan, ağaçların tepeleri görünüyordu. İndiler ve ara-

ba uzaklaştı. Motosikleti beklediler. Ama Lambretta geri döndü. Sadece sürücüsünün gözlük takmış tıknaz biri olduğunu seçebildiler.

Kerim öne geçip kahveye girdi. Kahve boş görünüyordu. Ama, adamın biri hemen ayağa kalktı. Bir eli tezgâhın altındaydı. Gelenin kim olduğunu görünce Kerim'e sinirli sinirli gülümsedi. Bir şey yere düştü. Tezgâhın arkasından çıktı, el işareti yaparak kendisini izlemelerini belirtti. Çakıl taşlı bir yoldan büyük bir kapıya geldiler. Kapıyı bir kez vurduktan sonra adam içeri girdi.

Meyve ağaçlarının altına masalar yerleştirilmişti. Ortada bir dans pisti gibi düzlük vardı. Düzlüğün çevresinde henüz açılmamış ışıklar görünüyordu. Uzun bir masada yirmi kişi oturmuş yemek yiyordu. Hepsi işlerini güçlerini bırakıp kapıdan içeri girenlere baktılar. Birkaç çocuk masanın arkasındaki çayırda oynuyorlardı. Onlar da durmuş, yabancıları seyretmeye başlamışlardı. Henüz yarım olmamış ay her şeyi aydınlatıyor, ağaçların altında gölgeler oluşturuyordu.

Kerim ile Bond ileri doğru yürüdüler. Masanın başında oturan adam diğerlerine bir şeyler söyledi. Ayağa kalkıp yanlarına geldi. Ötekiler yemeklerine, çocuklar oyunlarına döndüler.

Adam Kerim'i soğuk karşıladı. Birkaç dakika, Kerim'e bir şeyler anlattı. Kerim, arada bir adamın sözünü keserek sorular sordu.

Çingene sustu. Kerim, Bond hakkında övgü dolu birkaç söz etti. Bu arada, sahnede şarkıcıları takdim eden bir takdimci gibi, koluyla Bond'u gösteriyordu. Çingene Bond'un önüne gelip yüzünü inceledi. Hemen önünde eğildi. Bond da aynı hareketi tekrarladı. Çingene alaycı bir gülümsemeyle birkaç şey söyledi. Kerim gülerek Bond'a döndü.

— İşsiz kalırsan, ona gitmeni söylüyor. Kadınlarını uysallaştırman ve adam öldürmen için sana para ödeyebilirmiş. Bu, bir yabancıya karşı yapılmış en büyük iltifattır. Karşılığında bir şeyler söylemen gerek.

— Söyle ona, bu konuda yardıma ihtiyacı olduğunu sanmıyorum...

Kerim sözleri tercüme etti. Çingene gülümsedi. Masaya doğru yürüdü. Ellerini çırptı. İki kadın ayağa kalkıp yanına geldiler. Kadınlar hemen masaya dönüp topraktan yapılmış bir çanağı aldılar. Hızla ortadan kayboldular.

Kerim Bond'un koluna girip kenara çekti.

— Kötü bir gecede geldik. Lokanta kapalı. Burada, özel olarak çözülmesi gereken ailevi sorunlar var. Eski bir dost olduğum için, bizi yemeğe davet ettiler. Kötü oldu ama, rakı aldırdım. İşlerine karışmamak şartıyla onları izleyebiliriz. Umarım, anlıyorsun dostum. Ne görürsen gör karışmamalısın. Mahkeme kurulmuş, adaletin yerini bulması gerekiyor. Onların adalet anlayışı çok farklıdır. Aşk ve kıskançlık meselesi bu. Kabilenin iki kızı bu adamın oğlunu seviyorlar. Ona sahip olabilmek için birbirlerini öldürmek istemişler. Oğlan birini seçerse, diğeri hem çocuğu hem de seçtiği kızı öldürmeye yemin etmiş. Kabilede tartışmalar çıkmış. Oğlanı göndermişler. İki kız bu gece ölene kadar dövüşecek. Oğlan kazanan kızı almayı kabul etmiş. Kadınlar ayrı ayrı karavanlarda kilitli. İnsanın siniri bozulabilir. Bizim de bulunmamız çok ilginç. Hayatında böyle bir şey görmeyebilirsin. Anlıyor musun? Biz yabancıyız. Kendi kurallarını unutabilecek misin? İşlerine sakın karışma. Karışırsan ikimizi de öldürürler.

— Darko, dedi Bond. Bir Fransız dostum var. Mathis isminde, İkinci Şube Şefi. Bana bir kez, "Aşırı duyguları severim" demişti. Ben de ona benzerim. Güçlü duyguları olan ateşli insanlar severim. Kadınla erkeğin kavga etmesi başka şeydir, kadın kadına kavga daha başka bir şey. Bomba hakkında ne dedi? Senin yazıhaneyi tahrip eden bomba hakkında?

— O motosikletlilerin lideri yapmış. Bombayı oraya kendisi koymuş. Haliç'ten bir tekneyle yaklaşmışlar. Adam merdivenle çıkıp bombayı oraya koymuş. Ama şansı yokmuş, beni öldüremedi. Operasyon tüm ayrıntılarıyla

tasarlanmış. Adam gangster. Krilencu isminde bir Bulgar göçmeni. Onunla hesaplaşacağız. Neden birdenbire beni öldürmek istediler, anlayamadım. Bu gece harekete geçebilirim. Bulgarın nerede oturduğunu biliyorum. Şoförüme, her ihtimale karşı gerekli araçlarla gelmesini söylemiştim...

Siyah giysiler içinde, son derece çekici bir kız yanlarına geldi. Boynunda dizi dizi altın zincirler, kollarında altın bilezikler vardı. Kerim'in önünde eğildi. Kerim'le konuştular.

— Masaya buyur ediyor bizi, dedi Kerim. Umarım, parmaklarınla yemeyi becerirsin. Bakıyorum hepsi bu gece en iyi elbiselerini giymişler. Bu kız evlenmeye değer doğrusu. Baksana ne çok altını var. Gördüğüm mücevherler kızın çeyizi.

Masaya doğru yürüdüler. Masanın başında oturan çingenenin iki yanındaki yerler onlara ayrılmıştı. Kerim, bir şeyler söyledi. Teşekkür ediyor olmalıydı. Masaya oturdular. Herkesin önünde, bol sarmısaklı bir çeşit et yemeği, bir şişe rakı, bir sürahi su ve ucuz bir bardak vardı. Masanın üzerinde açılmamış bir sürü rakı şişesi duruyordu. Kerim uzanıp bardağının yarısına kadar rakı doldurunca herkes rakılarını aldı. Bond da, içkisini doldurdu. Kerim kısa bir konuşma yaptıktan sonra bardaklar şerefe kaldırıldı. Masada rahat bir hava oluşuverdi. Bond'un yanında oturan yaşlı kadın bir somun ekmek uzatıp bir şeyler söyledi. Bond gülümsedi, ve "teşekkür ederim" dedi. Somundan bir parça koparıp eti parmaklarıyla yiyen Kerim'e uzattı. Kerim bir eliyle ekmeği aldı, aynı anda diğer eliyle ağzına kocaman bir lokma et atıp yemeğe başladı.

Bond tam onu taklit edecekken Kerim kısık, ama sert bir sesle ona engel oldu.

— Sağ elle,James. Bu insanlar sol eli sadece tek bir amaç için kullanırlar...

Bond'un sol eli havada kalmıştı. Uzanıp sol eliyle rakı şişesini aldı. Bardağına içki doldurdu, sağ eliyle yemeğe

başladı. Et nefisti ama çok sıcaktı. Bond ne zaman elini yemeğe götürse, parmaklarının yandığını hissediyordu. Herkes onların yemek yiyişini seyretti. Arada bir, ihtiyar kadın elini Bond'un yemeğine daldırıyor, Bond'a yemesi için bir parça et seçiyordu.

Yemek bittikten sonra Kerim ile Bond'un önüne, İçinde taze gül yaprakları yüzen, gümüş kâsede su ve temiz havlular kondu. Bond parmaklarını ve yağlı çenesini temizledi. Ev sahibine dönüp kısaca teşekkür etti. Kerim, onun sözlerini çingeneye tercüme etti. Çingene Bond'a doğru eğildi. Kerim'in tercümesine göre, Bond dışında bütün yabancılardan nefret ettiğini söylemişti. Bond ile dost olduğu için şeref duyuyordu. Sonra el çırptı. Herkes masadan kalkıp oturdukları tabureleri dans pistinin çevresine sıraladılar.

Kerim ile Bond yanyana yürüdüler.

— Kendini nasıl hissediyorsun? Kavga edecek kızları getirecekler az sonra.

Bond gecenin tadını çıkartmaya niyetliydi. Manzara yalnız harika değil, aynı zamanda büyüleyiciydi. Ay ışığı oturanların üzerine vurmuştu. Birisi kıpırdadığında, altın ya da mücevher parıltıları gözleri kamaştırıyordu. Gölgelerin karanlığına bürünmüş sakin ve sessiz ağaçlar birer muhafızdırlar adeta.

Kerim ve Bond, çeribaşının sağına geçip oturdular.

Kocaman, yeşil gözlü bir kara kedi çocuklara yaklaştı. Çocuklar, birisi meydana çıkıp onlara bir ders verecekmiş gibi pür dikkat kesilmişlerdi. Kedi yere kıvrılıp, göğsünü yalamaya başladı.

Yüksek duvarın ardında bir at kişnedi. Çingenelerden ikisi dönüp sesin geldiği yöne baktılar. Yoldan, tepeden aşağı inen bir bisikletin zili duyuldu.

Çevreye derin bir sessizlik çökmüştü. Demir bir sürgünün çekildiğini duydular. Duvardaki kapılardan biri açıldı. Çılgına dönmüş vahşi kediler gibi iki kız birbirlerine sataşarak, yere tükürerek, otların üzerinde meydana sürüklendiler.

XVIII. BÖLÜM

GÜÇLÜ DUYGULAR

Çeribaşı bağırdı. Kızlar istemeden birbirlerinden ayrılıp yanına geldiler. Çingene sert bir sesle konuşmaya başladı.

Kerim, ağzını eliyle kapatıp Bond'a fısıldadı:

— Vavra, kendi kabilelerinin çok büyük olduğunu söylüyor. Bu kızlar kabile halkı arasına fesat sokmuşlar. Çingeneler yalnız yabancılardan nefret ederler. Kabile halkının tekrar huzura kavuşması için bu nefretin ortadan kalkması gerek. Kızlar dövüşecekler. Eğer kaybeden ölmezse ömrünün sonuna kadar lanetlenecek. Bu da ölüm kadar korkunç bir şey. Çingeneler bizim dünyamızda yaşayamazlar. Kabilenin dışına atılırlarsa çok acı çekerler. Tıpkı, bir kafese konan vahşi bir canavar gibi...

Kerim konuşurken, Bond ortada duran iki güzel ve vahşi kıza baktı.

Uzun boylu kız kaplana benziyorsa, diğeri de panter gibiydi. Çevik ve ataktı. Zeki gözleri konuşan adamda değildi. Hasmını tartıyordu. Beline koyduğu elleri pençe gibi kıvrılmıştı. Güzel bacaklarındaki kaslar, bir erkeğinki kadar güçlü görünüyordu. Diğer kızın tam tersine, göğüsleri küçük ve diriydi. Tehlikeli bir kıza benziyor, diye düşündü Bond. Hiç kuşkusuz ilk darbeyi yiyecekti. Ama Bond, bu çevik kızın ikinci saldırıdan kurtulacağını sanıyordu.

Oysa Bond yanılıyordu Vavra son sözlerini söylerken Kerim'in isminin Zora olduğunu söylediği iri yapılı

kız yana doğru bir tekme savurdu. Tekme öteki kızın tam midesine indi. Kız, sendeleyerek yere yuvarlandı. Ardından inen yumrukla başı taşa çarptı.

"Vida!" diye kalabalık arasından bir kadın bağırdı. Aslında telaş etmesine gerek yoktu. Bond bile Vida'nın yerde yatıp güç toplamaya çalıştığını anlamıştı. Zora'nın tekmesi kaburgalarına inerken Vida'nın gözleri ateş saçıyordu.

Vida ellerini ileri uzattı. Zora'nın ayak bileğinden yakaladı. Başı zehirli bir yılan gibi ayağa uzandı. Zora acıyla bir çığlık attı. Ayağını kurtarmak için çırpındı, ama çok geçti. Öteki kız bir dizinin üzerine kalkmıştı bile. Zora'nın ayağını bırakmıyordu. Ayağı tüm gücüyle yukarı kaldırdı. Zora boylu boyunca yere serildi.

Kızlar birbirlerinden ayrılıp geri çekildiler. Yırtılan giysilerinden tenleri görünüyordu. İriyarı kızın göğsünden kan sızıyordu.

Gözlerini birbirlerinden ayırmadan dönmeye başladılar. Üzerlerindeki son giysileri de çıkarıp attılar.

İlk hareketi yapan yine Zora oldu. Bir güreşçi gibi ileri atıldı. Ama, Vida yerinden kımıldamadı. Sağ bacağıyla Zora'ya sert bir darbe indirdi. Zora inleyerek geri çekildi. Ardından Vida'nın sol tekmesi acıdan kıvranan kızın karnına indi. Vida, hasmının boşluğundan yararlanarak üzerine atıldı.

Zora yere yıkılınca, seyirciler arasından homurtular yükseldi. Zora elleriyle yüzünü korumak istedi, ama çok geç kalmıştı. Vida, iri kızın bileklerinden yakalamıştı. Işıkta parlayan bembeyaz dişleri, Zora'nın boynuna doğru eğildi.

"BUMMM!!!"

Korkunç bir patlama oldu. Patlama, son haddini bulan gerilimi paramparça etti. Ortada bir alev parladı. Büyükçe bir taş parçası, Bond'un yanından geçip yere düştü. Birden ortalık karıştı. Beş çingene, elinde hançeri, ileri doğru koşuyordu. Peşinde, elinde tabancasıyla Kerim vardı. Çingene, titreyerek şaşkın bakınan kızların yanından

geçerken onlara bağırdı. Kızlar hemen kaçmaya başladılar. Ortada çocuk ve kadın kalmamıştı.

Bond, elinde Baretta'sıyla Kerim'in peşinden gitti. Bahçe duvarının büyük bir bölümü havaya uçmuştu.

Duvardaki delikle dans pistinin arasında büyük bir kargaşa vardı. İnsanlar koşuşuyor, insanlar dövüşüyordu. Bond kavgaya yaklaşınca, ince, uzun çingeneleri gördü. Tıknaz Bulgarlar sarmıştı çevreyi. Sayıca çingenelerden fazlaydılar. İki Bulgara, bir çingene düşüyordu. Bond kavgayı seyrederken, genç bir çingenenin midesini tutarak kendine doğru geldiğini gördü. Arkasında, elleri bıçaklı iki tıknaz adam vardı.

Bond, kalabalığı hedef almamak için yana çekildi. Adamların tam dizlerine nişan aldı. İki kez tetiği çekti. iki adam sessizce yüzükoyun yere düştüler.

İki kurşun harcamıştı. Geriye altı tane kalıyordu. Bond, kavgaya doğru yaklaştı.

Kulağının tam yanından, vızıldayarak bir bıçak geçti, dans pistine saplandı.

Bıçak Kerim'i hedef almıştı. Kerim, peşinde iki adam, koşarak gölgelerin arasından çıktı. Adamlardan biri durdu, bıçağını kaldırdı. Bond, adamı kalçasından vurdu, yere düştüğünü gördü. Öteki adam arkasını dönüp kaçmaya başladı. Kerim kendini yere attı. Kendi tabancasıyla mücadele ediyordu.

— Beni koru! diye bağırdı Kerim. Tabancam ateş almadı. Yine o allahın cezası Bulgarlar. Ne yaptıklarını sanıyor bu budalalar?

Bond, aynı anda tabancasının kabzasını dazlak bir kafaya indirdi. Karanlıkta bir şey parladı. Çeribaşının hançeri adamlardan birinin sırtındaydı. Sonra Kerim ayağa kalktı. Üçüncü adam koşmaya başladı. Duvardaki yarıkta duran başka biri, hep aynı sözü tekrar ediyor, bağırıyordu. Tek tek, bütün saldırganlar kavgayı bırakıp, duvardan çıktılar. Yola doğru koşmaya başladılar.

— Ateş et, James! ateş et! diye kükredi Kerim. Krilencu bu!

Bond bir el ateş etti. Adam duvarı siper almıştı. Gece, otomatik tabancayla otuz metredeki hedefe nişan almaya olanak yoktu. Bond, sıcak tabancanın namlusuna bakarken, hareket eden Lambretta'ların sesi duyuldu.

Yaralıların iniltileri dışında, çevrede derin bir sessizlik vardı. Bond, Kerim ile Vavra'nın duvardan atlayıp geldiklerini gördü. Yaşlı çingene kadınları yaralılara doğru koştular.

Bond irkildi. İki kez ateş etti. Bir bıçak Kerim'in sırtını sıyırıp geçmişti. Yaralılar arasından kalkan biri, olduğu yerde dönüp tekrar yere yıkıldı. Bond koştu. Tam zamanında davranmıştı. Ay ışığında parlayan bıçağı görünce hemen ateş etmişti. Kerim can çekişen bedene baktı. Bond'a doğru yürüdü.

Bond olduğu yerde durdu.

— Seni akılsız budala, diye çıkıştı. Neden daha dikkatli davranmıyorsun? Sana dadı bulmak gerek!

Bond, Kerim'in kendisi yüzünden tehlike içinde olduğunu düşünüyordu. Öfkesi de bundandı.

Darko Kerim gülümsedi.

— Öyle deme, James. Biz seninle dost olabiliriz. Ama sen benim hayatımı birçok kez kurtardın. Sana borcumu asla ödeyemem. O yüzden beni affet!

Elini Bond'a uzattı. Bond eli itti.

— Saçmalama Darko. Benim tabancam çalışıyordu, hepsi bu. Sen de kendine ateş edebilen bir tabanca bulsan iyi olur. Tanrı aşkına, neydi bu olanlar? Bu gece çok fazla kan aktı. Bu kadar kan görmekten hoşlanmam. Midem bulanıyor. İçki içmek istiyorum. Gel, şu rakıyı bitirelim.

Kerim,başını iki yana salladı.

— Neyin peşinde olduklarını çok geçmeden öğreniriz, dedi. Arkadaşlarım araştırıyor. Sanırım, bu gece buraya geldiğim için beni asla affetmeyecekler. Adamlarından ikisi öldü.

— Bir kadın da ölebilirdi, dedi Bond. En azından, sen o kadının hayatını kurtardın. Saçmalama Darko. Bu çin-

geneler senin namına casusluk yaparken tehlikeyi biliyorlardı. Çete savaşı gibi bir şey bu.

Her ikisi de bir dikişte rakılarını bitirdiler. Çeribaşı yanlarına geldi. Hançerini yolduğu bir avuç ota siliyordu. Oturup Bond'un koyduğu rakıyı içti. Neşeli görünüyordu. Bond, bu adamın kavgadan hoşlandığını düşündü. Çingene bir şeyler söyledi.

Kerim kıkır kıkır güldü.

— Senin hakkında yanılmadığını söylüyor. Dövüşmeni beğenmiş. Şimdi o iki kadını almanı istiyor.

— Ona söyle, biri bile bana çok gelir. Ama ikisi de fena kadın değil. Dövüşü berabere bitirirse bana büyük bir iyilik etmiş olur. Bu gece yeterince insan öldü. Çocuk doğurmaları için kabilenin bu kızlara ihtiyacı olacak.

Kerim, Bond'un sözlerini tercüme etti. Çingene acı acı Bond'a bakıp bir şeyler söyledi.

— Çok şey istediğini söylüyor. İyi bir dövüşçü olamayacağını, çok yufka yürekli olduğunu söyledi. Ama arzunu yerine getirecek.

Çingene Bond'un gülümsemesini görmemezlikten geldi. Çabuk çabuk Kerim'le konuşmaya başladı. Krilencu'nun ismi çok geçiyordu. Kerim söze girdi. Heyecanlı heyecanlı anlatmaya başladı. Çingenenin sözünü kesmesine izin vermedi. Sonra Bond'a döndü:

— Çingene, her ikimizin de peşinde ölümün gezdiğini söyledi. Ben karların oğluna, sen de ayın oğluna dikkat etmeliymişsin. (Yüksek sesle güldü.) Hep böyle saçma sapan şeyler söylerler. Ama bu adamlardan ikisi de Krilencu değilmiş. Bu iyi işte.

— Neden?

— Çünkü o adamı öldürmeden gözüme uyku girmeyecek. Bu gece olanların görevimle ilgisi olup olmadığını bilmiyorum. Umurumda bile değil. Nedense bana savaş açtılar. Eğer ben Krilencu'yu öldürmezsem, üçüncü girişiminde hiç kuşkusuz o beni öldürecek. Şimdi, onunla hesaplaşmaya gidiyoruz.

XIX. BÖLÜM

MARILYN MONROE'NUN DUDAKLARI

Araba hızla bomboş caddelerde ilerliyordu. Minareleri göğe uzanan camilerin arasından geçtiler. Saraçhane'deki kemerlerin altından, Atatürk Bulvarı'na yöneldiler. Kapalıçarşı'nın önünden Çemberlitaş'ı geçtikten sonra, dar yan sokaklardan birine saptılar. Bir süre bu sokakta hızla ilerleyip birden görkemli bir meydana çıktılar. Meydanda üç dikili taş vardı. Bu sütunlar yıldızlı gökyüzüne havalanmaya hazır uzay roketleri gibi meydanın ortasında duruyorlardı.

— Yavaşla! dedi Kerim.

Limon ağaçlarının altından geçtiler. Ara sokaklardan birine saptılar.

— Dur!

Kerim şoförden uzun bir baston ve deri bir çanta aldı. Yürümeye başladılar. Kaldırımda ayak sesleri yankılanıyordu. Kepenkleri çekik dükkânların önünden geçtiler. Caddede in cin top oynuyordu. Bond, bu ıssız caddede tek başına olmadığına sevindi.

— Bu çok basit bir operasyon olacak. Krilencu burada, tren yolunun yanında oturuyor. Küçük bir kulübede. Kulübenin ön kapısı var. Bir de sokağa bakan yan kapısı. Yan kapıyı kimsenin bilmediğini sanıyor. İki adamım, ön kapıdan eve yaklaşacaklar. Krilencu yan kapıdan kaçacak. Ben de onu vuracağım. Tamam mı?

— Nasıl istersen?

Duvarın dibinden dar sokakta yürümeye devam et-

tiler. On dakika sonra, yüksek bir tahta perde çıktı önlerine. Kerim daha dikkatli yürümeye başlamıştı. Tahta perdeyi geçtikten sonra dörtyol ağzına geldiler. Kerim en son evin önünde durdu. Bond'u önüne çekip arkasına gizlendi. İnce, elli santim uzunluğunda, her iki yanında birer çıkıntı olan ağır çelik bir boruyu Bond'a uzatarak:

— Alman modeli bir dürbün bu, diye fısıldadı Kerim. Kızılötesi ışınları alan bir merceği var. Karanlıkta görebiliyorsun. Karşıdaki büyük film afişine bak. O yüze. Tam burnun altında. Gizli bir kapı göreceksin.

Bond dürbünü gözüne götürdü. Karşıdaki siyah gölgeye baktı. Yavaş yavaş, siyah griye dönüştü. Kocaman bir kadın yüzü ve bir takım yazılar gördü: NİYAGARA yazılıydı afişte. MARILYN MONROE VE JOSEPH COTTEN. Alttaki yazı ise bir çizgi filmin adıydı: BONZO FUTBOLCU. Bond dürbünü Marilyn Monroe'nun alnından burun deliklerine indirdi. Afişte, silik bir kare görünüyordu. Boyu burnun tam ucundan kalın dudakların ortasına kadardı.

Bond, arkasında bir dizi madeni sesler duydu. Kerim bastonunu öne uzattı. Bond'un tahmin ettiği gibi bir tüfekti bu. Bastonun plastik başının yerinde, şimdi susturucu takılıydı.

— Yeni 88 Winchester'den alındı bu namlu,dedi Kerim. Ankara'da bir adam yaptı bu tüfeği... 308'lik fişek alıyor. Üç tane, kısalarından. Dürbünü ver. Adamlarım ön kapıya varmadan şu yan kapıya nişan almak istiyorum. Tüfeği omuzuna dayayabilir miyim?

— Olur, daya!

Bond, tüfeğin ağırlığını omuzunda hissediyordu. Gözlerini hedeften ayırmadı. Tam ortada, bir karartı göründü.

Bond, elini gözüne kaldırıp, ay ışığına karşı siper etti. Kerim fısıldadı.

— Çıkıyor!

Gölgeli afişin ortasında ihtirasla açılmış dudakların arasından bir karaltı belirdi. Adam bir süre durala-

dı sonra yere atladı.

Denizde yol alan bir vapurun huzursuz homurtuları duyuldu. Bond'un alnı ter içindeydi. Adam merdivenlerden inip onlara doğru yürümeye başladı. Bond'un omuzundaki namlunun basıncı artmıştı.

Gölgenin kenarına gelince koşmaya başlayacak, diye düşündü Bond. Adam, aydınlık sokakta görünmemek için eğildi. Gölgeden çıkmak üzereydi. Diz çökmüş yürümeye çalışıyor, omuzlarıyla dengesini sağlıyordu.

Bond'un kulağına ağaç gövdesine indirilen balta sesine benzer bir ses geldi. Adam, kollarını iki yana açarak kendini ileri attı. "Tak" diye bir ses duyuldu. Çenesini ya da alnını yere vurmuştu.

Bond yerde yatan cansız vücuda baktı. Bir an böyle olaylara kendini tanık eden bu hayata lanet okudu. Hayır, Kerim'e kızmıyordu. Kerim iki kez bu ölen adamın kurşunlarına hedef olmuştu. Bir yerde, gerçekten bir düelloydu bu. Adam iki, Kerim bir kez ateş etmişti. Ama içlerinde soğukkanlı, zeki ve şanslı olan Kerim'di. Hepsi bundan ibaretti işte. Ama Bond, hiç böyle adam öldürmemişti. Ne seyretmekten, ne de gözünü kırpmadan adam öldüren birine yardım etmekten hoşlanmamıştı.

Kerim sessizce koluna girdi. Yavaş yavaş geldikleri yoldan geri dönmeye başladılar.

Kerim Bond'un düşüncelerini sezmiş olmalıydı.

— Bugün olanlar için beni affedebilecek misin?

Kocaman adamın, her zaman kendinden emin sesinde af dileyen tonu duymak garipti.

— Affetmek mi? Niçin? Saçmalama. Senin yapman gereken görevlerin var. Görevini yapıyorsun, o kadar. Gördüklerime hayran oldum. Burada kendine mükemmel bir teşkilat kurmuşsun. Özür dilemesi gereken biri varsa o da benim. Başına bu dertler benim yüzümden geliyor galiba. Ama meseleyi çözümledin. Ben, senin peşinde gezmekten başka bir şey yapmadım. Asıl işimde kesinlikle bir yere varamadım. M. sabırsızlanmaya başlamıştır. Belki otele mesaj bırakmışlardır...

Otele gittiklerinde yine mesaj bırakılmadığını gördüler. Kerim Bond'un sırtına vurdu.

— Merak etme dostum, dedi neşeyle. Umuttan daha iyi yemek yoktur. Bol bol ye. Sabah arabayı gönderirim. Yine bir şey olmazsa vakit geçirecek küçük serüvenler düşüneceğim. Silahını temizlemeyi unutma. Hem senin, hem de onun dinlenmeye ihtiyacı var.

Bond merdivenleri çıktı, anahtarıyla oda kapısını açtı. Perdenin arasından içeri ay ışığı sızıyordu. Masanın üzerindeki pembe abajurun düğmesine bastı. Elbiselerini çıkarıp banyoya girdi, birkaç dakika duşun altında durdu. Ayın on dördüne rastlayan cumartesi günü, cumaya gelen on üçünden daha hareketli geçmişti. Dişlerini fırçalayıp ağzındaki tattan kurtulmak için gargara yaptı. Banyonun ışığını kapatıp yatak odasına geçti.

Perdeyi çekti, pencereleri açtı. Ay ışığında denizi seyretmeye başladı. Serin esinti vücuduna değdi. Saatine baktı. Sabaha karşı ikiydi.

Uzun uzun esnedi. Perdeleri kapadı. Masanın üzerindeki abajuru kapatmak için yürüdü. Birden irkildi, kalbi duracak gibi oldu.

Odanın gerisindeki gölgelerde, biri kıkır kıkır gülüyordu. Bir kadın sesi:

— Zavallı, Bay Bond! Yorgun olmalısın. Yatağa gel! dedi.

XX. BÖLÜM

SÜRPRİZ

Bond yatağa döndü. Ay ışığına baktığı için gözleri henüz karanlığa alışmamıştı. Yatağın yanındaki pembe abajuru açtı. Çarşafın altında biri vardı. Yastığın üzerine kahverengi saçlar dağılmıştı. Çarşafı yüzüne tutan parmak uçları görünüyordu. Daha aşağıda, çarşafın altındaki göğüsler karlı tepeler gibi kabarıktı.

Bond güldü. Öne eğilip saçları hafifçe çekti. Çarşafın altından itiraz dolu bir ses geldi. Kısa bir sessizlikten sonra çarşafın bir ucu aşağı indi. Kocaman mavi bir göz Bond'u süzdü.

— Hiç de iyi görünmüyorsun.

— Sen de öyle! Buraya nasıl girdin?

— İki kat aşağı indim. Ben de burada oturuyorum.

Ses derindi. Baştan çıkartmaya çalışan bir ton vardı bu seste. Şive bozuk sayılmazdı.

— Yatmak istiyorum.

Çarşaf çabucak çenenin altına indi. Kız, yüzü kıpkırmızı, yatakta doğruldu.

— Hayır! Yatmamalısın.

— Ama, bu benim yatağım. Zaten, yatmamı bana sen söyledin.

Kızın yüzü çok güzeldi. Kendisini incelediğini görünce kızın kıpkırmızı yüzü morardı.

— Kendimi tanıtmak için, laf olsun diye söyledim o sözleri.

— Tanıştığımıza çok memnun oldum. Adım, James

Bond.

— Benimki de Tatiana Romanova. Arkadaşlarım bana Tania derler.

Derin bir sessizlik oldu. İkisi de birbirlerini incelediler. Kızın bakışlarında merak ve rahatlama vardı. Bond ise, soğukkanlıydı.

İlk konuşan Tatiana oldu.

— Aynı resimlerindeki gibisin. Ama üzerine bir şeyler giymelisin.

— Neden? Seninle yatağa yatabilirim. Önemli bir şey değil bu. Hem, senin üzerinde ne var?

Kız, çarşafı biraz daha indirip boynundaki siyah kurdeleyi gösterdi.

— Bu!

Bond, mavi gözlere baktı. Kızın bakışları kurdelenin yeterli olup olmadığını sorar gibiydi. Artık vücuduna hakim olamayacaktı Bond.

— Çıldırdın mı Tania? Elbiselerin nerede? Yoksa buraya çırılçıplak mı geldin?

— Oh, hayır! Çıplak gezmek ayıp olurdu. Elbiselerim yatağın altında.

— Eğer bu odadan kolay kolay çıkabileceğini sanıyorsan...

Bond cümlesini tamamlamadı. Yataktan kalktı. Pijama yerine giydiği ipek kimonolardan birini üzerine geçirdi.

— Söylediğin sözler hiç hoşuma gitmedi. Ayıp!

Yatağın yanına bir sandalye çekip oturdu.

— Dinle Tania. Saçmalamayı bırakıp ciddi olmalıyız. Bütün bunların anlamı nedir? Gerçekten benimle İngiltere'ye gelecek misin?

Kızın gözlerine baktı. Mavi gözler, yine masum masum bakıyorlardı. Kız gözlerini kocaman açmıştı.

— Elbette!

— Ya!

Bond kızın bu kadar açık cevap vermesine şaşırmıştı. Kuşkuyla yüzüne baktı.

— Emin misin?

— Evet.

Kız, cilveyi bir kenara bırakmıştı.

— Korkuyor musun?

— Evet, korkuyorum. Ama artık eskisi kadar korkmuyorum. Beni koruyacağını biliyordum.

— Evet, elbette koruyacağım.

Bond, kızın Rusya'daki akrabalarını düşünüyordu. Ne yapıyordu? Kızı gelmekten vaz mı geçirmeye çalışıyordu? Kızın başına gelecekleri düşünmemeye çalıştı.

— Endişelenecek bir şey yok. Ben sana göz kulak olurum.

Şimdi sıra sormaktan kaçındığı soruya gelmişti. Kız hiç beklediği gibi çıkmamıştı. Bu soruyu sormak her şeyi mahvetmekti.

— Peki ya makine?

Evet. Kız yüzüne bir tokat indirilmiş gibi Bond'a baktı. Neredeyse ağlayacaktı.

Çarşafı burnuna kadar çekti. Gözlerinde derin bir ıstırap vardı.

— Demek, sadece makineyi istiyorsun.

— Dinle beni. Bu makinenin seninle ve benimle hiç ilgisi yok. Ama Londra'dakiler istiyor makineyi. Herkesin makineden haberi var.

— Korkma. Makineyi getireceğim. Bir daha bundan söz etmeyelim. Şimdi beni dinle. Bu gece gitmeliyiz. (Tatiana, kendine öğretilenleri hatırladı.) Başka fırsat çıkmaz. Bu gece, saat altıdan sonra gece nöbetim var. Yazıhanede yalnız olacağım, Spektor'u alabilirim.

— Çok güzel, Tatiana dedi Bond. Seni saklayacağız. Sonra da, yarın ilk uçakla buradan ayrılacağız.

Tatiana, rolünü oynarken karşısına zorlukların çıkacağını biliyordu.

— Trenle gideceğiz. Şu "Şark Ekspresi" ile. Bu gece saat dokuzda kalkıyor. Bütün bunları düşünmedim mi sanıyorsun? Artık bir dakika daha İstanbul'da kalamam. Şafak sökerken sınırda olacağız. Biletleri ve pasaportu ha-

zırlamalısın. Ben senin karın olarak seyahat ederim. Hoşuma gidecek bu. Vagonların çok rahat olduğunu okumuştum. Tekerlekleri olan küçük birer ev gibiymişler. Gündüz konuşur, kitap okuruz. Geceleri sen kompartmanın dışında durur, beni korursun.

— Çok korurum. Bekle, ne yapacağımı görürsün, dedi Bond. Bana bak Tatiana, çılgınlık bu! Bizi yakalarlar. O tren Londra'ya dört gün, beş gecede varıyor. Başka bir yol bulmamız gerek.

— Olmaz, diye kestirip attı kız. Ben ancak trenle giderim. Akıllı olursak bizi bulmalarına olanak yok.

"Oh Tanrım!" diye düşündü Tatiana. Neden trenle gitmelerinde ısrar etmişlerdi? Sevişmek için en iyi yer, demişlerdi. Onu kendine aşık edebilmek için önünde dört günü vardı.

Bond'un düşünceli yüzüne baktı. Elini ona uzatıp her şeyin yolunda gideceğini söylemek, bunun kendisini İngiltere'ye sokmak için düzenlenmiş zararsız bir komplo olduğunu anlatmak istiyordu. Komplonun amacı başka olduğu için ikisine de zarar verilmeyecekti. Bond M.'nin tepkisini düşünerek:

— Bana kalırsa çılgınlık bu ! dedi. Belki her şey yolunda gider. Pasaportum var. Yalnız Yugoslav vizesi gerekli. Seni Bulgaristan'dan geçen trene bindireceğimi sanmıyorsun herhalde. Yoksa, beni kaçırmak istediğini düşüneceğim.

— Ama niyetim bu, diye kıkır kıkır güldü Tatiana. Ben de seni kaçırmak istiyorum!

— Kapa çeneni, Tatiana. Bir şeyler düşünmemiz gerek. Biletleri alacağım, adamlarımızdan biri de gelecek. Her ihtimale karşı. Onu seveceksin. Bundan sonra ismin Caroline Somerset. Sakın unutma. Trene nasıl bineceksin?

Kız, kafasında ismi evirdi çevirdi. Düşündü.

— Güzel bir isim. Sen de Mister Somerset'sin. (Neşeyle güldü.) Ne kadar eğlenceli. Benim için endişelenme. Kalkmadan önce trene bineceğim. Sirkeci'deki istasyon-

dan kalkıyor. Hepsi bu kadar. Artık endişelenmeyelim. Olur mu?

— Ya sinirlerin bozulursa? Ya seni yakalarlarsa?

Bond, birden kızın cesaretinden endişe etmeye başlamıştı. Nasıl bu kadar emin olabilirdi? Belkemiğinde, kuşku dolu kıpırtılar oldu.

— Seni görmeden önce korkuyordum. Artık korkmuyorum. Dediğin gibi, sinirlerim bozulmayacak. Beni de yakalayamazlar. Eşyalarımı otelde bırakıp büroya her zamanki çantamla gideceğim. Çok sevdiğim için kürk paltomu bırakamam. Bugün pazar olduğu için kürk paltoyla gidebilirim. Bu gece, saat sekiz buçukta dışarı çıkacağım. İstasyona taksiyle geleceğim. Artık böyle endişeli görünmekten vazgeç. Mutlu olduğunu söyle!

Bond yatağın kenarına ilişti. Kızın elini tutup gözlerine baktı. "Tanrım", diye düşündü, "Umarım, her şey yolunda gider. Bu harika kız yalan mı söylüyor? Gerçek mi bu kız?" Kızın gözlerinden mutluluk okunuyordu. Bond'un kendisini sevmesini istiyor, olanlara şaşırıyordu. Tatiana diğer elini kaldırdı, boynuna doladı ve Bond'u kendine çekti. İlk önce, dudakları Bond'un dudakları altında titredi. Sonra, ihtirasa yenilen dudaklar sonsuz bir öpücükle kendilerini bıraktılar.

Bond bacaklarını yatağa kaldırdı. Dudakları kızı öpmeye devam ederken eli sol göğsüne gitti. Sonra eli kızın dümdüz karnına kaydı. Tatiana inleyerek, dudaklarını çekti. Uzun kirpikler bir kuşun kanatları gibi titrediler.

Bond uzanıp çarşafın ucunu tuttu. Çarşafı yana sıyırdı. Tatiana'nın üzerinde, boynundaki siyah kurdele ve siyah çoraplar dışında hiçbir şey yoktu. Kolları Bond'a dolandı.

Odada, yaldızlı çerçeveli sahte aynanın arkasındaki gözetleme dolabında SMERSH'den iki fotoğrafçı oturuyordu. Ne Tatiana, ne de Bond'un onlardan haberi vardı...

XXI. BÖLÜM

ŞARK EKSPRESİ

Avrupa'yı dolaşan pek çok tren olmasına karşın, Şark Ekspresi bugün hâlâ haftada üç kere İstanbul ile Paris arasındaki 1400 millik çelik yolu kateder.

Lacivert vagonun yan tarafına sarı pirinç harflerle "COMPAGNIE INTERNATIONALE DES WAGON - — LITS ET DES GRANDS EXPREES EUROPEENS"ya zılıydı. Pirinç harflerin üzerinde düz, demir bir plakada beyaz üzerine siyah harflerle "ORIENT EXPRESS" kelimeleri okunuyordu. Tam altında da üç satır vardı:

ISTANBUL — THESSALONIKI — BEOGRAD
VENEZIA — MILAN
LAUSANNE — PARIS

James Bond, dünyanın en romantik yazılarından birini boş gözlerle seyretti. Onuncu kez saatine baktı: 8.55. Gözleri yeniden yazılara takıldı. Bütün kent isimleri kendi dillerinde yazılmıştı. Neden Milano "Milan" diye yazılmıştı? Bond mendilini çıkarıp yüzünü sildi. Bu kız ne cehennemde kalmıştı? Yoksa yakalanmış mıydı? Vaz mı geçmişti acaba? Dün gece ya da bu sabah, yatakta ona çok sert davranmış olabilir miydi?

Peronda yolcu kalmamıştı. Koşarak gelen biri de yoktu. Bilet gişesinin tam üstünde, tavandaki kocaman saat dokuzu gösteriyordu.

Bond'un tam başının üstündeki pencere hızla açıldı. Bond başını kaldırıp baktı. İlk önce, siyah tülün delikle-

rinin çok büyük olduğunu geçirdi kafasından. O şahane mavi gözleri ve dolgun dudakları amatörce gizlemeye çalışmıştı.

— Çabuk!

Tren hareket etmeye başlamıştı. Bond, merdivenlere atladı. Kapı hâlâ açıktı. Bond çabucak içeri girdi.

— Madam geç kaldı, dedi memurlardan biri. Son vagondan içeri girmiş olmalı.

Bond, halı kaplı koridorda ilerledi. Baklava biçimindeki beyaz metal bir levha üzerinde kocaman bir "7" üzerinde de "8" sayıları vardı. Kapı ardına kadar açıktı. Bond içeri girip kapıyı kapadı. Tatiana yüzündeki siyah tülü çıkarmıştı. Pencerenin yanında oturuyordu. Uzun samur paltosu sırtındaydı. Önü açık paltonun içinden pastel renkli, etekleri pileli bir elbise görünüyordu. Bacaklarında bal rengi naylon çoraplar, belinde krokodil derisinden bir kemer vardı.

— Bana inanmıyorsun, James.

Bond kızın yanına oturdu.

— Tania, eğer burası biraz daha geniş olsaydı, seni dizime yatırır bir güzel pataklardım. Neredeyse kalbim duracaktı. Neler oldu?

— Hiçbir şey, dedi Tatiana masum bir tavırla. Ne olabilirdi ki? Geleceğimi söyledim ve işte buradayım. Bana güvenmiyorsun. Benden çok, çeyizimle ilgilendiğini biliyorum. Makine burada.

Tatiana şefkatle Bond'un yüzüne bakıyordu. Neler düşünüyordu bu adam? Bu soluk, gri mavi gözler bazen sevgiyle bakıyordu. Bazen de dün geceki gibi ihtirasla ateş saçıyorlardı. Şimdi aynı gözler düşünceliydi. Endişeli miydi? Güvenlikleri konusunda mı endişeliydi acaba? Keşke, ona korkacak bir şey olmadığını söyleyebilseydi. Bond'a İngiltere'ye giriş pasaportu olduğunu anlatabilseydi. Bond ve beraberinde getirdiği o ağır çanta sayesinde girecekti İngiltere'ye.

Bond eğilip Tatiana'nın eline dokundu, aralık dudaklarına baktı.

— Önümüzde kocaman bir gece var. İlk önce senin güvenliğini sağlamalıyım.

Kapının kilidini açıp, dışarı çıktı.

Darko Kerim'in kocaman vücudu bütün koridoru kaplamıştı. Elinde sigarası Marmara Denizi'ni seyrediyordu. Tren kıyıdan uzaklaşmaya başladı. Bond, Kerim'in yanına gitti. Kerim:

— Haberler iyi değil, dedi. Trende onların tam üç adamı var.

— Ooo!

Bond'un belkemiğinde bir ürperti gezindi.

— Odayı gözetlerken gördüğümüz o üç yabancı. Seni ve kızları izledikleri belli. Demek kız iki taraflı oynuyor. Ne dersin bu işe?

Bond sakindi. Demek kızı yem olarak kullanmışlardı. Ama yine de... Yine de... Hayır, lanet olsun! Kız rol yapıyor olamazdı. İmkân yoktu buna. Peki ya şifre aygıtı? Belki de makine çantada değildi. Birden arkasını dönüp hafifçe kapıyı çaldı. Tatiana'nın kapının kilidini açtığını duydu. Kız şaşırmış görünüyordu. Gelenin memur olduğunu sanmıştı.

Sevinçle gülümsedi:

— İşini bitirdin mi?

Bond ayakta duruyordu. Tatiana'nın yüzünde suçluluk mu vardı, yoksa korku mu? Hayır, sadece hayret ve buz gibi bir ifade.

— Tatiana, beni dinle. Önemli bir şey oldu. Çantayı açıp makinenin orada olup olmadığını görmem gerek.

Tatiana kayıtsız görünüyordu.

— Çantayı indir, bak! Kucağındaki ellerini inceledi. Demek şefinin söyledikleri doğruydu. Makineyi alıp kendisini başlarından atacaklardı. Belki trenden indireceklerdi. Tanrım! Demek bu adam kendisine böyle bir kötülük yapabilecekti...

Bond rafa uzandı, ağır çantayı alıp aşağı indirdi. Çantanın fermuarını açıp içine baktı. Evet, daktiloya benzer, üç sıra tuşlarıyla bir makine vardı çantanın içinde.

Çantanın ağzını, Tatiana'ya doğru açıp gösterdi.

— Spektor bu mu?

Tatiana kayıtsız bir tavırla çantanın içine baktı.

— Evet!

Bond, çantanın fermuarını kapadı, yeniden yukarı kaldırdı.

— Trende üç MGB adamı var. Onların pazartesi günü İstanbul'daki merkeze geldiklerini biliyoruz. Ne işleri var burada Tatiana?

Bond'un sesi, sert değildi. Pür dikkat, kızın yüzünü inceliyordu.

Tatiana başını kaldırıp baktı. Gözlerinde yaşlar vardı. Suçüstü yakalanan bir çocuğun gözyaşları mıydı bunlar? Ama, kızın yüzünde suçluluk duygusundan eser yoktu. Sadece dehşete düşmüş görünüyordu.

Tatiana elini uzattı, sonra geri çekti.

— Makineyi bulduğuna göre, beni trenden atmayacaksın değil mi?

— Elbette hayır, dedi Bond sabırsızlıkla. Saçmalamayı bırak. Ama bu adamların trende ne aradıklarını öğrenmemiz gerek. Trene bineceklerini biliyor muydun? Tatiana neler oluyor?

— James, bu adamların trende olacaklarını bilmiyordum. Bugün Almanya'ya gidecekleri söylenmişti bana. Uçakla gideceklerini tahmin etmiştim. Sana başka bir şey açıklayamam. İngiltere'ye varana kadar bana başka soru sorma. Sözümü tuttum. Makineyle birlikte geldim. Bana güven. İkimizin de endişelenmemizi gerektiren hiçbir şey yok. Herhalde bu adamların niyeti başka. Bize zarar vermeyeceklerinden eminim. Güven bana.

"Nasıl böylesine emin olabilirim" diye düşündü Tatiana. "Klebb denen o kadın, ona bütün gerçeği söylemiş miydi?" Ama, kendisine verilen emirlere inanmak ve onlara güvenmek zorundaydı. Bu adamlar kaçmamasını sağlamak için gönderilmiş nöbetçiler olmalıydı. Kendilerine zarar vereceklerini sanmıyordu.

Bond omuz silkti. Ayağa kalktı.

— Artık neye inanacağımı şaşırdım, Tatiana. Benden bir şeyler saklıyorsun sen. Ama senin de her şeyi bilmediğini sanıyorum. Tehlikede olmadığımıza inanıyorsun. Belki de haklısın. Belki bu adamların aynı trene binmesi basit bir rastlantıdır. Kerim ile konuşup bir karar vermeliyim. Merak etme. Biz seni koruruz. Ama artık çok dikkatli olmalıyız.

Bond kompartımanı gözden geçirdi. Yandaki kompartımana açılan kapı kilitliydi. Kondüktör yatakları açtıktan sonra kapıyı zorlamaya karar verdi. Tetikte olmalıydı. Balayı burada bitiyordu. Bond kendi kendine gülümsedi ve kondüktörü çağırdı. Tatiana endişeyle Bond'un yüzüne bakıyordu.

— Merak etme, Tania, dedi Bond yine. Hiçbir şeyi dert etme. Adam çıktıktan sonra yat, uyu. Benden başka kimseye kapıyı açma. Bu gece uyumayacağım. Belki yarın kuşkularımızın yersiz olduğunu anlarız. Kerim ile bir plan yapacağım. Kerim çok iyi bir insan.

Kondüktör kapıyı çaldı. Bond adamı içeri aldı, kendisi dışarı çıktı. Kerim hâlâ koridordaydı, manzarayı seyrediyordu. Tren hızlanmıştı. Gecenin içinde ilerliyordu. Vagonun camlarında, yansıma yapan ışıklar oynaşıyordu. Kerim hareket etmedi. Bond onun tetikte durduğunu sezdi.

Bond, Kerim'e Tatiana ile konuştuklarını anlattı. Kerim'e neden kıza bu kadar güvendiğini açıklamak çok zordu. Tatiana'nın gözlerinden okuduklarını ve önsezilerini anlatırken, Kerim'in dudaklarının alaycı bir tavırla kıvrıldığını gördü.

Kerim içini çekti.

— James, artık emirleri sen veriyorsun. Bu operasyonun sorumluluğu sana verildi. Bugün yeterince tartıştık zaten. Trenin tehlikesini, makineyi İngiltere'ye diplomatik kanallardan gönderme olasılığını, kızın durumunu defalarca konuştuk. Kız hiçbir koşul ileri sürmeden kendini senin ellerine bırakmış. Aynı zamanda, sen de ona güvendiğini söylüyorsun. Bu sabah M. ile telefonla gö-

rüştüm. Senin kararını destekleyeceğini söyledi. Kararı sana bırakıyor. Nasıl istersen, öyle olsun. Ama M.'nin trende üç MGB adamı olduğundan haberi yoktu. Bizim de yoktu ya! Bilseydik, olaya bakış açımız değişecekti. Doğru değil mi?

— Evet!

— Öyleyse bu üç adamı ortadan kaldırmak gerekiyor. Onları trenden indirmek gerek. Buraya neden geldiklerini Tanrı bilir! Ben de senin gibi rastlantılara inanmıyorum. Ama aynı trende bu adamlarla gitmek de istemiyorum. Ya sen?

— Elbette hayır.

— Öyleyse bu işi bana bırak. En azından bu gecelik. Hâlâ benim ülkemdeyiz ve ben burada nüfuzlu biriyim. Bol param da var. Onları öldürmeyi göze alamam. Tren durdurulabilir, mesele çıkabilir. Kızla seni bu işe sokmak istemiyorum. Bir şeyler düşüneceğim. İkisi başka kompartımandalar. Bıyıklı, pipo içen adam sizin kompartımanın yanında "6" numarada kalıyor. Melchior Benz adı ve pazarlamacı mesleği altında, Alman pasaportuyla seyahat ediyor. Esmer olanı Ermeni, "12" numarada kalıyor. Onun da Alman pasaportu var. Kurt Goldfarb, inşaat mühendisi. Paris'e kadar bilet almışlar. Belgelerini gördüm. Sana söyledim mi bilmem, benim bir de polis kartım var. Kondüktör hiç sorun çıkarmadı. Bütün bilet ve pasaportlar kondüktörde. Üçüncü adam, ensesinde ur olan adamın, meğer yüzünde de urlar varmış. Aptal, iğrenç suratlı herifin biri. Onun pasaportunu görmedim. Benim yanımdaki kompartımanda kalıyor. Sınıra kadar pasaportunu kondüktöre vermek zorunda değilmiş. Ama biletini vermiş.

Kerim, cebinden birinci mevki sarı bileti çıkarıp gösterdi, gülümseyerek yine bileti cebine koydu.

— Nasıl yaptın bunu?

Kerim kıkır kıkır güldü.

— Adam biraz önce tuvalete gitti. Ben koridordaydım. Küçük bir çocukken trenlerde nasıl bilet çaldığımı-

zı hatırladım. Adama birkaç dakikalık zaman tanıdım. Sonra, gidip tuvaletin kapısını kurcaladım. Yüksek sesle "Bilet kontrolü" diye bağırdım.

Bond gülümsedi. Kerim oyun oynayan çocuklar gibiydi.

— Tamam Darko. Peki, ya ötekiler?

Darko Kerim omuzlarını silkti.

— Ne öğrendim biliyor musun? Rusları yakalamak istiyorsan onları aptal yerine koy. Garip bir duruma sok. Utandır, yüzlerine gül, alay et. Kendileriyle alay edilmesine gelemiyorlar. Nasıl olacak henüz bilmiyorum, ama bu adamlara soğuk terler döktüreceğiz. Sonra, görevlerini yapmadıkları için MGB onları cezalandıracak. Hiç kuşkusuz vurulacaklar.

Onlar konuşurken, kondüktör "7" numaralı kompartımandan dışarı çıktı. Kerim Bond'a dönüp elini omuzuna koydu.

— Korkma James, dedi neşeyle. Bu adamları doğduklarına pişman edeceğiz. Kızın yanına git. Sabah yeniden buluşuruz. Bu gece gözümüze uyku girmeyecek, ama ne yapalım? İnsanın günü gününe uymuyor ki! Belki yarın rahat bir uyku çekeriz.

Kerim kondüktörün odasına girip gözden kayboldu. Bond döndü, hafifçe "7" numaranın kapısını vurdu.

XXII. BÖLÜM

TÜRKİYE'DEN ÇIKIŞ

Tren karanlığın içinde homurdanarak ilerliyordu. Bond pencereden hızla geçen ay ışığındaki manzarayı seyretmeye koyuldu. Uyumamaya çalışıyordu.

Tatiana'nın ağır ve sıcak başı kucağındaydı. Yatak son derece dardı. Kızın yanına girip yatsa ona iyice sokulması, bacaklarıyla vücudunu sarması gerekecekti.

Bond gözlerini ovuşturdu. Saatine baktı: Dört. Türk sınırından bir saat sonra çıkmış olacaklardı. Belki gündüz uyuyabilirdi. Tabancayı kıza verip ona gözcülük ettirecekti.

Bond ceketini ve kravatını çıkarmış, ayaklarını bavula dayamıştı. Baretta yastığın altındaydı. Bond elini tabancasından bir an olsun çekmiyordu. Tatiana tabancayı görünce yorum yapmamıştı. Boynundaki siyah kurdele dışındaki bütün giysilerini çıkarmıştı. Sonra Bond'un duygularını görmemezlikten gelerek yatağa kıvrılmıştı. Kollarını Bond'a uzatmıştı. Bond eğilmiş, kızın dudaklarından uzun uzun ve sertçe öpmüştü. Tatiana'ya uyumasını söyledikten sonra kendine hakim olmaya çalışarak dışarıyı seyretmeye koyulmuştu. Tatiana, bir kolunu yukarı kaldırıp Bond'un bacağını sıkıca tutmuştu. Sonradan uykuya dalınca kolu yavaş yavaş düşmüştü.

Çok geçmeden Türkiye'den çıkmış olacaklardı. Yunanistan'da yolculuk daha mı kolay olacaktı acaba? Ya Yunanistan ile İngiltere arası? Ve Yugoslavya? Titocular kimden yanaydı Tanrı aşkına? Herhalde her iki tarafı da

durumuna göre kolluyorlardı. MGB adamları ne emir almış olurlarsa olsunlar, ya Bond ile Tatiana'nın trende olduğunu biliyorlardı ya da çok geçmeden öğreneceklerdi. Kız ve kendisi, dört gün boyunca pencereleri kapalı bu küçücük yerde oturamazlardı. Trende gördüklerini, hiç kuşkusuz, adamlar İstanbul'a bildireceklerdi. Çok geçmeden Spektor'un ortadan kaybolduğu anlaşılacaktı. Sonra ne olacaktı? Atina ya da Belgrad'daki elçiliğe haber verirler miydi? Kızı hırsızlıkla suçlayıp trenden indirirler miydi? Ya bu, çok daha karmaşık bir Ruş komplosuysa? Tatiana'yı alıp ara istasyonda inse, uçakla İngiltere'ye dönebilir miydi?

Dışarıda şafak sökmeye başlamıştı. Hızla kayıp giden ağaçların ve kayaların kenarları mora bürünmüştü. Çok geçmeden Uzunköprü'de olacaklardı. Arkadaki vagonda neler oluyordu? Kerim amacına ulaşmış mıydı?

Tren uzun uzun düdük çaldı ve hızı kesilmeye başladı. Bu, birinci raunttu! Eğer Kerim başaramamışsa. Eğer, üç adam trende kalmışsa...

Yanlarından birkaç yük vagonu geçti. Şark Ekspresi gıcırtılarla durdu. Pencereden dört demiryolu görünüyordu. Demirlerin arasında, otlar bitmişti. Peron bomboştu. Uzaklardan bir karganın sesi duyuldu. Tatiana uykusunda kıpırdandı. Bond, yavaş yavaş kızın başını diğer yastığa koydu. Ayağa kalkıp dışarı çıktı.

Tipik bir Balkan tren istasyonuydu burası. Taş yapılar ve yerle aynı seviyedeki geniş bir peron. Trenden inmek birkaç basamaklık merdiven gerektiriyordu. Peronun gerisinde çene çalan insanlar, bavullarıyla gümrük kontrolünden geçmek için sırada bekliyorlardı.

Bond'un tam karşısında bir köşede, üzerinde "POLİS" yazılı bir kapı vardı. Bond kapının camı ardında, Kerim'in geniş omuzlarını görür gibi oldu.

— Pasaportlarınız!.. Gümrük Kontrol...

Bellerinde tabanca, yeşil üniformalı iki polis sivil bir adam koridora girdiler. Arkalarından kondüktör yürüyor kapılara vuruyordu.

"12" numaranın kapısında, kondüktör öfkeli öfkeli Türkçe bir şeyler söyledi. Elindeki bilet ve pasaportları gözden geçirdi. Sivil giyimli adam iki polisin önüne geçip kapıya vurdu. İki polis tam arkasında duruyorlardı.

Bond, bozuk şiveyle birinin Almanca konuştuğunu duydu. Seslerden biri buz gibi, diğeri heyecanlıydı. Bay Kurt Goldfarb'ın pasaportu ve bileti kaybolmuştu.

Koridora çıkan MGB subayı Kafkas tipli, esmer olanıydı. Solgun yüzü korkudan yemyeşil olmuştu. Saçları karmakarışıktı. Üzerinde sadece pijamasının altı vardı. Koridorda çaresizce çevresine bakınmasında hiç de gülünecek bir şey yoktu. Adam bir süre şaşkın, koşuşturdu. Hızla Bond'un yanından geçti "6" numaralı kapının önüne gelince durakladı. Kendine bir çekidüzen verdi. Hızlı hızlı kapıyı çaldı. Kapı yarı aralandı. Zincir içerden takılıydı. Bond kocaman burunlu, bıyıklı bir surat gördü. Zincir açıldı, Goldfarb içeri girdi. Sivil memur "9" ve "10" numaralardaki Fransızların kâğıtlarını kontrol etti. Sonra da Bond'un pasaport ve biletini istedi.

Görevli, Bond'un pasaportuna bakmadı bile. Kapatıp kondüktöre uzattı.

— Kerim Bey'le birlikte mi yolculuk ediyorsunuz?

— Evet.

— Teşekkürler bayım... İyi yolculuklar.

Adam selam verdi. Arkasını dönüp sert sert "6" numaranın kapısını vurdu. Kapı açıldı, sivil memur içeri girdi.

Goldfarb bozuk Almancasıyla bir şeyler söylüyordu. Arada bir, Rusça bağırıyordu. Sonunda çılgınlar gibi koridora çıkıp 12 numaralı kapıdan içeri girdi. Bir polis hemen kapının önünü tuttu.

— Sizin kâğıtlarınız lütfen, bayım. Lütfen bana doğru gelin. Fotoğrafı incelemek istiyorum. Öne çıkın lütfen.

Benz takma adını kullanan MGB subayı isteksiz bir tavırla koridora çıktı. Üzerinde mavi bir ropdöşambr vardı. Kahverengi, sert gözler dik dik Bond'a bakıyordu.

Sivil görevli pasaportu kapatıp kondüktöre uzattı.

— Kâğıtlarınız tamam. Şimdi bavullarınız lütfen.

Arama bitti. Sivil memur buz gibi bir selam verdi, koridorda yürümeye başladı. MGB subayı kapıyı vurarak içeri girdi.

"Ne yazık!" diye düşündü Bond. "Biri kurtulmayı başardı."

Pencereye yaklaştı. Ensesinde şişlik olan tıknaz adam polislerle birlikte üzerinde "POLİS" yazan kapıdan içeri giriyordu. Koridorun ilerisinde bir kapı hızla kapandı. Goldfarb, yanında başka bir polis, trenden indi. Başı önünde peronu geçip aynı kapıdan içeri girdi.

Tren düdük çaldı. Treni Yunanlı görevliler teslim almıştı. Vagonların kapıları kapandı. Perondaki memur saatine baktı ve elindeki bayrağı kaldırdı. Sivil memur trenden inmiş yürüyordu. Hafif bir sallantı oldu, yeniden düdük çaldı. Şark Ekspresi'nin ön vagonları hareket etmeye başladı. Bulgar sınırından, kuzey yolunu alacak vagonlar geride bırakılmıştı.

Bond pencereyi açıp son bir kez Türk sınırına baktı. İki adam şimdi boş odada ölüm cezası bekliyor gibiydiler. Bir taşla iki kuş vurmuşlardı. Geriye bir kuş kalıyordu.

XXIII. BÖLÜM

YUNANİSTAN'DAN ÇIKIŞ

Sıcak kahve içip kahvaltı ettikten sonra Yunan gümrüğünden geçtiler. Tren, Enez Körfezi'nden geçtikten sonra hızlandı. Dışarda hava iyice aydınlanmıştı. Hava kuruydu. Bond kendini daha iyi hissediyordu. Darko'nun dediği gibi insanın günü gününe uymuyordu.

Tatiana gülen gözlerle kendisini seyrederken, Bond yüzünü yıkayıp, tıraş oldu. Saçına briyantin sürmemesi Tatiana'nın hoşuna gitmişti.

— Çok kötü bir huy. Bütün Avrupalıların saçlarına briyantin sürdüğünü söylemişlerdi bana. Rusya'da böyle bir şey aklımıza bile gelmez bizim. Yastıkları kirletir o yağlı krem. Ama Batı'da parfüm kullanmamanız çok garip. Rusya'da bütün erkekler parfüm kullanır.

— Biz yıkanırız, dedi Bond.

Tatiana hararetli hararetli anlatırken kapı çalındı. Gelen Kerim'di. Bond onu içeri aldı. Kerim, Tatiana'nın önünde eğildi.

— Ne kadar güzel! Hayatımda hiç sizin gibi canayakın bir casus çift görmemiştim, dedi Kerim neşeyle gülerek.

Tatiana kaşlarını çattı:

— Batılıların şakalarına henüz alışamadım, dedi buz gibi bir sesle.

Kerim insanın süngüsünü düşüren bir kahkaha attı.

— Alışırsın şekerim. İngiltere'de herkes sık sık birbiriyle şakalaşır. Ben de şakalaşmayı sonradan öğrendim.

(Kerim kalktı, kapıyı açtı.) Sizi yemeğe bekliyorum. Karnım öyle acıktı ki, Kraliçe'yi bile getirseler yerim.

Bond ayağa kalkıp, kapıyı kilitledi. Tatiana, öfkeyle çıkıştı.

— Arkadaşın hiç de kibar değil! Kraliçe'nizden öyle söz etmemeliydi.

Bond, Tatiana'nın yanına oturdu.

— Tania, o harika bir insandır. Aynı zamanda çok da iyi bir dost. Canı ne isterse söyler, ben aldırmam. Beni kıskanıyor. Senin gibi bir kadına sahip olmak o da isterdi. O yüzden seninle şakalaşıyor. Onun sözlerini iltifat olarak kabul etmelisin.

— Öyle mi? Ama, Kraliçe hakkında o söylediği... Rusya'da bu gibi şeyler büyük terbiyesizlik sayılır.

Güneşten kavrulan Alexandropolis İstasyonu'nda durduklarında hâlâ tartışıyorlardı. Bond kapıyı açtı. Mavi denizden yansıyan göz alıcı bir aydınlıkla doldu içerisi.

Öğle yemeğini yerken, Bond o ağır çantayı ayaklarının yanından ayırmadı. Kerim çabucak Tatiana ile dost oldu. Benz ismindeki MGB subayı lokantaya uğramadı. Onu peronda bira ve sandviç alırken gördüler. Kerim briç oynamayı ve dördüncüyü tamamlaması için Benz'i çağırmayı önerdi. Bond birden kendini çok yorgun hissetmeye başladı. Yorgunlukla birlikte bu tehlikeli yolculuğu bir pikniğe dönüştürdüklerini düşündü. Tatiana, onun sessiz halini hemen farketti. Dinlenmesi gerektiğini söyleyip ayağa kalktı. Lokantadan çıkarken, Kerim'in brandy ve puro ısmarladığını duydular.

Kompartımana döndüler. Tatiana, kararlı bir sesle:

— Şimdi uyuma sırası sende! dedi.

Perdeyi kapadı. Kavurucu güneş, gözalabildiğine uzanan tütün ve ayçiçeği tarlaları kapanan perdeyle birlikte görünmez oldular. Artık kompartıman koyu yeşil bir yeraltı mağarasını andırıyordu. Bond kapıyı kilitleyip kıza kendi silahını verdi, başını onun kucağına koyup gözlerini kapar kapamaz uykuya daldı.

Uzun tren bir yılan gibi kıvrıla kıvrıla Yunanistan'ın

kuzeyine, Rodop Dağları'nın eteklerine doğru ilerliyordu. Makedonya düzlüklerine vardılar.

Tatiana'nın kucağında Bond gözlerini açtığında şafak söküyordu. Tatiana bu anı beklercesine hemen Bond'un başını elleri arasına aldı.

— Duşka, daha ne kadar buna katlanacağız?

— Uzun zaman.

— Ama, ne kadar?

Bond, endişeli güzel gözlere baktı. Üç günlük tren yolculuğundan sonra, Londra'da olacakları tahmine olanak yoktu. Bu kızın düşman ajanı olduğunu kabul etmeliydi. Bakanlık ve kendi servisinden görevliler Tatiana'yı sorguya çekeceklerdi. Bond'un ona karşı olan duyguları ise bu görevlileri hiç ilgilendirmeyecekti.

— Duşka, diye tekrar etti Tatiana. Daha ne kadar?

— Zaman bize bağlı. Aramıza bir yığın insan girecek. Bizi birbirimizden ayıracaklar. Hep böyle küçük bir odada olmayacağız. Birkaç gün sonra, dünyayla yüzyüze geleceğiz. Hiç kolay olmayacak. Bunun dışında başka bir şey anlatmak istemiyorum.

Tatiana gülümsedi.

— Haklısın. Daha fazla soru sormayacağım. Ama bu günleri boşuna harcamamalıyız.

Ayağa kalktı, Bond'un yanına uzandı. Bir saat sonra Bond koridora çıktı. Darko Kerim hemen yanına geldi. Bond'un yüzünü inceledi.

— Bu kadar uyumamalısın. Geçtiğimiz yerleri göremedin. Hem zaten, yemek zamanı geldi.

— Sen yemekten başka bir şey düşünmez misin? "Dostumuz ne yapıyor?"

— Dışarı çıkmadı. Kondüktör benim adıma onu gözlüyor. Adam, bizim kaçakçıların peşinde olduğumuzu sanıyor. Hep bu trenle Paris'e uyuşturucu madde kaçırırlar. İçerdeki Rus prensesinden yeni bir şeyler öğrenebildin mi bari? Trenden indirdiğim o iki adam, kızın dediği gibi Berlin'e giden masum yolculardı belki de. Benz denen adam da bizden korktuğu için odasından çıkmıyor

olabilir. Her şey yolunda gidiyor. Ama yine de, yine de... Ruslar çok iyi satranç oynarlar. Komplo kurdukları zaman çok zeki planlar yaparlar. Oyun saniye saniye planlanır. Düşmanın hamleleri belirlenir. Her hamle önceden düşünülür. İçimde garip bir his var. Bence, sen, ben ve bu kız kocaman bir satranç tahtasının piyonlarıyız. Rusların oyununa ters gelmediğimiz için hareketimize izin veriliyor.

— Ama komplonun amacı nedir? Amaçları ne olabilir? Bir türlü çıkartamıyoruz bunu. Komplo kokusunu alıyoruz. Kız bile nasıl bir oyunun içinde olduğunu bilmiyor belki. Benden bir şeyler gizlediğini biliyorum, ama önemsiz olduğunu düşündüğü için söylemiyor. Londra'ya gidince bana her şeyi anlatacağını söylüyor. Her şey. Ne demek istiyor acaba? Tehlikede olmadığımızı kendisine güvenmemi istiyor. Kızın sözünü tuttuğunu, hikâyenin doğru olduğunu itiraf etmen gerek, Darko.

Kerim'in gözlerinde hâlâ kuşku vardı. Cevap vermedi.

Bond omuz silkti.

— Ona aşık olduğumu itiraf ediyorum. Ama ben budala değilim, Darko. İşimize yarayacak her türlü ipucunu aradım. Bazı engeller kalktıktan sonra insanın daha çok kendini ele verdiğini bilirsin. Tatiana'nın doğruyu söylediğini biliyorum. En azından, söylediklerinin yüzde doksanı doğru. Kıza göre, gerisinin ise hiç önemi yok. Eğer bize yalan söylüyorsa, demek ona da yalan söylenmiş. Senin satranç tanımına göre, böyle bir olasılık da var. Ama sen hâlâ komplodan kuşkulanıyorsun. Eğer amacın ne olduğunu görmek istiyorsan, ben oyuna devam edelim ve sonunda ne olacak görelim derim.

Kerim, Bond'un yüzündeki inatçı ifadeye baktı. Birden bire gülmeye başladı.

— Eğer ben senin yerinde olsaydım dostum, Selanik'te makineyle birlikte ortadan kaybolurdum. Belki kızı da alırdım. Ama onun o kadar önemi yok. Bir araba kiralar, Atina'ya gider, ilk Londra uçağına atlardım.

Kerim durakladı.

— Sen bunları zaten biliyorsun dostum. Bildiğin şeyleri sana anlatırken susadım. Kızı çağır da gidip bir şeyler yiyelim. Ama, lütfen kendine dikkat et. Her an beklenmedik bir şey olabilir. Her ikimizi de bu yolculukta sürprizler bekliyor. Çingenenin sözlerini hatırladın mı?

Tren, Vardar Ovası'na doğru ilerlerken Bond tavşan uykusundaydı. Tatiana yine başını Bond'un kucağına koymuş uyuyordu. Bond, Darko'nun söylediklerini düşündü. Belgrad'tan sağ salim çıkınca, adamı İstanbul'a gönderip göderemiyeceğini merak ediyordu.

Yunan çıkış kapısına vardıktan on dakika sonra, kompartımanın kapısı vuruldu. Tatiana uyandı. Bond, ayağa kalktı. Kulağını kapıya dayadı.

— Ben kondüktör, bayım... Bir kaza oldu. Arkadaşınız Kerim Bey...

— Bir dakika, dedi Bond telaşla.

Baretta'yı kemerine yerleştirip ceketini giydi. Telaşla kapıyı açtı.

— Ne oldu?

Kondüktörün yüzü bembeyazdı. "Gelin!" diyerek birinci mevkiye doğru koştu.

Kondüktör Bond'a yol açtı. Bond, kapının önünde durup içeri baktı.

Başındaki bütün saçların dikildiğini hissetti. Sağdaki koltukta iki kişi vardı. Film çekimine poz veren aktörler gibi korkunç bir ölüm kalım mücadelesinde dona kalmış gibiydiler.

Kerim alttaydı. Dizlerini, ayağa kalkmak için son bir çabayla yukarı dikmişti. Boynunun arkasından, hançerin sivri ucu çıkmıştı. Başı arkaya düşmüştü. Kıpkırmızı gözler bomboş bakıyorlardı. Ağzından incecik kan sızıyordu.

Üzerinde Benz ismindeki MGB subayı vardı. Kerim'in sol kolu adamın boğazındaydı. Bond, Stalin tipi bıyığın ve mosmor olmuş yüzün bir kısmını görebiliyordu. Kerim'in sağ kolu Benz'in sırtındaydı. Elinde bir hançer var-

dı. Benz'in ceketi kan içindeydi...

Bond, olanları kafasında canlandırmaya çalıştı. Bir film seyreder gibi hayal etmeye başladı. Darko uyurken adam sessizce içeri giriyor, iki adım atıyor, hançeri Kerim'in boynunu sıyırıyor. Kerim ölmeden biraz önce, katili kendine çekiyor, bıçağını sırtına saplıyor. Ölen bir adamın, can çekişirken son çırpınışlarıydı bunlar.

Güneşi yanında taşıyan bu harika insan ölmüştü. Artık hayattaki varlığını yitirmişti.

Bond arkasını döndü, kendisi için canını veren bu insanı görmeye daha fazla dayanamayacaktı.

XXIV. BÖLÜM

TEHLİKEDEN KAÇIŞ

Şark Ekspresi, akşam üstü saat üçte yavaş yavaş Belgrad'a girdi. Tren bir saat rötar yapmıştı. Trenin diğer bölümü Bulgaristan'dan gelene kadar sekiz saatlik bir bekleme olacaktı.

Bond, pencereden kalabalığı seyrediyor, Kerim'in adamının gelmesini bekliyordu. Tatiana, üzerinde samur kürkü, bir köşeye büzülmüş Bond'u seyrediyordu. Bond acaba ne düşünüyordu?

Tatiana olanları pencereden görmüştü: Uzun hasır sepetlerin trenden indirilişi, polis fotoğrafçılarının patlayan flaşları, şef kondüktörün telaşla formaliteleri tamamlayışı, James Bond'un kılı kıpırdamadan içeri girip çıkışı...

Bond kompartımana girmiş, oturup Tatiana'ya bakmaya başlamıştı. Sert, acımasız sorular sormuştu. Tatiana çaresiz, tekrar tekrar ona aynı hikâyeyi anlatmıştı. Şimdi Bond'a bütün gerçekleri, işin içinde SMERSH'in olduğunu söylese onu kaybedeceğini biliyordu.

Tatiana korku içinde köşeye büzülmüş, oturuyordu. İçine düştüğü bu bataktan, Moskova'da kendine söylenen yalanların ardında nelerin olduğundan ve her şeyden çok şimdi hayatına anlam getiren bu erkeği kaybetmekten korkuyordu.

Kapı vuruldu. Bond ayağa kalkıp, açtı. Kerim'in gözleri gibi mavi gözlü, dağınık sarı saçlı, neşeli bir genç hızla içeri girdi. Yüzü gülüyordu.

— Stefan Trempo. Emirlerinizi bekliyorum. Bana "Tempo" derler. Şef nerede?

— Otur, dedi Bond. İçinden bu da Kerim'in oğullarından biri, diye düşündü.

Genç adam sert sert bir Bond'a, bir Tatiana'ya bakıyordu. İkisinin arasına oturdu. Mavi gözler korku ve kuşkuyla Bond'a bakıyorlardı. Sağ elini farkında olmadan cebine soktu.

Bond sözlerini bitirdikten sonra, genç adam ayağa kalktı. Soru sormadı.

— Teşekkür ederim efendim. Lütfen benimle gelir misiniz? Evime gideceğiz. Yapılması gereken bir sürü iş var.

Koridora çıktı, sırtı dönük uzakları seyretmeye başladı. Tatiana dışarı çıkınca, ardına bakmadan kızla birlikte yürümeye başladı. Bond, elinde ağır çanta, diğer elinde kendi ataşe çantası onları izledi.

İstasyondan çıkıp, meydana yöneldiler. Yağmur çiselemeye başlamıştı. Çevre çok kasvetliydi. Genç adam, Morris Oxford arabanın arka kapısını açtı. Kendisi direksiyona geçti. Parke yolda hoplayarak ilerlediler. On beş dakika kadar geniş, boş caddelerde yol aldılar. Yolda tek tük yaya ve pek az araba vardı. Tempo onları geniş bir binaya götürdü. İki kat yukarı çıktılar. Bina, sigara ve yemek kokuyordu. Tempo bir dairenin kapısını açtı. Sıradan mobilyaları, ağır kırmızı kadife perdeleri olan bir evdi burası. Bir masanın üzerinde birkaç içki şişesi, bardaklar, meyve ve kek dolu bir tabak vardı. Darko ve Darko'nun dostları için hazırlanmış küçük bir karşılama.

Tempo içkileri işaret etti..

— Lütfen efendim, siz ve madam rahatınıza bakın. Banyo şurada. Herhalde banyo yapmak istersiniz. İzninizi rica edeceğim, telefon etmem gerek!

Genç adam hıçkırmamak için kendini zor tutuyordu. Çabucak yatak odasına girip kapıyı kapadı.

İki saat boyunca, Bond pencereden karşı binanın duvarını seyretti. Arada bir oturduğu koltuktan kalkıyor,

bir aşağı bir yukarı yürüyor, sonra yine oturuyordu. Tatiana bir saat dergilere göz attı. Sonra birden kalkıp banyoya gitti. Bond, banyoda akan suyun sesini duyuyordu.

Saat altı dolaylarında, Tempo yatak odasından çıktı. Bond'a dışarı çıkacağını söyledi.

— Mutfakta yemek var. Dokuzda gelip sizi trene götüreceğim. Lütfen kendi evinizdeymiş gibi hareket edin.

Bond'un cevap vermesini beklemeden, dışarı çıktı. Bond, merdivenlerde ayak seslerini, ön kapısının kapanışını ve arabanın motor sesini duydu. Sonra yatak odasına girdi, yatağın kenarına ilişti. Uluslararası santralı aradı. Almanca konuşmayı ihmal etmedi.

Yarım saat sonra, M.'nin soğukkanlı sesi karşısındaydı.

Bond, Evrensel Export'un bir pazarlamacısının ağzıyla konuştu. Ortağının çok hastalandığını bildirdi. Yeni emirleri olacak mıydı acaba müdürün?

— Çok mu hasta?

— Evet efendim, çok.

— Peki, ya diğer şirket?

— Üç memuru bizimleydi efendim. Biri aynı hastalığa yakalandı. Diğer ikisi Türkiye sınırında bizden ayrıldılar.

— Diğer şirketle anlaştınız demek.

Bond M.'nin suratını gözünün önüne getirebiliyordu. Acaba tavandaki pervane dönüyor muydu? M.'nin elinde piposu var mıydı?

— Sen ne düşünüyorsun? Karınla birlikte Londra'ya başka bir yolla mı döneceksin?

— Sanmıyorum efendim. Ben de sizin gibi düşünüyorum.

Bond'un gözünün önüne, tıpkı kendisi gibi merakta olan M.'nin parıltılı gözleri geldi.

— Demek bu satış kampanyasını sonuna kadar götüreceksin.

— Evet, efendim. Yolun yarısına geldim, yolculuğu yarıda kesmek yazık olur.

— Pekâlâ. Sana yardım edecek başka bir pazarlamacı göndereceğim. Güle güle.

— Londra'da görüşmek üzere, efendim.

Bond telefonu kapadı. Telefona bakarak bir süre düşündü. Sonra ayağa kalktı. Hiç değilse çok geçmeden İtalya'da olacaklardı. Sonra İsviçre ve Fransa. Oralarda daha da rahatlayacağına inanıyordu.

Peki ya Tatiana? Kerim'in ölümünden onu suçlu tutabilir miydi? Bond yandaki odaya geçti, pencerenin yanında durdu. Tatiana'yı Kristal Palas'ta gördüğü geceden beri kızın yaptığı her hareketi, her sözü, yüzündeki her ifadeyi yeniden gözden geçirmeye başladı. Hayır, onun bir suçu olmadığını iyi biliyordu. Tatiana bir ajan bile olsa, neye alet olduğunu bilmeyen bir ajandı. Dünyada onun yaşında bütün kızlar bu rolü oynayabilirdi. Bond ondan hoşlanıyordu. Önsezilerine de güveniyordu. Hem, Kerim'in ölümüyle şu komplo denen şey de sona ermemiş miydi? Belki bir gün komplonun ne olduğunu öğrenebilirdi. Şimdilik emindi. Tatiana olup bitenleri bilmiyordu.

Bond kararını vermişti. Banyoya yürüdü. Kapıya vurdu.

Tatiana dışarı çıkınca, Bond onu kollarına alıp öptü. Tatiana da ona sarılmıştı. Birbirlerinin kollarında kendilerini sıcak duygulara bıraktılar. Kerim'in ölümünün buz gibi anıları geride kalmıştı.

Tatiana Bond'dan uzaklaştı. Uzanıp Bond'un alnına düşen bir tutam saçı geri itti.

Genç kızın yüzünden mutluluk okunuyordu.

— Bana döndüğüne sevindim James. Şimdi yiyip içip, yeniden hayatın tadını çıkarmalıyız.

Yemekten sonra, Tempo geldi. Onları, istasyonun donuk ışıkları altında bekleyen Şark Ekspresi'ne götürdü. Çabucak ve buz gibi bir tavırla "allahaısmarladık" dedikten sonra perondan karanlık yaşantısına doğru gözden kayboldu.

Saat tam dokuzdu, tren düdüğünü çalarak Sava Vadisi'nde bütün gece sürecek yolculuğuna çıktı. Bond, ye-

ni yolcuların pasaportlarına bakmak için kondüktörün odasına girdi.

Bond, sahte pasaportu belirleyen işaretleri biliyordu: silik yazı, belirgin bir damga, fotoğrafların kenarında yapışkan izleri, numarada ya da yazıyı değiştirmek için yapılan hileden dolayı sayfaların şeffaflığı. Ama ikisi İsviçre, üçü Amerikan olan beş yeni pasaport sahte görünmüyordu. Rusların çok kullandığı İsviçre pasaportları, yetmiş yaşlarında bir karı kocaya aitti. Bond kompartımana dönüp, Tatiana'nın başı kucağında, yeni bir gece geçirme hazırlıklarına koyuldu.

Şafak sökerken, Zagreb görünmüştü. Almanlardan alınan paslı lokomotiflerle dolu iki demiryolunun arasında durdular. Otların arasında, adeta bir lokomotif mezarlığı oluşmuştu. Bond, vagonlardan birinin üzerindeki levhayı okudu: BERLINER MASCHINENBAU GMBH. Vagonun gövdesi makineli tüfek kurşunlarıyla delik deşik olmuştu. Bond'un kulağına yılların ötesinden, uçaktan atılan bir bombanın sesi geldi. kısa bir süre için, sıcak savaşın kargaşasını ve heyecanını düşündü. Bir de, soğuk savaş başladığından beri sürdürülen kendininki gibi sinsi, yeraltı çalışmalarını.

Slovenya Dağları'ndaki elma ağaçları, Avusturya'ya yaklaştıklarını müjdeliyordu. Tren, Lubliana'yı geçiyordu inleyerek. Tatiana uyandı. Yağda yumurta, tost ve kahveyle kahvaltı ettiler. Lokanta Adriyatik kıyılarından gelen neşeli İngiliz ve Amerikan turistleriyle doluydu. Akşam üstü batı Avrupa sınırında olacaklardı. Bir tehlikeli gecenin daha son bulacağını düşününce, Bond neşelendi.

Bond Sezana'ya kadar uyudu. Trene sert yüzlü, sivil Yugoslav memurları bindi. Poggioreale İstasyonu'nda hararetle çene çalan İtalyanların sesleri duyuldu. Trene takılan elektrikli lokomotif vagonları rahatça çekmeye başladı. Triyeste ve Adriatik'in maviliklerine doğru hareket ettiler.

Galiba, bu işi başardık diye düşündü Bond. Sahiden

oldu bu iş. Son üç günün anılarını düşünmemeye çalıştı. Tatiana, Bond'un yüzündeki derin çizgilerin yok olduğunu gördü. Uzanıp Bond'un elini tuttu. Bond kızın yanına oturdu. Corniche'deki sevimli villaları seyrettiler birlikte. İnsanlar teknelerle geziyor, su kayağı yapıyorlardı.

Tren, Triyeste İstasyonu'na girdi. Bond ayağa kalkıp pencereyi açtı. Yanyana dışarıyı seyrettiler. Bond kendini mutlu hissetmeye başlamıştı. Tatiana'nın beline kolunu doladı.

Tatile çıkmış kalabalığa baktılar. Güneş ışınları istasyonun kocaman camlarından içeri giriyordu. Bond neşeyle, güneşten yanmış turistlerin trene binmelerini seyretti.

Genç bir adamın altın sarısı saçlarıyla bronz yüzüne güneş vurdu. Trenin kalkmasına daha çok vardı. Adam ağır ağır yürüyordu. Bond, onun İngiliz olabileceğini düşündü. Belki de koyu yeşil şapkası ve İngiliz turistlerinin maskotu haline gelmiş yağmurluğu yüzünden. Adam trene doğru yaklaşırken, Bond tanıdık biri görmüş gibi gözlerini ondan ayıramadı.

Adam bir kolunun altına eski bir bavul, gazete ve dergiler sıkıştırmıştı. "Bir atlete benziyor" diye düşündü Bond. "Geniş omuzları, sağlıklı, güneşten bronzlaşmış yüzü var." Uluslararası turnuvalardan dönen bir tenis oyuncusuna benziyordu.

Adam iyice yaklaştı. Şimdi, dik dik Bond'un yüzüne bakıyordu. Tanıdık biri miydi? Bond düşündü. Bu adamı tanıyor muydu? Hayır. Önceden görmüş olsa, o açık renk kirpiklerin altından buz gibi bakan gözleri hatırlardı. Saydam gözlerdi bunlar. Adeta, bir ölüye aittiler. Boğulmuş bir adamın gözleri. Ama Bond'a bir şeyler söyler gibiydiler. Ne vardı bu gözlerde? Tanışıklık? Uyarı? Yoksa, Bond'un bakışlarına karşı bir tepki mi?

Adam trene bakmadan önlerinden geçti. Ayakkabıları hiç ses çıkarmıyordu yürürken. Bir sıçrayışta birinci mevki vagona girdi.

Birden Bond, bakışların anlamını çözdü. Elbette!

Bu adam Servis'tendi. Demek, M.yardımcı göndermeye karar vermişti. O garip gözlerdeki mesaj buydu. Bond, adamın çok geçmeden kendine yaklaşacağına her şeyi üzerine bahse girebilirdi.

M. böyleydi işte. Yaş tahtaya basmaktan hoşlanmazdı!

XXV. BÖLÜM

WİNDSOR DÜĞÜMLÜ KRAVAT

Bond, adamın kendine bir an önce yaklaşması için koridora çıktı. İngiliz ajanları arasında sinyal olarak kullanılan sözcükleri, günlük kodları düşündü.

Tren yavaş yavaş kalktı, istasyondan uzaklaşmaya başladı. Koridorun sonundaki kapı kapandı. Yürüyen kişinin ayak sesleri duyulmuyordu. Birden, pencereye bronz bir yüz yansıdı.

— Özür dilerim. Ateşiniz var mı?

— Ben çakmak kullanırım, diyen Bond, Ronson çakmağını çıkarıp uzattı.

— O daha iyi.

— Tabii bozulana kadar.

Bond adamın yüzüne baktı. Parolayı aldığına göre, adamın gülümseyeceğini ummuştu. Çocukça bir beklentiydi bu.

Kalın dudaklar hafifçe aralandılar. Açık mavi gözler fersizdi.

Adam yağmurluğunu çıkarmıştı. Üzerinde eski, kahverengi bir tüvit ceket, flanel pantolon, açık sarı gömlek ve boynunda İngiliz ordu mühendislerinin kırmızı lacivert zikzaklı kravatı vardı. Kravat, Windsor düğümü ile bağlanmıştı. Bond, kravatlarına Windsor düğümü atanlara güvenmezdi. Çoğunlukla aşağılık olurdu bu adamlar. Zayıf karakterin belirtisiydi bu. Bond önyargılı olmamaya karar verdi. Sağ elinin küçük parmağında garip armalı bir yüzük vardı. Ceketinin üst cebinden kırmızı bir

mendil görünüyordu. Sol bileğinde deri kayışlı eski bir altın saat vardı.

Bond bu tipleri iyi tanırdı. Öğrenimini yarıda bırakanlardandı bu adam. Belki güvenliktendi. İlerde ne yapacağına karar veremediği için meslek birliklerinde kalmış olmalıydı. Triyeste'ye gidip başarılı olmuştu. İngiltere'nin zorluklarından uzak kalmak için oraya yerleşmiş olmalıydı. Büyük bir olasılıkla, karısı İtalyandı. Gizli Servis'in Triyeste gibi küçük yerlerde hep elemanlara ihtiyacı olurdu. Bu adamı bulunca oraya atamışlardı herhalde. İtalyan ve Yugoslav haberalma örgütlerinde ve yöre polisinde az buçuk tanıdığı ve bilgisi olmalıydı. Yılda bin sterlin maaş alıyordu mutlaka. Kendisinden büyük işler beklenmediği için iyi paraydı doğrusu. Sonra, birdenbire bu görev çıkmıştı. O önemli parolaları duyduğu için herhalde şoke olmuştu bizim küçük güvenlik memuru. Herhalde Bond'a karşı çekingen davranacaktı. Garip bir yüzü vardı. Gözler, deli gözleriydi. Ama dış ülkelerde çalışan Gizli Servis elemanları hep buna benzerdi. Biraz geri zekâlı, ama güvenlik görevlerinde yararlı ve tecrübeli bir adamcağız. M. en yakındaki adamı bulmuş, ona trene binmesini emretmişti demek.

Adamın yüzüne ve kılığına bakarken Bond bunları düşünüyordu.

— Seni gördüğüme sevindim. Nasıl oldu?

— Dün bir sinyal aldık. M.'den özel hem de. Bayağı heyecanlandım hani.

Garip bir şive. Neydi acaba? Bond'un anlayamadığı bir şeyler gizliydi adamın sesinde. Herhalde yıllardır dış ülkelerde yaşayıp yabancı dil konuştuğu için şivesi bozulmuş olacaktı. Utangaç birine benziyordu.

— Eminim heyecanlanmışsındır, dedi Bond. Mesaj nasıldı?

— Bu sabah Şark Ekspresi'ne binip vagondaki kız ve erkekle kontak kurmam söylendi bana. Aşağı yukarı seni tarif ettiler. Yanından ayrılmamamı söylediler. Gay Paree'ye kadar. Hepsi bu.

Bond yan yan adamın yüzüne baktı. O anda göz göze geldiler. Adamın gözlerinde kırmızı bir ışık yanıp söndü. Yeniden saydamlaştılar. Dış dünyaya hiç bakmayan, sürekli kendi içine dönük bir insanın gözleriydi bunlar.

Evet, yanılmadım diye düşündü Bond. Bu gözler, deli gözleri. Belki şizofreni, belki de savaş şoku. Hiç kuşkusuz, adam günün birinde keçileri kaçıracak. Zavallıcık, oysa mükemmel atletik bir bedeni var. Bond personel bölümü ile konuşsa, iyi olacaktı. Adamın sağlık raporlarını, dosyasını incelemeliydiler. Sahi adı neydi bunun?

— Evet, geldiğine çok memnun oldum. Herhalde sana fazla iş düşmeyecek. Yola, peşimizde üç kızılla çıktık. Onlardan kurtulduk, ama trende başkaları da olabilir. Bu kızı, Londra'ya götürmem gerek. Bu gece birbirimizden uzaklaşmayalım. Saatlerimizi de ayarlasak iyi olur. Yolculuğun son gecesi bu. İşi şansa bırakmak istemiyorum. Benim adım James Bond. David Somerset takma adıyla yolculuk yapıyorum. Kızın adı ise, Caroline Somerset.

Adam elini cebine sokup bir cüzdan çıkardı. Cüzdan hayli şişkindi. Kartını Bond'a uzattı. Kartın üzerinde "Yüzbaşı, Norman Nash" yazılıydı. Sol alt köşede ise "Kraliyet Otomobil Kulübü" kelimeleri okunuyordu.

Bond kartı cebine koyarken parmağını üzerinde gezdirmeyi ihmal etmedi. Yazılar kabartmaydı.

— Teşekkürler, dedi. Şimdi Nash, gel ve Bayan Somerset ile tanış. Birlikte seyahat etmememiz için hiçbir neden yok.

Yine gözlerde bir ateş yanıp söndü. Yeni uzatılmış bıyığın altındaki dudaklar kıvrıldılar.

— Sevinirim!

Bond kapıya döndü, ismini söyleyerek vurdu.

Kapı açıldı. Bond, Nash'i içeri alıp kapıyı kapadı.

Tatiana şaşırmış görünüyordu.

— Bu Yüzbaşı Nash. Norman Nash. Bize göz kulak olmaya geldi.

— Nasılsınız?

Tatiana duraksayarak elini uzattı. Adam hafifçe uzatılan ele dokundu. Dik dik kıza baktı. Hiçbir şey söylemedi. Tatiana, hafifçe güldü.

— Oturmaz mısınız?

— Teşekkür ederim.

Nash bir kenara ilişti. Söyleyecek bir şey bulamayınca insan sigara içer genelde. Elini ceketinin cebine sokup bir paket Player çıkardı.

— Sigara içer misiniz?

Jelatini yırtıp paketin kapağını açtı. Tatiana uzatılan sigaradan aldı. Nash'in diğer eli şimşek hızıyla çakmağı uzattı.

Nash başını kaldırıp baktı. Bond, ayakta kapıya yaslanmış duruyordu. Bu sakar ve utangaç adama nasıl yardım edeceğini düşünüyordu. Nash sigara kutusunu ve çakmağı bir kızılderili şefine cam boncuk verir gibi Bond'a uzattı.

— Ya sen?

— Teşekkürler, dedi Bond.

Virginia tütününden nefret ederdi, ama bu adamı rahatlatmak için her şeyi yapmaya hazırdı. Bugünlerde Servis'e amma garip tipleri alıyorlardı! Bu adam Triyeste'nin yarı diplomatik çevresinde ne halt ediyordu acaba?

— Vücudun çok formunda görünüyor Nash. Tenis mi oynuyorsun?

— Yüzüyorum.

— Uzun zamandır mı Triyeste'desin?

Yine gözlerde kırmızı ışık yanıp söndü.

— Üç yıldır.

— İşin nasıl?

— Bazen hoşuma gidiyor. Sen de bilirsin ya.

Odaya yeniden derin bir sessizlik çöktü.

Nash, herhalde konuşma sırasının kendine geldiğini sezmiş olacak, elini cebine sokup bir gazete küpürü çıkardı. Corriere della Sera'nın birinci sayfasıydı bu. Nash, küpürü Bond'a uzattı.

— Bunu gördün mü? Gözlerdeki kırmızı ışık yanıp

söndü.

Ucuz gazetenin siyah mürekkebi hâlâ kurumamıştı. Başlıkta şunlar yazıyordu.

İSTANBUL'DA BÜYÜK PATLAMA
SOVYET ELÇİLİĞİ HAVAYA
UÇTU

Bond küpürü katlayıp geri verdi. Bu adam ne biliyordu acaba? Ona fazla bir şey açıklamamak en iyisiydi.

— Çok kötü, dedi Bond. Herhalde benzin deposu filan havaya uçmuştur.

Kerim'in yazıhanesindeki telleri, tünelin bir ucundaki gözetleme odasını ve odanın tavanındaki bombayı hatırladı. "Bana bir şey olursa" demişti Kerim. Tempo dün telefonla kimi aramıştı acaba? Rus Elçiliği'ni havaya uçuran bombayı kim ateşlemişti? "Memurların" hangisi? Yoksa düğmeye bastıktan sonra, hep birlikte caddeye çıkıp patlamayı mı seyretmişlerdi? Ruslar ise, o soğuk odada toplantıdaydı o sırada herhalde? Nefretle parlıyor olmalıydı gözleri patlamadan az önce. Gözyaşları geceye saklanacaktı. İntikam daha önemliydi. Ya fareler, onlara ne olmuştu? Kaç tanesi tünelde sıkışıp kalmış, sonra havaya uçmuştu? Saat dört suları olmalıydı. Rus Konsolosluğu'nda üç kişi ölmüştü. Ya binanın öbür bölümündekiler? Belki de Tatiana'nın arkadaşları da ölenler arasındaydı. Bu haberi kıza söylememek en iyisiydi. Darko, patlamayı gittiği yerden görebilmiş miydi acaba? Bond'un kulağına onun çın çın öten kahkahası geldi. Ne olursa olsun Kerim dopdolu bir hayat yaşamış, giderken de beraberinde çok şey götürmüştü.

Nahs, Bond'un yüzüne bakıyordu.

— Herhalde benzin deposu, ya da gaz borusu olmalı, dedi Nash.

Koridorda bir çıngırak sesi duyuldu:

— İkinci yemek servisi... İkinci yemek servisi... Lütfen yerlerinizi alın!..

Bond, Tatiana'ya baktı. Kızın yüzü solgundu. Göz-

lerinde, bu görgüsüz sakar adamdan kurtulmak isteyen bir yardım çağrısı vardı. Bond:

— Öğle yemeğine ne dersin? diye sordu (Tatiana hemen ayağa kalktı.) Ya sen Nash?

Yüzbaşı Nash hemen ayaklandı.

— Ben yedim, teşekkürler. Treni bir kolaçan etmek istiyorum. Kondüktör... hani bilirsin... (eliyle para işareti yaptı.)

— Evet, yardım seven biri, dedi Bond.

Sonra uzanıp ağır, küçük çantayı aldı. Nash'e geçmesi için kapıyı açtı:

— Sonra görüşürüz.

Yüzbaşı Nash koridora çıktı. Sola döndü, elleri ceplerinde, altın rengi saçlarında güneş ışınları pırıl pırıl yanarak koridorda gözden kayboldu.

Vagonlar tatilden dönen yolcularla doluydu. Üçüncü mevkinin koridorunda yolcular bavullarının üzerlerine oturmuşlar çene çalıyorlar, salamlı sandviçlerini kemiriyorlardı. Yanlarından geçerken, erkekler dönüp Tatiana'ya baktılar. Kadınlar, nasıl seviştiğini merak eden bakışlarla Bond'u süzüyorlardı.

Lokantaya girince, Bond bir şişe Americanos ve Chianti Broglio sipariş etti. Nefis mezeler geldi. Tatiana neşelenmişti.

— Çok garip bir adam, dedi Bond. Ama, geldiğine sevindim. Hiç olmazsa uyku uyuyabilirim. Eve dönünce hiç kalkmadan bir hafta uyuyacağım.

— Ondan hoşlanmadım, dedi Tatiana kayıtsız bir tavırla. Görgüsüz biri. Gözlerini de hiç beğenmedim.

Bond güldü.

— Sana göre kimsenin yeterince görgüsü yok.

— Onu tanıyor musun?

— Hayır. Ama, bizim şirkette çalışıyor.

— İsmi neydi?

— Nash. Norman Nash.

Tatiana, ismi harf harf söyledi. "N.A.S.H.? Öyle mi?"

— Evet

Tatiana'nın gözlerinde hayret dolu bir ifade vardı.

— Sanırım bunun Rusçada ne anlama geldiğini biliyorsun. Nash, "bizim" demektir. Bizim Servislerimizde, bizden olanlara "nash" denir. Düşmansa, "svoi" diye söz edilir. Ve bu adamın ismi, Nash. Bundan hiç hoşlanmadım.

Bond güldü.

— Yapma Tatiana. İnsanları sevmediğin zaman ne kadar garip nedenler ileri sürüyorsun? Nash, İngiltere' de çok görülen bir soyadıdır. Bu adam zararsız biri. Zaten bizi koruyacak, gerisi bizi ilgilendirmez.

Tatiana yüzünü buruşturdu, yemeğini yemeye devam etti.

Yemekler çok nefisti.

— Çok güzel. Rusya'dan çıktığımdan beri yemekten başka bir şey yapmadım. Şişmanlamama izin verme, James. O zaman beni beğenmezsin. Dikkatli olmazsan bütün gün yiyip içip, yatarım. Çok yersem beni dizine yatırıp pataklar mısın?

— Elbette.

Tatiana burnunu kırıştırdı. Kocaman mavi gözler, kendine bakıyorlardı.

— Lütfen hesabı öde, çok uykum geldi.

Tren Maestre'ye yaklaşıyordu. Kanallar burada başlıyordu. Sebzelerle dolu bir kargo gondolu suyun üzerinden kayarak kente gidiyordu.

— Ama birkaç dakika sonra Venedik'te olacağız, diye karşı çıktı Bond. Venedik'i görmek istemiyor musun?

— Bütün tren istasyonları birbirine benziyor. Venedik'i başka zaman görsem de olur. Şimdi seninle sevişmek istiyorum. Fazla zamanımız kalmadı.

Küçük odanın içini deniz kokusu doldurmuştu. Örtülü perdeler rüzgârda sallanıyordu. Bir kez daha yere iki ayrı giysi atıldı, iki beden birbirine sarılarak uzandı, eller yavaş ve ağır bir keşfe çıktılar. Aşk düğümü atıldı. Tren

düdüğünü öttürerek Venedik'e girdiğinde son sabırsız çığlık dudaklardan döküldü.

Küçük odanın dışındaki çıngırtılar, koşuşan ayak sesleri, bağrışmalar çok geçmeden sustular.

Padova, ardından Vicenza gelip geçti. Perdelerin arasından Verona'nın üzerinde batan kırmızı güneşin ışınları içeri süzüldü. Yine koridorda küçük çıngırak çaldı. Uyandılar. Bond giyinip koridora çıktı. Lombardiya Ovası'nın üzerindeki solgun pembe aydınlığa baktı ve Tatiana'yı ve geleceği düşündü.

Pencerede kendisininkinin yanında Nash'in yüzü belirdi. Nash, Bond'a iyice yaklaştı.

— Galiba uzaktan birini gördüm.

Bond şaşırmamıştı. Ne olacaksa, bu gece olacağını biliyordu. Kayıtsızca

— Kimmiş? diye sordu.

— Asıl ismini bilmiyorum, ama birkaç kere Triyeste'ye girip çıktı. Arnavutluk'ta çalışıyor. Şimdi Amerikan pasaportuyla yolculuk ediyor. Wilbur Frank. Mesleği bankerlik. Yanımdaki kompartımanda "9" numarada kalıyor. Bu adam hakkında yanıldığımı sanmıyorum.

Bond, mavi gözlere bakınca, yine kırmızı bir ışığın yanıp söndüğünü gördü.

— Onu tanıdığın iyi olmuş. Önümüzde zor bir gece var. Yanımızdan ayrılmasan iyi olur. Kızı yalnız bırakmamalıyız.

— Ben de aynı fikirdeyim.

Sessizce akşam yemeklerini yediler. Nash, Tatiana'nın yanında oturuyordu. Gözlerini tabağından kaldırmadı. Bıçağını dolma kalem tutar gibi tutuyor, sık sık çatalıyla sıyırıyordu. Hareketleri sakardı. Tuza uzandı ve Tatiana'nın şarap kadehini devirdi. Özür diledi. Abartılı bir biçimde gösteri yaparmış gibi garsonu çağırıp yeni bir bardak şarap ısmarladı.

Kahveler geldi. Sakarlık sırası şimdi Tatiana'ya gelmişti. Kendi kahve fincanını devirdi. Yüzü bembeyazdı, nefes nefeseydi.

— Tatiana!

Bond ayağa kalkmak üzereydi. Ama Yüzbaşı Nash birden atıldı.

— Hanım fenalaştı. İzin verin. (Kolunu Tatiana'nın omuzuna koydu.) Ben onu kompartımana götürürüm. Sen çantaya göz kulak ol. Fatura şurda. Sen dönene kadar ben Tatiana'ya bakarım.

— İyiyim, diye itiraz etti Tatiana, dudakları mosmor halde. Merak etme, James. Yatınca bir şeyim kalmaz.

Başı Nash'in omuzuna düştü. Nash kızı çabucak lokantadan çıkardı. Bond sabırsızlıkla garsonu çağırdı. Zavallı Tatiana, kim bilir nasıl yorgundu. Nasıl olmuş da kızın çektiklerini düşünememişti. Bond kendi bencilliğine kızdı. Allahtan Nash oradaydı. Sakar olmasına karşın bazen yararlı oluyordu adam doğrusu.

Bond hesabı ödedi. Ağır çantayı aldı, mümkün olduğu kadar çabuk, kalabalık arasında ilerlemeye başladı.

Hafifçe, kompartımanın kapısını vurdu. Nash kapıyı açtı. Bir parmağı dudaklarında dışarı çıktı. Ardından kapıyı kapadı.

— Biraz yorgun. Şimdi iyi görünüyor. Yataklar açılmıştı. Üst yatakta uyuyor. Herhalde kız için biraz zor oldu bu yolculuk.

Bond başını salladı. Kompartımana girdi. Tatiana'nın sol kolu kürkünün altından yere doğru sarkmıştı. Eli tutup paltonun altına soktu. Tatiana'nın eli buz gibiydi. Kız sesini çıkarmadı.

Bond yavaşça yere indi. En iyisi kızı uyandırmamaktı. Koridora çıktı. Nash boş gözlerle yüzüne bakıyordu.

— Artık gece için hazırlıklarımızı yapsak iyi olur. Ben kitabımı da aldım. Savaş ve Barış. Yıllardır bu kitabı bitirme fırsatı bulamamıştım. Sen de çok yorgun görünüyorsun. Gözlerim kapanmaya başladığında seni uyandırırım. (Başıyla "9" numaralı kapıyı işaret etti.) Daha ortalıklarda görünmedi. Unutuyordum, sende tabanca var mı?

—Evet. Neden, senin silahın yok mu?

Nash, mahçup mahçup baktı.

— Korkarım yok. Evde bir Luger'im var, ama bu tür işler için çok büyük.

Kompartımana girdiler. Bond tabancasını Nash'e uzattı.

— Sekiz mermi, yarı otomatiktir. Şimdi emniyeti kapalı.

Nash tabancayı aldı, eliyle tarttı. Emniyeti açıp kapadı.

Bond başkalarının tabancasına dokunmasından nefret ederdi. Baretta'sız kendini çırılçıplak hissederdi. Bond homurdandı.

— Biraz hafiftir, ama iyi nişan almasını bilirsen, adamı öldürür.

Nash başını salladı. Pencerenin yanına geçip oturdu.

— Ben bu köşede olacağım.

Kitabı kucağına açtı, yerine yerleşti. Bond ceket ve kravatını çıkartıp, yanına koydu. Sırtına yastık koyup bacaklarını küçük ağır çantanın üzerine uzattı. Kitabını eline aldı. Nerede kaldığını bulup okumaya başladı. Birkaç sayfa sonra, kitaba kendini veremediğini anladı. Çok yorgundu. Kitabı kucağına koyup gözlerini kapadı. Uykuyu göze alabilir miydi? Alması gereken diğer önlemler var mıydı? Kapının altına mandalları sıkıştırmayı unutmuştu. Ayağa kalktı, kapının altına metal mandalları sıkıştırdıktan sonra yeniden yerine oturdu, başının üzerindeki ışığı kapadı. Şimdi kompartımanda sadece mor ışık yanıyordu. Tren düdüğünü çalarak tünele girdi.

XXVI. BÖLÜM

ÖLÜM KAFESİ

Ayak bileğine bir şeyin değmesiyle, Bond uyandı. Hareket etmedi. Bütün duyguları aynı anda çalışmaya başlamıştı.

Değişen bir şey yoktu. Kilometreler kateden trenin sesi, tahtaların gıcırtısı, lavabonun üzerinde sallanan diş fırçaları. Sesler hep aynıydı.

Neden uyanmıştı? Kapının üzerindeki mor ışık hâlâ yanıyordu. Üstteki ranzadan ses gelmiyordu. Yüzbaşı Nash pencerenin yanında, kitabı kucağında oturuyordu. Kitabın sayfalarına pencereden içeri süzülen ay ışığı vurmuştu.

Nash gözlerini kırpmadan Bond'a bakıyordu. Bond gözlerdeki garip bakışı sezdi. Siyah dudaklar aralanmıştı. Dişler bir an için parladılar.

— Seni rahatsız ettiğim için özür dilerim. Canım konuşmak istedi!

Adamın sesinde değişik bir şeyler vardı. Bond, yavaş yavaş ayaklarını yere indirdi. Doğruldu. Tehlike odada kol gezmeye başlamıştı.

— İyi,dedi Bond.

Adamın sözleri neden vücuduna heyecan dalgalarının yayılmasına sebep olmuştu? Ses tonu şimdi daha mı sertti? Bond, Nash'in çıldırmış olabileceğini düşündü. Belki, Bond'un odada kokusunu aldığı tehlike değil, çılgınlıktı. Bu adam hakkındaki önsezileri doğruydu. Bir sonraki istasyonda ondan kurtulmanın yolunu bulmalıydı.

Neredeydiler acaba? Ne zaman sınıra geleceklerdi?

Bond saatine baktı. Mor ışıkta saat görünmüyordu. Bileğini ay ışığına doğru çevirdi.

Nash'in bulunduğu yönden sert bir "klik" sesi geldi. Bond bileğinde sert bir darbe hissetti. Cam parçaları yüzüne çarpmıştı. Kolu arkaya doğru gitmişti. Bileğinin kırılıp kırılmadığını merak etti. Elini açıp kapadı. Parmaklarının hepsi hareket ediyorlardı.

Nash'in kucağındaki kitap hâlâ açıktı. Ama şimdi kitaptan ince bir duman yükseliyordu. Odada yanık kokusu vardı.

Bond'un ağzı kurumuştu.

Demek, işin başından beri kendine tuzak kurulmuştu. Ve, kurulan tuzak kapanmak üzereydi. Tıpkı bir fare kapanı gibi. Yüzbaşı Nash'i Moskova göndermişti. M. değil. "9" numarada, Amerikan pasaportlu MGB ajanı da yoktu. Ve Bond Nash'e tabancasını vermişti. Nash'in kendini daha güvenli hissetmesi için kapının altına mandal bile sıkıştırmıştı.

Bond ürperdi. Ama korkudan değil, tiksindiği için.

Nash konuşmaya başladı. Sesi artık fısıltı halinde çıkmıyordu. Ses, yüksek ve kendinden emindi.

— Bu bizi gereksiz bir sürü tartışmadan kurtaracak. Küçük bir gösteri yapacağım. Bu küçük numaralarda benim üstüme yoktur. Bunun içinde 25'lik on tane mermi var. Elektrikle ateş ediyor. Bu gibi buluşlar bana çok ilginç geliyor. Rusların çok marifetli adamlar olduğunu itiraf et. Ne yazık ki, senin elindeki kitap yalnız okumaya yarıyor.

Bond, alevler içindeki bir evde önce neyi kurtaracağını düşünen biri gibi hissediyordu kendini.

— Bu elbiseleri de iyi seçtiler doğrusu. Kimsenin farketmeyeceğini söylediler. Doğruymuş, kimse beni farketmedi. Şimdi asıl meseleye gelelim. Herhalde neler olduğunu merak ediyorsun. Sana anlatmak beni memnun eder. Yarım saat vaktin kaldı Bond. Gizli Servis'in ünlü Bay Bond'unun ne kadar budala olduğunu herkese anlataca-

ğım. Görüyor musun, sandığın kadar akıllı değilmişsin. Bana verilen görev, dünyadan bir budalayı daha ortadan kaldırmak.

Nash'in sesinde hiçbir ifade yoktu. Adeta, konuşmaktan sıkılmıştı.

— Evet, dedi Bond. Neler olduğunu öğrenmek istiyorum. Yarım saatimi sana ayırabilirim.

Bu arada, umutsuzca bu adamı nasıl etkisiz hale getireceğini düşünüyordu. Adamın dengesini nasıl bozabilirdi acaba?

— Kendini kandırma!

Ses açıkça Bond'dan korkmuyordu. Bond sadece bir hedefti onun için.

— Yarım saat sonra öleceksin. Ben hiç hata yapmadım. Yapmış olsaydım, şimdi bu görev bana verilmezdi.

— Görevin nedir?

— SMERSH'in baş celladıyım. (Ses gururluydu.) Sanırım bu ismi biliyorsun...

SMERSH. Demek yanıt buydu. Yanıtların en kötüsü. Ve bu adam onların katiliydi. Hem de baş katil. Bond saydam gözlerde yanıp sönen kırmızı ışığı anımsadı. Bir katil. Bir psikopat. Belki de öldürmekten çok hoşlanan bir adam. SMERSH için son derece yararlı biri. Doğrusu bundan iyisini bulamazlardı! Bond birden Vavra'nın sözlerini hatırladı. "Ay seni etkiliyor mu, Nash?"

Simsiyah dudaklar kıvrıldılar.

— Çok akıllısın sen, Bay Gizli Servis! Beni deli sanıyorsun. Merak etme. Deli olsaydım bana bu görev verilmezdi.

Adamın sesindeki öfke, Bond'a tam yaraya parmak bastığını anlatır gibiydi. Ama adamı çığrından çıkartıp ne kazanacaktı? Zaman kazanmak daha iyiydi. Belki Tatiana...

— Bu işte kızın rolü ne?

— Tuzağın bir parçası. Merak etme. Kız bizi rahatsız etmeyecek. Şarap kadehini döktüğümde içine biraz klorhidrat atmıştım. Bu gece ve bundan sonraki her gece

uyuyacak. Sonsuza dek. O da seninle dünya değiştirecek dostum.

— Öyle mi?

Bond, ağrıyan elini yavaş yavaş kucağına getirdi. Kanın dolaşımı için parmaklarını açıp kapatmaya başladı.

— Anlat bakalım!

— Dikkatli ol dostum. Numara yapmak yok. Kapana sıkıştın, kurtulamayacaksın. Hareketlerinden hoşlanmazsanı bii kurşunla işini bitiririm. Zaten sonunda da olacağı bu. Benim kim olduğumu da unutma. Saatini hatırladın mı? Ben hiç kuru sıkı atmam.

— Güzel, dedi Bond kayıtsız bir tavırla. Ama korkmana gerek yok. Tabancam sende. Anlatmana bak sen.

— Pekâlâ. Sakın, ben konuşurken kulağını filan kaşıyayım deme. Yoksa, kulağını delerim. SMERSH seni öldürmeye karar verdi. Sanırım, emir yukarıdan geldi. Gizli Servis'e iyi bir darbe indirmek istiyorlar. Anlıyor musun?

— Neden beni seçtiler?

— Bana sorma. Ama, çok ünlü birisin sen. Bu plan üç aydır hazırlanıyor ve kusursuz oldu. Olması da gerek. SMERSH son günlerde bir iki hata yaptı. Örneğin Knoklov meselesi. Patlayan sigara tabakasını hatırladın mı? İşi yanlış adama vermişlerdi. Bana vermeliydiler. Ben hata yapmazdım. Ama şimdi biz konuya gelelim. SMERSH'de işleri planlayan çok zeki bir adam var. Kronsteen adında biri. Satranç şampiyonu. Komploda biraz hırs ve çılgınlık unsurları olursa seni ele geçireceğimizi söyledi. Siz İngilizler çılgınlıktan hoşlanırmışsınız.

Öyle miydi? Bond, şimdi hikâyenin tuhaf ayrıntıları yüzünden nasıl meraklandıklarını düşündü. Peki ya zaaf? Evet, Rus kızını ona aşık etmek fikri çok etkili olmuştu. Bir de şu Spektor vardı. Asıl önemli ayrıntı o makineydi. İşin içine hırs da girince, Bond'u tuzağa düşürmek zor olmamıştı. Bond:

— İlgimizi çekti, dedi kayıtsızca.

— Sonra operasyona sıra geldi. Bizim Operasyon Başkanımız çol ilginç biridir. Dünyada herkesten çok in-

san öldürmüş, ya da öldürülmelerine neden olmuştur. Evet, Başkan bir kadın. Adı Rosa Klebb. Çok garip bir kadın, ama bütün numaraları iyi bilir.

Rosa Klebb. Demek SMERSH'in başında bir kadın vardı! Şu işten bir kurtulup o kadınla karşılaşabilseydi. Bond, sağ elinin parmaklarını hafifçe kıvırdı.

— Romanova denilen kızı o buldu, diye devam etti Nash. Eğitti. Sahi, kız yatakta nasıldı? İyi miydi bari?

Hayır! Bond bunlara inanmıyordu. O ilk gece, rol yapıyor olmalıydı. Ama ya daha sonraları? Hayır. Daha sonra Tatiana'nın duyguları gerçekti. Bond omuz silkti. Adamı alıştırmak için, biraz abartılı biçimde silkmişti omuzlarını.

— Evet, ben de o işlerle fazla ilgilenmem. Ama ikinizin çok iyi resimlerini çektiler. 16 milimetrelik upuzun bir film. Kızın dosyasına konacak. (Nash güldü.) Tabii en hararetli anları kesmek zorunda kalacaklar.

Otelde oda değiştirmesi. Balayı dairesi. Yatağın arkasındaki kocaman ayna. Her şey nasıl birbirine uyuyordu! Bond ellerinin terden ıslandığını hissetti. Ellerini pantolonuna sildi.

— Sana kımıldamamanı söyledim, tamam mı?

Bond, ellerini kucağındaki kitaba götürdü. Nasıl kurtulacaktı bu adamın elinden?

— Hikâyene devam et, dedi. Kız bu filmin çekildiğini biliyor muydu? SMERSH'in işin içinde olduğunu?

Nash homurdandı:

— Elbette filminizin çekildiğini bilmiyordu. Rosa onu çok duygusal bulduğu için güvenmiyordu. Ama ben işin o yanını bilemiyorum. Kızı bugüne kadar hiç görmedim. Tabii, kız SMERSH hesabına çalıştığını biliyordu. Londra'ya gidip orada casusluk yapması emredilmişti ona.

Budala, diye düşündü Bond. Neden kendisine işin içinde SMERSH olduğunu söylememişti? Kız bu ismi ağzına almaktan bile korkuyor olabilirdi. Belki başına bir şey gelmesinden korkuyordu. Londra'ya vardıklarında her şeyi anlatacağını söylemişti defalarca. Kendine güvenmeli

ve korkmamalıydı. Güven! Halbuki neler olduğundan haberi bile yoktu zavallının. Yeterince aldatılmış, iyi uyutulmuştu. Ama küçücük bir ima yeterli olabilirdi. Örneğin Kerim'in hayatını kurtarırdı. Ama ya kendisi ve Tatiana'nın hayatı?

— Sonra, senin şu Türk dostunu ortadan kaldırmak gerekti. Duyduğuma göre çok zor olmuş. Çetin cevizmiş. Herhalde, dün akşam üstü İstanbul'daki merkezimizi havaya uçuran da onun çetesiydi. Bu olay biraz panik yaratacak.

— Çok kötü.

— Beni ilgilendirmez. Benim görevim kolay. Yirmi dakika sonra Simplon Tüneli'ne gireceğiz.İşinin orada bitirilmesini istiyorlar. Gazeteler bu haberden çok hoşlanacak. Tünele girince, bir kurşun seni temizler. Kalbe tek kurşun. Ses çıkararak ölenlerdensen, tünelin sesinden duyan olmaz. Sonra kızın ensesine bir kurşun. Onu pencereden dışarı atacağım. Sonra, senin tabancanla, sana bir kurşun daha. Elbette, tabancayı senin eline tutuşturacağım. Gömleğinde bol bol barut tozu. İntihar! Başında herkes, intihar sanacak. Ama kalbinde iki kurşun olacak. Onu sonra öğrenecekler. İş esrarengiz bir hal alacak. Yeniden Simplon aranıp taranacak. Kızın çantasındaki filmi bulacaklar. Senin cebinde de, kızın yazdığı uzun bir aşk mektubu olacak. İyi bir mektup. SMERSH yazdı. Onunla evlenmezsem mektubu gazetecilere vereceğini söylüyor. Spektor'u çalmaya söz verirse onunla evleneceğini söylemiştin sen... Aslında Spektor da tuzak. Sizin şifre uzmanları makineyi kurcalamaya başlayınca suratlarına patlayacak. Sonra mektupta, kız sana yalnız kendini ve makineyi verdiğini söylüyor. Ama sen bunlarla yetinmemişsin. Bu hikâyede her şey var dostum. Şark Ekspresi. Simplon Tüneli'nde öldürülen güzel Rus casusu. Açık saçık bir film. Gizli şifre makinesi. Mesleği mahvolmuş yakışıklı İngiliz casusu kızı öldürüp intihar ediyor. Casuslar, seks, lüks bir tren. Bay ve Bayan Somerset...! Aylarca konuşulacak! Bu olaya kıyasla, Khoklov masal

kalacak. Ya ünlü Gizli Servis'in kafasına inen yumruk! En iyi adamları, ünlü James Bond! Ne rezalet! Sonra şifre makinesi patlayacak. Kamuoyu ne düşünecek? Ya hükümetiniz? Ya Amerikalılar? Gizli Servis'in güvenliğine bakın, diyecekler. Amerikalıların bundan sonra size atom sırlarını vereceklerini hiç sanmam. Dostum çağın hikâyesi olacak bu!..

Evet, diye düşündü Bond. Evet. Doğruydu bu. Fransız gazeteler haberi şişirecekler, ileri gidebildikleri kadar gideceklerdi. Dünyada böyle bir olayla ilgilenmeyecek basın yoktu. Ve Spektor! Acaba M.'nin uzmanları makinenin bombalı olduğunu sezebilecek miydiler? Kimbilir, Batı'nın kaç şifre uzmanı ölecekti? Tanrım, bu tuzaktan kurtulmalıydı. Ama nasıl?

Nash'in kucağındaki Savaş ve Barış kitabının başlığı, Bond ile alay eder gibiydi. Tren tünele girince, sesi yankılanacaktı. Sonra tek el ateş edilecekti. Bond, oturduğu yerden köşedeki gölgenin derinliğini ölçmeye çalıştı. Nash, ateş ettikten sonra ne yapacaktı acaba?

— Triyeste'de yanıma geldiğinde biraz riski göze almadın mı? Bu ayki parolayı nereden biliyordun?

— Sen iyi anlayamadın galiba dostum, dedi Nash. SMERSH çok iyi çalışır. Biz, sizin bütün kodlarınızı biliriz. Eğer Servisinizden biri olanları farkedebilse, her ocak ayınca küçük adamlarınızdan birini kaybettiğinizi anlardınız. Tokyo'da ya da Timbuktu'da. SMERSH onlardan birini kaçırıp ağzından kodları alıveriyor. Tabii, bu arada başka bilgileri de. Ama daha çok parola ve kodları öğrenmek isterler. Sonra, alınan bütün bilgiler merkezlere dağıtılır. Son derece basit bir işlem...

Bond'un tırnakları avucuna batıyordu.

— Seni Triyeste'de bulmaya gelince... Aslında, başından beri trendeydim. Durunca istasyona indim, sonra yeniden trene bindim. Biz seni Belgrad'da bekliyorduk. Şefine ya da elçiliğe telefon edeceğini biliyorduk. Haftalardır o Yugoslavın telefonlarını dinliyorduk. Ne yazık ki, İstanbul'a gönderdiği kodu anlamadık. Patlamaya engel

olabilirdik. Ama, asıl hedef sendin. Seni de kıskıvrak bağlamıştık. Ölüm kafesinin içine girmiştin artık. Biz sadece ne zaman kapağını kapatacağımıza karar verdik... (Nash saatine gözattı.) Fazla vakit kalmadı dostum. On beş dakika sonra, şişenin kapağı kapanacak.

Bond düşünüyordu: SMERSH'in başarılı olduğunu biliyordu, ama hiç bu kadar iyi çalıştıklarını bilmiyordu. Elde ettiği bilgiler çok önemliydi. Ne yapıp yapıp, bunları Servis'e aktarmalıydı. Mecburdu. Bond, kendine bile çok basit, çok aciz gelen planını yapmaya başladı.

— Görünüşe göre SMERSH her şeyi düşünmüş. Bir hayli ter dökmüş olmalılar. Yalnız bir şey var...

— Nedir o?

Nash, vereceği raporu düşünüyordu.

Tren yavaşlamaya başlamıştı. Domodossola. İtalyan sınırı. Peki ya gümrük? Ama Bond hatırladı. Vallorbes'e, Fransız sınırına kadar tren durmayacaktı. Bu ekspres trenler Fransa'ya kadar durmadan giderlerdi. Sadece Brigue ya da Lozan'da inen yolcular, gümrük ve pasaport kontrolünden geçerlerdi.

— Haydi bakalım, dostum.

Nash'in sesi, uyuşturucu madde alanların sesi gibi çıkıyordu.

— Bir sigara yakmadan olmaz.

— Pekâlâ. Ama hoşuma gitmeyen bir hareketini görürsem kurşunu yersin.

Bond sağ elini pantolonunun arka cebine soktu. Genişsigara tabakasını çıkardı. Tabakayı açtı. Bir sigara çıkardı. Çakmağını cebinden çıkardı. Sigarasını yakıp çakmağı cebine koydu. Tabakayı kucağında bıraktı. Kucağından kaymamaları için, sol elini kitapla çakmağın üzerine koydu. Sigarasından birkaç nefes çekti. Keşke, adamın suratına atacak bir şeyler bulabilseydi. Keşke Gizli Servis o patlayıcı oyuncaklardan kullansaydı. Ama en azından, sigarasını çıkarıp yakma sırasında kurşunu kalbine yememişti. Eh, bu da az şey değildi!

— Görüyor musun?

Bond, Nash'in dikkatini dağıtmak için sigarasıyla havada bir daire çizdi. Sol eliyle, tabakayı kitabın sayfaları arasına koydu.

— Şimdi her şey yolunda gibi geliyor sana. Ama Simplon'dan çıkınca ne yapacaksın? Kondüktör bizimle çalıştığını biliyor. Bir dakika içinde seni yakarlar...

— Ha, şu mesele. Rusların bu gibi ayrıntıları düşünmeyeceğini mi sandın? Dijon'da inip taksiyle Paris'e gideceğim. Orada ortadan kaybolacağım. "Üçüncü Adam'ın varlığı hikâyeyi etkilemez. Zaten, ikinci kurşunu çıkarıp da ikinci tabancayı bulamayınca üçüncü birinin olduğunu anlayacaklar. Beni yakalayamazlar. Aslında, yarın öğleye randevum var. Ritz Hotel'in 204 numaralı odasında Rosa'ya rapor vereceğim. Sonra, onun şoförü kılığına gireceğim. Birlikte arabayla Berlin'e gideceğiz. Düşünüyorum da, Rosa herhalde benim Lenin Nişanını getirmiştir. Harika bir madalya...

Tren hareket etmeye başladı. Bond'un sinirleri gerildi. Birkaç dakika sonra, olanlar olacaktı, Ne ölüm! Tabii, eğer ölecekse! Kendi budalalığı yüzünden. Ya Tatiana? Aman Tanrım, aslında işin başında bütün bunlardan kurtulabilirdi. Önüne sayısız fırsat çıkmıştı. Ama hırs, merak ve dört günlük aşk kendisini istenilen yöne doğru çekmişti. İşin kötüsü de buydu ya. SMERSH'in zafer kazanmış olması. Ve zavallı Tatiana. Zavallı yem. Bond birlikte geçirdikleri ilk geceyi düşündü. Siyah çoraplar ve kadife kurdele. Ve bu arada ŞMERSH hep onu izliyordu. Onu mahvetmek için. Onu İstanbul'a gönderen M.'ye ve ismiyle efsaneleşen Gizli Servis'e kara çalabilmek, lekelemek için. Tanrım ne berbat bir durum! Küçük planı bir uygulayabilseydi...

Trenin sesi, şimdi tünelin içinde yüksek bir uğultuya dönüşmüştü.

Birkaç saniye, birkaç metre daha...

Beyaz sayfalar arasındaki oval delik iyice açılmıştı. Bir saniye sonra beyaz sayfalara vuran ay ışığı görünmeyecek, masmavi bir alev dışarı, Bond'a doğru fırlayacak-

tı.

— İyi rüyalar, İngiliz piçi!

Trenin sesi uğultuya dönüştü.

Kitaptan büyük bir alev yükseldi.

Bond'un kalbini hedef alan kurşun iki metrelik yolculuğuna başladı.

Bond kendini ileri attı, mor, matem ışıkları altına uzandı.

XXVII. BÖLÜM

BEŞ LİTRE KAN

Her şey adamın nişancılığına bağlıydı. Nash, Bond'un kalbine nişan alacağını, tek bir kurşun kullanacağını söylemişti. Bond, Nash'in çok iyi nişan alabilme yeteneği üzerine kumar oynamıştı. Nash geçekten iyi nişancıydı.

Bond ölü gibi yerde yatıyordu. Kurşun tabancadan çıkmadan önce, gördüğü cesetleri hatırlamıştı. Şimdi, kırık bir bebek gibi hareketsiz yatıyordu. Kollarını iki yana açmıştı.

Kurşunun kitabı delip geçtiği noktada, kaburga kemikleri alev alev yanıyordu. Kurşun hem sigara tabakasını, hem de kitabı delmiş olmalıydı. Başı, tahta döşemeye vurduğu için zonkluyordu.

Bond bir arkeolog gibi harabe vücudunu araştırmaya başladı. Yarı kıvrılmış dizinden yararlanabilirdi. Sağ eli kalbine çok yakındı. Küçük ataşe çantasının dikişleri arasında bıçaklar vardı. İki tarafı da bir jilet kadar keskin bıçaklar. Q Bölümü çantadan bıçakların nasıl ileri fırladığını gösterirken, Bond onlarla alay etmişti. İleri uzanmış sol kolu ise, zamanı geldiğinde kalkmasına yardım edecekti.

Başının ucunda duran kahverengi ayakkabılar kımıldadı. Bond, ayakkabı derisinin kırıştığını hissetti. Birkaç dakika sonra, Nash üst ranzaya uzanacak, Tatiana'nın ensesini bulacak ve Baretta'nın tetiğini çekecekti. Trenin gürültüsünden tabancanın sesini duyan olmayacaktı.

Bond, temel anatomiyi hatırlamaya çalıştı. Vücudun alt yarısında en ölümcül nokta neresiydi? Atardamar nereye kadar uzanıyordu? En önemli damarlar bacaklarda ve apışarasında olmalıydı. Eğer ikisini de vuramazsa, çok kötü olacaktı. Bu adamla dövüşürse, onu alt edeceğini hiç sanmıyordu. Bıçak mutlaka hedefini bulmalıydı.

Kahverengi ayakkabılar hareket ettiler. Adam ne yapıyordu? Tren, Simplon'dan çıkınca raylarda ses oldu. Monte Leone'ye doğru ilerliyor olmalıydılar. Tahta döşemeden gıcırtılar geldi. Kompartımanlarda insanlar ya uyuyorlar, ya gözleri açık hayatlarını, aşklarını düşünüyorlar, küçük planlar yapıyorlar, kendilerini Paris Garı'nda kimin karşılayacağını merak ediyorlardı. Oysa burada, onlarla aynı trende ölüm de yolculuk ediyordu.

Kahverengi ayakkabılardan biri ortadan kayboldu. Bond, şimdi iki bacağın arasında yatıyor olmalıydı. Ölümcül nokta, Bond'a açık bir hedef oluşturuyordu.

Bond'un kasları gerildi. Eli birkaç santimetre ötedeki çantanın dikişine uzandı. Yana doğru bastırdı. Bıçağın dar enini hissetti. Kolunu hareket ettirmeden yavaşça bıçağı dikişten dışarı çekti.

Kahverengi ayakkabı yerden kalktı. Adam, Bond'un öbür yanına geçmiş olmalıydı. Bıçağa sıkı sarılmalıydı. Kemiğe saplanmasını istemiyordu.

Bond hızla dönerek yerden kalktı. Bıçak karanlıkta parladı.

Elinde çelik bıçak, omuzunun ve kolunun bütün gücüyle yumruğunu yukarı kaldırdı ve bıçağı indirdi. Darbe yerini bulmuştu. Bıçağı daha ileri soktu.

Bond'un tepesinden korkunç bir çığlık sesi geldi. Baretta yere düştü. Sonra adam bütün ağırlığıyla yere yıkıldı.

Bond, bu düşüşü planlamıştı. Aniden pencereye doğru kenara çekildi. Ama çelik gibi bir el kolunu yakalayıp Bond'u yere düşürdü. Kendine gelemeden, yerden o korkunç yüzün kalktığını gördü. Gözler mosmordu. Mor dişler, çevreye ışık saçıyordu. Yavaş yavaş, iki kocaman el

Bond'a doğru uzandı.

Bond, tıpkı bir kör gibi görmeden tekme attı. Adam ayağını yakalamıştı. Bacağının kıvrıldığını hissetti, aşağı doğru kaymaya başladı.

Bond, ranzanın kenarına tutunmaya çalıştı. Bacağına geçen tırnakların sızısını hissetti.

Bond'un vücudunu aşağı doğru çekiyordu. Çok geçmeden, dişlerini bacağına geçirecekti. Bond serbest kalan bacağıyla hamle yaptı. Ama faydası olmadı.

Birden, Bond elinin altında sert bir şey hissetti. Nash'in kitabı! Nasıl çalışıyordu acaba? Ters tutarsa kendini vurabilirdi. Bond çaresizce kitabı ter içindeki kocaman yüze tuttu. Bez kabın üzerine parmağıyla bastırdı.

"Klik! Klik! Klik!" Bond parmaklarında bir sıcaklık hissetti. Ellerini hareket ettiremiyordu. Terden parlayan yüz, geri geri gidiyordu. Boğazından korkunç hırıltılar çıkıyordu. Sonra vücut, bütün ağırlığıyla yere düştü. Tahta döşemeye çarpan başın sesi duyuldu.

Bond, yerde nefes nefese yatıyordu. Kapının üzerindeki mor ışığa baktı. Işık yanıp sönüyordu. Belki dinamo zayıflamıştı. Gözlerine ter dolmuştu, yanıyordu. Hiç kımıldamadan yattı.

Trenin sesi değişmişti. Son bir homurtuyla, Şark Ekspresi yavaşlamaya başladı.

Bond uzanıp perdenin köşesini kaldırdı. Depolar gördü. Demiryoluna ışık vuruyordu. Pırıl pırıl yanan ışıklardı bunlar. İsviçre'nin ışıkları.

Tren yavaş yavaş durdu.

Sessizlikte, yerden küçük bir kımıltı sesi duyuldu. Bond, işi bitiremediği için kendi kendine küfretti. Çabucak eğildi, dinlemeye başladı. Kitabı ileri tutarak beklemeye başladı. Hareket yoktu. Bond uzanıp nabza baktı. Nabız atmıyordu. Adam ölmüştü.

Bond arkasına yaslanıp sabırsızlıkla trenin hareket etmesini bekledi. Yapması gereken bir sürü iş vardı. Tatiana'ya bakmadan önce bu pisliği temizlemeliydi.

Ekspres yeniden sallanarak, harekete geçti. Çok geç-

meden, son hızla Alpler'den aşağı doğru ineceklerdi. Tekerlekler tünelden çıktıklarına sevinmiş gibi, hızla, neşeli bir sesle dönmeye başlamışlardı.

Bond ayağa kalktı, adamın üzerinden atladı. Kompartımanın tavanındaki ışığı açtı.

Ne berbat işti bu! Kompartıman kasap dükkânına benziyordu. İnsan vücudunda ne kadar kan vardı? Hatırlamıştı. Tam beş litre. Çok geçmeden hepsi döşemeye sızacaktı. Koridora taşmasaydı bari! Bond, alt ranzadaki çarşafları çekti, temizliğe başladı.

En sonunda işi bitirmişti. Yerdeki cesedin üstü kapanmış, Dijon'da ineceği için bütün valizler hazırlanmıştı.

Bond, bir sürahi dolusu su içti. Sonra uzanıp kürk kaplı omuzu sarstı.

Cevap yoktu. Adam yalan mı söylemişti? Tatiana'yı zehirlemiş miydi?

Bond elini kızın boynuna götürdü. Enseşi sıcaktı. Tatiana'nın kulak memesini bütün gücüyle sıktı. Kız kımıldamadı. Bond yine kulak memesini sıktı. En sonunda boğuk bir ses duyuldu.

— Yapma!

Bond gülümsedi. Kızı sarstı. Tatiana yan dönene kadar sarsmaya devam etti. Kocaman mavi iki göz, mahmur mahmur kendisine bakıp yeniden kapandı.

— Ne var?

Sesi öfkeliydi. Bond onunla konuştu, bağırdı, çağırdı, küfretti. Daha fazla sarstı. Tatiana en sonunda doğruldu. Boş gözlerle Bond'a baktı. Bond, kızın bacaklarını ranzadan aşağı çekti. Onu kucağına alıp alttaki ranzaya indirdi.

Tatiana hiç de iyi görünmüyordu. Gözleri ve dudakları morfinmanlarınki gibi şişti. Saçları karmakarışıktı. Bond ıslak bir havluya yüzünü sildi, saçlarını taradı.

Bir saat sonra, Vallorbes'deki Fransız sınırına vardılar. Bond koridora çıktı. Ama, gümrük memurları yanından geçip gittiler.

Bond kompartımana girdi, Tatiana yeniden uykuya dalmıştı. Bond kendi koluna taktığı Nash'in saatine baktı! 4.30!.. Bir saat sonra Dijon'da olacaklardı. Bond harekete geçti.

En sonunda, Tatiana'nın gözleri açılmıştı. "Beni rahat bırak, James" deyip yeniden gözlerini kapadı. Bond alnındaki terleri sildi. Bavulları tek tek koridora çıkardı. Kondüktöre gidip hanımın iyi olmadığını, Dijon da ineceklerini söyledi.

Bond kondüktöre bahşiş verdikten sonra:

— Kendini yorma, dedi. Hanımı rahatsız etmemek için bavulları koridora çıkardım. Sarışın arkadaşım doktordur. Dün geceyi bizimle geçirdi. Şimdi benim ranzamda uyuyor. Çok yoruldu zavallı. Paris'e on dakika kala onu uyandırabilirsiniz.

— Elbette, mösyö!

Kondüktör, milyonerlerin ekspreste yolculuğa çıktığından beri bu kadar parayı bir arada görmemişti. Bond'a pasaportları ve biletleri uzattı. Tren yeniden hareket etti. Bond kompartımana döndü. Tatiana'yı ayağa kaldırdı. Koridora çıkıp kapıyı kapadı. En sonunda, peronun beton, sert zeminine ayak basmışlardı. Mavi üniformalı bir hamal bavullarını aldı.

Güneş doğuyordu. Sabahın o saatinde istasyonda tek tük yolcu vardı. Sadece üçüncü mevkiden bakanlar, üzerinde "çıkış" yazılı kapıdan çıkan genç adamla kızı gördüler.

XXVIII. BÖLÜM

YAŞLI KADIN

Taksi Rue Cambon'da, Ritz Hotel'in giriş kapısına yaklaştı.

Bond Nash'in saatine baktı: 11.45! Nash çoktan ölmüştü. Bir Rus casusunun randevusuna birkaç dakika önce ya da sonra gitmesi halinde, randevunun hemen iptal edildiğini biliyordu. Şoföre taksi ücretini ödedi. Soldaki Ritz Bar'a doğru yürüdü.

Bir duble martini söyledi. Kadehi başına dikti. Kendini harika hissediyordu. Birden, son dört gün ve özellikle dün gece, adeta takvimlerden silinmişti. Şimdi tek başına, kendi özel serüvenini yaşıyordu. Tatiana, elçiliğin odalarından birinde uyuyordu. Spektor ise içindeki bombasıyla İkinci Şube'nin patlayıcı madde uzmanlarına teslim etmişti. Eski dostu, şimdiki Şube Şefi René Mathis ile görüşmüştü. Ritz'in girişindeki resepsiyon memuruna hiçbir şey sormadan Bond'a oda anahtarı verilmesi söylenmişti.

René, Bond ile "karanlık bir iş"e girdiğine çok sevinmişti.

— Bana güven James, demişti. Senin esrarengiz sorununu çözeceğim. Bana hikâyeyi sonra anlatırsın. Saat 12.15'de, ellerinde büyük bir çamaşır sepeti taşıyan iki adam "204" numaralı odaya gidecekler. Ben de şoför olarak onların yanında olacağım. Çamaşır sepetini doldurup Orly Havaalanı'na gideceğiz. Orada, saat ikide gelecek RAF Canberra uçağını bekleyeceğiz. Sepeti yetkililere ve-

receğiz. Fransa'daki kirli çamaşırlar, İngiltere'ye gönderilecek, tamam mı?

F Bölümü'nün şefi, M. ile görüşmüştü. Bond'dan küçük bir mesaj iletmişti. Bond, kızı ve Spektor'u İngiltere'ye gönderiyordu. Kahvaltı ettikten sonra, öğle yemeğine döneceğini söyleyerek, elçilikten ayrılmıştı.

Bond yeniden saate baktı. Martiniyi bitirdi. Bardan ayrıldı.

Resepsiyon memuru sert sert Bond'un yüzüne bakıp oda anahtarlarını uzattı. Bond asansöre binip üçüncü kata çıktı.

Asansörün kapısı hafifçe kapandı. Bond oda numaralarına bakarak koridorda yürümeye başladı.

204! Bond sağ elini ceketinin içine soktu, Baretta'nın tetiğine parmağını geçirdi. Susturucunun ucunu gömleğinin üzerinden hissedebiliyordu.

Sol eliyle bir kez kapıya vurdu.

— Girin!

Titreyen bir sesti. İhtiyar bir kadının sesi.

Bond kapı tokmağını çevirdi. Kapı kilitli değildi. Anahtarını ceketinin cebine koydu. Hızla kapıyı itti, içeri girip ardından kapıyı kapadı.

Çok şık İmparatorluk dönemi mobilyalarıyla tipik bir Ritz oturma odasıydı burası. Duvarlar beyazdı. Perdeler, koltuklar ise beyaz üzerine minicik kırmızı güllü kumaşla kaplıydı. Yerde, duvardan duvara kırmızı halı vardı.

Güneş ışıklarının altında, yazı masasının yanındaki koltukta bir kadın oturmuş, örgü örüyordu.

Şişlerin şıkırtısı durmadı. Açık mavi kare cam gözlüklerin ardındaki gözler, kibar bir merakla Bond'u süzdüler.

— Evet, bayım?

Ses kalın ve kısıktı. Şiş yüzü bolbol pudralanmıştı.

Bond'un eli tabancasındaydı. Yarı kapalı gözlerini odada gezdirdi. Sonra yine örgü ören kadına baktı.

Yanlışlık mı yapmıştı? Yanlış odaya mı girmişti? Özür dileyip dışarı mı çıkmalıydı? Bu kadın SMERSH'

in şefi olabilir miydi? Ritz'deki zamanını örgü örerek geçiren saygıdeğer dullara öyle çok benziyordu ki! Aşağıdaki lokantada, en sevdiği masada oturup yemek yiyen kadınlardandı. Yemekten sonra öğle uykusuna yatıp akşam üstü bir siyah Cadillac ile Rue Berri'de çay içmeye giden tipte bir kadın. Dantelli eski moda siyah elbise, şekilsiz göğüslerinin üzerinden sarkan altın zincir, siyah düğmeli, küçük botlar. Bu kadın Rosa Klebb olamazdı! Bond yanlış odaya girmiş olmalıydı. Kol altlarının ter içinde kaldığını hissediyordu. Ama bu oyunu sonuna kadar oynaması gerekiyordu.

— Benim adım Bond. James Bond.

— Ben de Kontes Metterstein'im. Sizin için ne yapabilirim?

Kadın İsviçreli bir Alman olmalıydı. Fransızcası bir hayli kabaydı.

— Korkarım Yüzbaşı Nash bir kaza geçirdi. Bugün gelemeyecek. Onun yerine ben geldim.

Açık mavi camların ardındaki gözler bir milim kadar kısılmış mıydı?

— Yüzbaşıyla tanışmak şerefine nail olamadım, Bayım. Sizinle de öyle. Lütfen oturup açıklayın.

Kadın son derece kibar ve zarifti. Bond koltuklardan birine oturdu. Masanın üstünde eski moda bir telefondan başka bir şey yoktu.

Bond terbiyesizlik ettiğini biliyordu, ama kadını incelemeye devam etti. Gözler o kadar açık kahverengiydi ki, sarı denebilirdi. Dudaklar lastik gibi diri, nemliydi. Dudağın üstünde nikotinden siyahlaşmış bir iz vardı. Nikotin mi? Kadının sigaraları neredeydi. Odada ne bir kül tablası ne de sigara kokusu vardı.

Bond yeniden silahına dokundu. Kadının ördüğü şekilsiz bej yüne baktı. Çelik şişler. Neden şişler gözüne garip görünüyordu. Başları ateşe tutulmuşlar gibi küttü. Hiç böyle örgü şişi görmemişti Bond.

Bond gülümsedi. Tetikteydi. Yüzünün kasları ani bir hareketin beklentisiyle gerilmişti.

— Hiç yararı yok, dedi neşeyle. Sen Rosa Klebb'sin. SMERSH'in Ölüm Servisi başkanısın. Bir katil ve işkenceci. Romanof denilen kızı ve beni öldürmek istedin. Sonunda, karşılaştığımıza çok sevindim.

Gözlerdeki ifade değişmemişti. Sert ses, sabırlı ve nazikti. Kadın sol eliyle zilin düğmesine uzandı.

— Bayım, korkarım siz aklınızı kaçırmışsınız. Oda servisini çağırıp sizi odamdan attırmalıyım.

Bond hayatını neyin kurtardığını asla öğrenemeyecekti. Belki zil düğmesinin ucunda tel olmadığını farketmişti. Belki de kapıyı çaldığında, İngilizce "Girin" denmiş olmasıydı. Ama kadının parmağı düğmeye uzanırken Bond kendini koltuktan kaldırıp attı.

Bond yere düşerken kumaş yırtılmasına benzer bir ses duyuldu. Koltuğun sırt dayanan yerinden ucu keskin mızraklar fırlamıştı. Koltuk yere yuvarlandı.

Bond, silahına davranıp yan döndü. Yan gözle, telefondan mavi bir dumanın yükseldiğini görüyordu. Kadın bir hamlede üzerine çıktı. Sıkılı yumrukları arasında çelik örgü şişleri parlıyordu.

Kadın Bond'un bacaklarına doğru atıldı. Bond, kadını üstünden kaldırıp yana attı. Kadın, bacaklarına saldırmıştı! Dizleri üzerinde doğrulurken şişlerin ucunun neden küt olduğunu anlamıştı. Zehir vardı uçlarında. Herhalde Almanların yaptıkları sinir zehirlerindendi. Giysilerinin üzerine bile şişleri değdirmesi yeterdi.

Bond ayağa kalktı. Kadın yine saldırıya geçmişti. Bond silahına uzandı. Susturucu sıkışmıştı. Bir pırıltı oldu. Bond eğildi. Şişlerden birisi arkasındaki duvara saplanmıştı. Başında beyaz peruğu, dişlerini göstererek kadın yine üzerine atılmıştı.

Bond çıplak elleriyle şişleri tutmaya cesaret edemiyordu. Rosa Klebb kendi kendine Rusça konuşarak nefes nefese masanın öbür ucuna geçti. Elindeki şişi bir bıçak gibi tutuyordu. Bond geri çekildi. Bacağına küçük bir tabure çarptı. Gömleğine takılan tabancayla uğraşmak yerine, uzanıp tabureyi aldı. Taburenin ayaklarını kadına

doğru tutarak ileri atıldı. Rosa Klebb telefonla oynuyordu. Bond ileri atıldı. O anda tavan kurşunlarla delik deşik oldu. Yere boya ve sıva parçaları düştü.

Bond yeniden tabureyle saldırdı. Tanrım, ne güçlü kadındı bu! Rosa Klebb duvara yaslandı. Elinde uzun şiş, taburenin üzerinden Bond'a tükürüyordu.

Bond biraz geri çekildi. Taburenin ayağını Rosa Klebb'in bileğine bütün gücüyle vurdu. Şiş havada savrulup yere düştü.

Bond şişe yaklaştı. Zehiri incèledi. Kadın tabureyle duvar arasında sıkışıp kalmıştı. Kaba kuvvet kullanmadan bu tuzaktan kurtulamazdı. Başı kolları ve bacakları serbestti, ama vücudu taburenin dört bacağı arasında sıkışmıştı.

Kadın Rusça bir şeyler söyleyip Bond'un yüzüne tükürdü. Bond, gömleğinin koluyla yüzünü sildi.

— Bitti artık Rosa. Bir dakika sonra Gizli Servis'ten ajanlar burada olacak. Bir saat sonra da Londra'da uçaktan ineceksin. Otelden çıkarken seni kimse görmeyecek. Aslında, bir daha sadece birkaç kişi seni görebilecek. Bundan sonra gizli bir dosyada, bir numara olarak varlığını sürdüreceksin. Seninle işimiz bitince de tımarhaneye gönderileceksin.

Yüzdeki bütün kan çekilmişti. Sapsarıydı şimdi. Ama korkudan değil, diye düşündü Bond. Sarı gözler dik dik kendine bakıyorlardı. Henüz yenilgiye uğramamışlardı.

Nemli dudaklar şekilsiz bir gülümsemeyle kıvrılmışlardı.

— Ben tımarhanedeyken sen nerede olacaksın Bay Bond?

— Hayatımın tadını çıkaracağım.

— Hiç sanmam, İngiliz casusu!

Bond bu sözleri farketmedi bile. Arkasında açılan kapının sesini duydu.

— Vallahi pes doğrusu! 70.pozisyon! Ve bir İngiliz tarafından keşfedilmiş! James, benim ülkemin casuslarını utandırıyorsun.

— Hiç tavsiye etmem. Onu bu duruma sokana kadar çok yoruldum. Artık gerisini size bırakıyorum. Sizi tanıştırayım. Bu bayanın ismi Rosa. Ondan hoşlanacaksın. SMERSH'de önemli biri. Aslında, cinayet ve işkenceleri yönetiyor.

Mathis ve yanındaki iki adam yaklaşıp o korkunç yüze baktılar.

— Rosa, dedi Mathis, eminim bu durumda hiç rahat değildir. Şu sepeti getirin de içine yatıralım.

Kadının gözleri hâlâ Bond'un üzerindeydi. Biraz yana çekildi. Mathis hâlâ Rosa'nın yüzünü incelediği için üst üste konan botlu ayağı farketmemişti. Ayakkabının burnundan bir santimlik bir bıçak çıktı dışarı. Tıpkı örgü şişleri gibi bu bıçağın da küt bir ucu vardı.

İki adam sepeti getirip Mathis'in yanına bıraktı.

— Götürün onu,dedi Mathis kadının önünde hafifçe eğilerek. Şeref duydum.

— Rosa, dedi Bond

Sarı gözler parladı.

— Elveda, Bond!

Ucunda küçük bıçağıyla, botlu ayak ileri fırladı.

Bond sağ bacağında bir acı duydu. Tekme yiyenlerin duyduğu türden bir acıydı bu. İki adam, Rosa Klebb'i kollarından yakaladılar.

Mathis güldü.

— Zavallı James. Unutma, SMERSH hep son sözü söyler.

Çelik bıçak botun içine girmişti. Rosa Klebb, şimdi karga tulumba sepete konmuş bir bohça gibi yaşlı bir kadındı.

Mathis sepetin kapağının bağlanmasını seyretti. Bond'a döndü.

— İyi iş başardın dostum. Ama, yorgun görünüyorsun. Gidip dinlen biraz. Bu gece yemeği beraber yiyeceğiz. Paris'in en iyi lokantasında. Güzel bir kız da bulurum.

Bond'un vücudu uyuşmaya başlamıştı. Üşüyordu.

Sağ kaşına düşen saçları itmek için elini alnına götürdü. Parmaklarında his yoktu. Kocaman salatalıklar gibi ağırdılar. Eli ağır ağır yana düştü.

Nefes alması güçleşmişti. Bond derin derin içini çekti. Sarhoşluğunu saklamaya çalışan biri gibi dişlerini sıkıp gözlerini kapadı.

Aralık gözlerinden sepetin kapıya doğru taşındığını gördü. Gözlerini açıp Mathis'i aradı.

— Kıza ihtiyacım olmayacak René, dedi.

Yine elini yüzüne götürdü. Mathis'in kendine doğru koştuğunu hayal meyal gördü.

Bond dizlerinin çözüldüğünü hissetti.

— Ben dünyanın en güzel kızına zaten sahibim... dedi ya da dediğini sandı. Bond, topukları üzerinde döndü. Şarap rengi halıya boylu boyunca uzandı.

12. kitap

ŞANGHAY EKSPRESİ

上海公爵 車輛畢業

Çin'e Rusça ve paten bildiği için gönderildiğini sanan SAS, Pekin'e indiğinde sadece soğuğu düşünüyordu. Kendini KGB, Japon ve Çin ajanlarının acımasızca birbirine girdiği bir ölüm dövüşünün ortasında bulduğunda iş işten geçmişti.

GAZETECİNİZDEN İSTEYİNİZ!

Soluk kesen bir konu...

Mayk Hammer

ÖP BENİ ÖLDÜRESİYE

Bendeniz özel dedektif Mayk Hammer kulunuz. Nerede bir bela var, gelir hep beni bulur...

O gece ıssız bir yolda gazı köklemiş gidiyorum. Birden ,şans bu ya, önüme nefis bir sarışın atlıyor. Küfürün bini bir para durup arabaya alıyorum. Trençkotunun önünü açıyor, aptallaşıyorum. Kız çırılçıplak. Cennette miyim diye soracağım, soramıyorum...

Çünkü, yüz metre ilerde yol siyah bir araba tarafından kesilmiş...

GAZETECİNİZDEN İSTEYİNİZ!

İngiliz Haberalma Servisi'ne örülen utanç verici ve korkunç ağın parçalanmasını ancak bir tek kişi önleyebilecek güçtedir... Bir yanda hazırlanan "yem"i bile bile yutmaya hazır James Bond, diğer tarafta SMERSH'in Ölüm Servisi şefi, yaşlı cadı Rosa Klebb.
Tuzak kurulmuş, cellat hazırlanmıştır. Bond ile Klebb'in ölüm dövüşü artık başlayabilir...

"Okurun daha ilk sayfalarda hayâl ürünü canavarlardan farksız bir cellatla yüz yüze bırakılması ve bir anda sınırsız vahşetin yarattığı o karşı koyulmaz heyecan fırtınasına itilivermesi konuya apayrı bir zevk katıyor..."

SUNDAY TIMES

James BOND Rusya'dan Sevgilerle

200 LİRA

TAY